

DECIZII RELEVANTE

Trimestrul al doilea, anul 2013

Cuprins:

<u>1. Cerere de instituire a popririi asigurătorii asupra sumei pe care Statul Român o datorează inculpatului cu titlu de despăgubiri acordate de CEDO. Admitere</u>	<u>2</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, încheierea penală nr. 14/HI din 17 aprilie.....</i>	<i>2</i>
<u>2. Cereri de modificare a controlului judiciar. Înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara. Motive legate de specificul locului de muncă și al relațiilor familiale. Pericolul social și stadiul procesului penal. Respingerea cererilor</u>	<u>16</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 541/R din 10 aprilie 2013.....</i>	<i>16</i>
<u>3. Viol comis asupra fiului minor al inculpatului, în formă continuată. Analiza probelor și a elementelor rezultate în urma investigațiilor psihologice.....</u>	<u>29</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 69/A din 10 aprilie 2013.....</i>	<i>29</i>
<u>4. Ultraj contra bunelor moravuri. Achitare. Lipsa laturii subiective. Inculpat – agent de pază acționând pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și în legitimă apărare</u>	<u>37</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 581/R din 24 aprilie 2013.....</i>	<i>37</i>
<u>5. Solicitare de restituire a cauzei la procuror pentru aspecte precum nelegalitatea actelor premergătoare, nedescrierea în rechizitoriu a laturii subiective a infracțiunii de înțelăciune și nelegalitatea unor mijloace de probă. Respingere. Aspecte care pot forma obiectul analizei la judecata în fond a cauzei.....</u>	<u>49</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 856 din 12 iunie 2013.....</i>	<i>49</i>
<u>6. Trafic de influență. Întrunirea elementelor constitutive. Neindicarea expresă a persoanei asupra căreia inculpatul pretinde că are influență. Nerelevanță. Individualizarea pedepsei. Neîndeplinirea condițiilor prev. de art. 332 C.proc.pen. pentru restituirea cauzei la procuror. Disponerea unor măsuri procesuale, efectuarea actelor premergătoare, disjungeri ale cauzei și soluția de trimitere în judecată. Excepția necompetenței teritoriale a ofițerilor de poliție judiciară a DNA. Consecințe. Drept la apărare în faza urmăririi penale.....</u>	<u>67</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 135/A din 19 iunie 2013</i>	<i>67</i>
<u>7. Ucidere din culpă. Conducător auto aflat sub influența alcoolului. Individualizarea pedepsei. Lipsa temeiurilor pentru reținerea circumstanțelor atenuante sau pentru suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. Daune morale. Caracter rezonabil.....</u>	<u>112</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 897 din 19 iunie 2013.....</i>	<i>112</i>
<u>8. Furt calificat. Existența unității naturale de infracțiune. Inaplicabilitatea art. 41 alin.(2) Cod penal.....</u>	<u>127</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 930 din 28 iunie 2013</i>	<i>127</i>

**1. Cerere de instituire a popririi asigurătorii asupra sumei pe care
Statul Român o datorează inculpatului cu titlu de despăgubiri acordate de
CEDO. Admitere**

***Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, încheierea penală nr. 14/HI
din 17 aprilie***

Inculpatul L.M.S. alături de inculpatele B.N.P. și C.M.S. au fost trimiși în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalte Curte de Casație și Justiție, DNA – Serviciul Teritorial Cluj din 3.12.2008 pentru infracțiunile pentru care prin sentința penală nr.62 din 16.05.2011 a Curții de Apel Cluj au fost condamnați după cum urmează:

I. **L.M.S.** pentru săvârșirea :

infracțiunii de înșelăciune în convenții, prin calități mincinoase și mijloace frauduloase, cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată prev. și ped. de art.215 alin. 1, 2, 3 și 5 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal și 75 lit. a Cod penal(cu o pagubă de peste 1 milion de Euro) la pedeapsa de 10 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a și b C.pen. pe o durată de 3 ani.

infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale în formă continuată prev. de art. 288 alin. 1 Cod Penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal la pedeapsa de 3 ani închisoare.

infracțiunii de uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Teza 1 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal, la pedeapsa de: 3 ani închisoare

infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată prev. și ped. de art. 290 alin. 1 Cod Penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal, la pedeapsa de : 2 ani închisoare

infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată prev. și ped. de art. 290 alin. 1 Cod Penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal, la pedeapsa de : 2 ani închisoare

infracțiunii de falsificare de instrumente oficiale în formă continuată prev. de art. 286 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Pena, la pedeapsa de: 3 ani închisoare

infracțiunii de folosirea instrumentelor oficiale false în formă continuată prev. și ped. de art. 287 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal, la pedeapsa de: 3 ani închisoare

participației improprii la infracțiunea de fals intelectual în formă continuată, prev. și ped. de art. 31 alin. 2 Cod Penal rap. la art. 289 alin.1 Cod Penal., cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal, la pedeapsa de: 4 ani închisoare

În baza art.33 lit.a C.pen. s-a constatat că faptele sunt concurente, iar în baza art.34 li.tb C.pr.pen.s-au contopit pedepsele, inculpatul urmând a executa pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de: 10 ani închisoare și s-au interzis drepturile prev. de art.64 lit.a și b C.pen. pe o durată de 3 ani.

II. **B.N.P.** pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în convenții, prin calități mincinoase și mijloace frauduloase, cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată prev. și ped. de art.215 alin. 1, 2, 3 și 5 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal și art. 74 lit.a și al.2 și 75 lit. a Cod penal (cu o pagubă de peste 1 milion de Euro), la pedeapsa de: 4 ani închisoare

infracțiunii de uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Teza 1 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal cu aplic.art.74 lit.a C.pen. ,la pedeapsa de : 2 luni

închisoare; uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Cod pen. Teza 2 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod pen. cu aplic. art. 74 lit. a C. pen., la pedeapsa de: 1 lună închisoare

În baza art. 33 lit. a C. pen. s-a constatat că faptele sunt concurente, iar în baza art. 34 lit. b C. pr. pen. s-au contopit pedepsele, inculpata urmând a executa pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de: - 4 ani închisoare .

III. **C.M.S.** pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în convenții, prin calități mincinoase și mijloace frauduloase, cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată prev. și ped. de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal și art. 74 lit. a și al. 2 C. pen. și 75 lit. a Cod penal (cu o pagubă de peste 1 milion de Euro) la pedeapsa de: 3 ani și 4 luni închisoare;

infracțiunii de uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Teza 1 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal cu art. 74 lit. a C. pen. , la pedeapsa de: 2 luni închisoare; uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Cod pen. Teza 2 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod pen. cu art. 74 lit. a C. pen. , la pedeapsa de: 1 lună închisoare

În baza art. 33 lit. a C. pen. s-a constatat că faptele sunt concurente, iar în baza art. 34 lit. b C. pr. pen. s-au contopit pedepsele, inculpata urmând a executa pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de: 3 ani și 4 luni închisoare.

S-a dispus achitarea tuturor inculpaților în baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d C. pr. pen. pentru săvârșirea infracțiunii de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni prev. și ped. de art. 323 alin 1 Cod Penal (cu raportare la infracțiunea de înșelăciune și cea de uz de fals, ambele în formă continuată);

S-a menținut măsura arestării preventive a inculpatului L.M. și s-a dedus din pedeapsă durata arestării preventive începând cu data de 16.08.2008 până la zi.

S-a menținut măsura obligării de a nu părăsi țara, luată în baza art. 145/1 C. pr. pen. față de inculpata B.N. prin Încheierea din data de 13 ianuarie 2009 a Curții de Apel Cluj.

În baza art. 86/1 C. pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei închisorii luate față de inculpatele B.N. și C.S. pe durata termenului de încercare prev. de art. 86/2 C. pen. acela de 2 ani + pedepsele aplicate acestora, respectiv de 6 ani ptr. inculpata B.N. și de 5 ani și 4 luni ptr. inculpata C.S.

În baza art. 14, 346 C. pr. pen. rap. la art. 1003 C. civ. au fost obligați inculpații în solidar cu partea responsabilă civilmente S.C. C.G. SRL Cluj Napoca, să achite despăgubirile către 118 părți civile, prejudiciate prin activitatea lor infracțională de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prin utilizarea de metode frauduloase, în valoare de peste 1.134.555,11 Euro.

S-a dispus totodată, desființarea totală a înscrisurilor falsificate precum și confiscarea specială de la inculpați a sumelor de bani dobândite prin săvârșirea infracțiunii de înșelăciune.

S-a dispus restabilirea situației anterioare, prin anularea mențiunilor false din Registrul Comerțului cu privire la modificările aduse SC R.E.P. SRL CARANSEBEȘ în baza încheierii nr. 2376 din 10 iunie 2008 a judecătorului delegat de la Oficiul Registrului Comerțului Caransebeș.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Inculpatul L.M.S. în calitate de asociat și administrator la S.C. R.E.P. SRL Caransebeș, iar în unele cazuri de reprezentant al S.C. E. SRL Timișoara, respectiv, S.C. B.E.P. SRL Timișoara, SC N.P. (firmă fictivă), în baza unei rezoluții infracționale unice prezentându-se sub **calitatea mincinoasă de arhitect, împreună cu reprezentante ale**

agenției imobiliare S.C. C.G. SRL Cluj Napoca, inculpata B.N.P. asociat și fost administrator (actualmente avocat Baroul Cluj) **și inculpata C.M.S.** – secretară iar ulterior administrator la S.C. C.G. SRL Cluj Napoca, **au indus și menținut în eroare 120 persoane, prin falsificarea și folosirea de înscrisuri false** contrafăcute (*proiect imobiliar comercial civil C4S2/2005*, str. L.Pasteur, nr. 10 Cluj Napoca, *proiectat de arh. M.L.* și desene, schițe ale apartamentelor; *Contract de asociere și vânzare cumpărare din 11.10.2005, autentificat la Notar Public S.R.*, încheiat între SC E.R. SRL reprezentată arh. M.L. și P.A. CNP **1030507453578**; *Certificat de urbanism nr. 4022/28.07.2006 pentru SC B.E. TIMIȘOARA*; *Autorizație de construire nr. 1250/12.12.2006 pentru SC E.P. SRL TIMIȘOARA* privind imobil de locuințe cu regim de înălțime S+P+22E, corp 1, 2, 3; *contract de prestări servicii nr. 21 /2005 din 5.02.2007 ce figurează încheiat între SC R.E.P. SRL reprezentată de L.M.S. și inginer S.C.S. , cu CI seria KX nr. 033126 - persoană fictivă; adresa nr. 17454/43/28.01.2008 a Primăriei Municipiului Cluj Napoca C.T.A.T.U.*; *CertIFICATELE de urbanism nr. 3213/04.07.2007 și nr. 1494/10.04.2007; adresa - aviz ferm nr. 2023/10.10.2006 a Spitalului Clinic de Boli Infecțioase Cluj, acordul unic nr. 57307/4.12.2006 Primăria Municipiului Cluj Napoca*) ori de înscrisuri în care s-au adus modificări (*Extras după coala funciară nr. 118043 privind terenul de pe str. Pasteur nr. 10 și schițele aferente; autorizația de construire nr. 585 din 3.05.2005 emisă de Primăria Municipiului Cluj Napoca, privind imobil de locuințe în Cluj Napoca str. Pasteur nr. 14; adresa nr. 3098/20.03.2007 a Consiliului Județean Cluj; acord unic nr. 5407/04.10.2007 Primăria Municipiului Cluj Napoca*) **cu ocazia încheierii în perioada noiembrie 2005 – mai 2007 și a derulării până în august 2008 (momentul declanșării anchetei penale) a antecontractelor de vânzare – cumpărare și construire a unor apartamente într-un bloc cu 10 - 16 etaje ori de acte de rezervare a unor astfel de apartamente, imobil despre care au susținut în mod mincinos că urmează să fie edificat în Cluj Napoca, str. Pasteur, nr. 10, 12, 14, a cărui construire ar fi în curs de autorizare sau chiar autorizată**, determinându-le pe persoanele interesate în a achiziționa o astfel de locuință (garsonieră sau apartament cu 1, 2 sau 3 camere) să încheie antecontracte sau acte de rezervare în mare parte, prin agenția imobiliară C.G., cu care „constructorul” a încheiat convențiile de intermediere vânzare nr. 031/30.11.2005 și nr. 082/8.12.2005 (de exclusivitate proiect) și să facă plata de sume de bani, cu titlu de avans, în echivalentul a aproximativ **1.023.884 Euro** (cu titlu de avansuri) iar ca și comision de intermediere aproximativ 213.445 lei , rezultând **un prejudiciu total de 1.075.316 Euro**, ceea ce întrunește elementele constitutive ale **infracțiunii de înșelăciune în convenții, prin calități mincinoase și mijloace frauduloase, cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată prev. și ped. de art.215 alin. 1, 2, 3 și 5 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal și art. 75 lit. a Cod penal.**

Inculpatul L.M.S. în baza unei rezoluții infracționale unice, în **perioada noiembrie 2005 - august 2008 (momentul declanșării anchetei penale)** a falsificat prin contrafacere ori alterare mai multe înscrisuri oficiale de genul celor emise de instituții publice: **Primăria mun. Cluj-Napoca, Consiliul Județean Cluj, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj; Spitalul de Boli Infecțioase Cluj-Napoca ori de notari publici, în vederea producerii de consecințe juridice, în cadrul manoperelor dolosive de inducere în eroare și menținere în eroare și anume:** *Contract de asociere și vânzare cumpărare din 11.10.2005, autentificat la Notar Public*

S.R., încheiat între SC E.R. SRL reprezentată arh. M.L. și P.A. CNP 1030507453578; Certificat de urbanism nr. 4022/28.07.2006 pentru SC B.E. TIMIȘOARA; Autorizație de construire nr. 1250/12.12.2006 pentru SC E.P. SRL TIMIȘOARA ; adresa nr. 17454/43/28.01.2008 a Primăriei Municipiului Cluj Napoca C.T.A.T.U.; Extras după coala funciară nr. 118043 privind terenul de pe str. Pasteur nr. 10 și schițele aferente; autorizația de construire nr. 585 din 3.05.2005 emisă de Primăria Municipiului Cluj Napoca, privind imobil de locuințe în Cluj Napoca str. Pasteur nr. 14; extrasul CF nr. 4021, strada Pasteur nr. 10, număr cadastral 246; 246/2/2; 247/2; extrasul de carte funciară numărul 118043 Cluj Napoca nr. cadastral 954/2 ; 947/2- teren strada Pasteur 500 mp, L.M.S. în Asociere cu E. SRL Timișoara; „Plan de amplasament și delimitare a corpului de proprietate pentru imobilul de pe Pasteur, nr. 10”, ; adresa nr. 3098/20.03.2007 a Consiliului Județean Cluj; adresa - aviz ferm nr. 2023/10.10.2006 a Spitalului Clinic de Boli Infecțioase Cluj, acordul unic nr. 57307/4.12.2006 Primăria Municipiului Cluj Napoca ; acord unic nr. 5407/04.10.2007 Primăria Municipiului Cluj Napoca, ceea ce constituie elementele constitutive ale **infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale în formă continuată prev. de art. 288 alin. 1 Cod Penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal.**

S-a mai reținut că inculpatul L.M.S. în baza unei rezoluții infracționale unice, în **perioada noiembrie 2005 - august 2008 (momentul declanșării anchetei penale) s-a folosit de mai multe înscrisuri oficiale și anume:** Contract de asociere și vânzare cumpărare din 11.10.2005, autentificat la Notar Public S.R., încheiat între SC E.R. SRL reprezentată arh. M.L. și P.A. CNP 1030507453578; Certificat de urbanism nr. 4022/28.07.2006 pentru SC B.E. TIMIȘOARA; Autorizație de construire nr. 1250/12.2006 pentru SC E.P. SRL TIMIȘOARA ; adresa nr. 17454/43/28.01.2008 a Primăriei Municipiului Cluj Napoca C.T.A.T.U.; Extras după coala funciară nr. 118043 privind terenul de pe str. Pasteur nr. 10 și schițele aferente; autorizația de construire nr. 585 din 3.05.2005 emisă de Primăria Municipiului Cluj Napoca, privind imobil de locuințe în Cluj Napoca str. Pasteur nr. 14; extrasul CF nr. 4021, strada Pasteur nr. 10, număr cadastral 246; 246/2/2; 247/2; extrasul de carte funciară numărul 118043 Cluj Napoca nr. cadastral 954/2 ; 947/2- teren strada Pasteur 500 mp, L.M.S. în Asociere cu E. SRL Timișoara; „Plan de amplasament și delimitare a corpului de proprietate pentru imobilul de pe Pasteur, nr. 10”,; adresa nr. 3098/20.03.2007 a Consiliului Județean Cluj; adresa - aviz ferm nr. 2023/10.10.2006 a Spitalului Clinic de Boli Infecțioase Cluj, acordul unic nr. 57307/4.12.2006 Primăria Municipiului Cluj Napoca; acord unic nr. 5407/04.10.2007 Primăria Municipiului Cluj Napoca; Certificatele de urbanism nr. 1494/10.04.2007 și nr. 3213/04.07.2007, **în vederea producerii de consecințe juridice fie în cadrul manoperelor dolosive de inducere în eroare sau menținere în eroare a persoanelor/părților vătămate/martorilor, direct sau prin intermediul reprezentantelor agenției imobiliare, fie în fața Primăriei mun. Cluj Napoca ceea ce constituie infracțiunea de uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Teza 1 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal;**

De asemenea, inculpatul L.M.S. în baza unei rezoluții infracționale unice, în perioada noiembrie 2005 - august 2008 (momentul declanșării anchetei penale) a falsificat prin contrafacere mai multe înscrisuri sub semnătură privată, și anume: proiect imobiliar comercial civil C4S2/2005, str. L.Pasteur, nr. 10 Cluj-Napoca, proiectat de arh. M.L. și desene, schițe ale apartamentelor, prezentat persoanelor/părților

vătămate/martorilor, direct sau prin intermediul reprezentantelor agenției imobiliare; *Memoriul tehnic M213/2007*, înscris folosit la Primăria Municipiului Cluj Napoca la dosarul nr. 51617/43/2007 în care a fost eliberat Certificatul de Urbanism nr. 3213/04.07.2007; *Memoriul tehnic – propunere amenajare servitute, lucrări de terasament teren, împrejmuiri, amenajare parcare*, înscris folosit la Primăria Mun. Cluj Napoca la dosarul nr. 23815/2007 în care a fost eliberat Certificatul de Urbanism nr. 1494/10.04.2007; „ *Notificare anexă a studiului geologic G09EP/2005 și G 111/2006 – extras deviz fezabilitate DF 1 Rep/2006*”, de care inculpatul s-a folosit la Primăria Mun. Cluj Napoca la dosarul nr. 57307/2007 în care a fost eliberat Certificatul de Urbanism nr. 3435/31.07.2007; „ *documentație pentru obținerea certificatului de urbanism, în vederea realizării unui imobil pe terenul de pe strada Pasteur nr. 10*”, înscris fals de care inculpatul s-a folosit la Primăria Mun. Cluj Napoca la dosarul nr. 57307/2007 în care a fost eliberat Certificatul de Urbanism nr. 3435/31.07.2007; „*Hotărâre SC R.E.P. SRL Caransebeș nr. 01/24.03.2008*” „*Act constitutiv actualizat al SC Con E. SRL Timișoara*” din data de 24.03.2008, „ *Act adițional nr. 02/24.03.2008*” înscrisuri de care s-a folosit la Registrul Comerțului de pe lângă Tribunalul Caraș Severin și care au stat la baza modificărilor operate în Registrul Comerțului cu privire la denumirea, sediul, structura organizatorică a SC R.E.P. SRL Caransebeș devenită SC Con E. Timișoara ; „*contractul de prestări servicii nr. 21 /2005 din 5.02.2007 ce figurează încheiat între SC R.E.P. SRL reprezentată de L.M.S. și inginer S.C.S. , cu CI seria KX nr. 033126 (persoană fictivă)*, de care s-a folosit în fața polițiștilor de la Poliția Mun. Cluj-Napoca în ianuarie 2007, ceea ce constituie **infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată prev. și ped. de art. 290 alin. 1 Cod Penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal;**

Inculpatul L.M.S. în baza unei rezoluții infracționale unice, în cursul anilor 2007 – 2008 (până la momentul declanșării anchetei penale) a falsificat prin contrafacere mai multe înscrisuri sub semnătură privată, fabricând „dovezi de restituire a banilor”, sub diverse denumiri „ *dispoziție de plată, reziliere antecontract, anexa 5 antecontract*” , uzând de bucăți din alte documente semnate de părți (antecontracte, acte adiționale,. anexe la antecontracte, cereri de reziliere, fișe de consultanță. notificări), pe care a imprimat astfel de mențiuni nereale, și completând *facturi* cu sumele respective cu mențiuni „ restituire avans, stornare factură avans” și *chitanțe* de „ returnare avans”, pe care le-a postat pe site-ul firmei „E.” și de care s-a folosit pentru zădărnicierea aflării adevărului în prezenta cauză, pentru blocarea acțiunilor civile și cu ocazia controalelor de specialitate din partea Gărzii Financiare – Secția Timiș, Oficiul Pentru Protecția Consumatorului Timiș ceea ce constituie **infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată prev. și ped. de art. 290 Cod pen, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod pen.**

De asemenea, inculpatul L.M.S. în baza unei rezoluții infracționale unice, în **perioada noiembrie 2005 - august 2008 (momentul declanșării anchetei penale) a falsificat mai multe ștampile** cu impresiuni ce le imită pe cele emise, în mod legal, de către o instituție publică sau instituție de interes public din categoria celor enumerate de art. 145 C.pen., și anume: cu mențiunile „Consiliul Local mun. Cluj, jud. Cluj” (o ștampilă); „*V.M.F. *INGINER VERIFICATOR PROIECTE* ROMÂNIA MLPAT nr. 02066 B1;Cc ; D; E; F;*” (o ștampilă) și „*T.I.I. *INGINER VERIFICATOR PROIECTE *ROMÂNIA MLPAT nr. 1315 A1, A2, A3*” (2 bucăți) – de genul celor emise

de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului; „REGISTRU URBANIȘTILOR DIN ROMÂNIA + specialist cu drept de semnătură RUR - R.Z. ARHITECT – D E” (o bucată)- de genul celor emise de Registrul Urbaniștilor din România; „*Ordinul Arhitecților din România; 2574; G.B. arhitect cu drept de semnătură*” (ștampilă pătrată) de genul celei eliberate de către Ordinul Arhitecților din România, ceea ce constituie ***infrațiunea de falsificare de instrumente oficiale în formă continuată prev. de art. 286 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal;***

Tot în sarcina inculpatului L.M.S. s-a stabilit că în baza unei rezoluții infracționale unice, în **perioada octombrie 2007 - iulie 2008** s-a folosit de ștampila contrafăcută cu mențiunile „ Consiliul Local mun. Cluj, jud. Cluj” pentru falsificarea **adresei nr. 17454/43/28.01.2008 a Primăriei Municipiului Cluj-Napoca C.T.A.T.U. și a acordului unic nr. 5407/04.10.2007 al Primăriei Municipiului Cluj-Napoca** ceea ce întrunește elementele constitutive ale ***infrațiunii de folosire a instrumentelor oficiale false în formă continuată prev. și ped. de art. 287 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal,***

Inculpatul L.M.S. în baza unei rezoluții infracționale unice, la cererile nr. 57307/20.07.2006 și nr. 23815/21.03.2007 adresate Primăriei Cluj, a anexat acte false prin care se identifica amplasarea imobilului în teritoriu, situat în Cluj-Napoca, str. Pasteur nr.10, ceea ce a avut ca și consecință emiterea *certificatelor de urbanism nr. 3435/31.07.2007 și nr. 1494/10.04.2007, conținând mențiuni și anexe cu date nereale*, de către funcționarii ce au acționat fără vinovăție, din cadrul Primăriei mun. Cluj-Napoca și, respectiv, la solicitările adresate Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Caraș-Severin determinând efectuarea de *mențiuni nereale în evidența Registrului Comerțului*, în baza hotărârii judecătorești delegat, conform *Încheierii nr. 2376/10.06.2008*, fundamentată pe actele false folosite de inculpat (cu privire la denumirea, sediul, structura organizatorică a SC R.E.P. SRL Caransebeș devenită SC C.E. Timișoara) ceea ce constituie ***participație improprie la fals intelectual în formă continuată, prev. și ped. de art. 31 alin. 2 Cod Penal rap. la art. 289 alin.1 Cod Penal., cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal.***

Infrațiunile de mai sus au fost comise în concurs real totul cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen.

Prin aceeași sentință, în sarcina inculpatei B.N.P. s-a reținut comiterea următoarelor infracțiuni:

Aceasta, ca asociat și fost administrator al agenției imobiliare S.C. C.G. SRL Cluj Napoca, în baza unei rezoluții infracționale unice **împreună cu inculpatul L.M.S.** - asociat și administrator la S.C. R.E.P. SRL Caransebeș, ce s-a prezentat sub **calitatea mincinoasă de arhitect și inculpata C.M.S.** – secretară iar ulterior administrator la S.C. C.G. SRL Cluj Napoca, **au indus și menținut în eroare 105 persoane, prin folosirea de înscrisuri false** puse la dispoziție de către inculpat (*proiect imobiliar comercial civil C4S2/2005*, str. L.Pasteur, nr. 10 Cluj Napoca, *proiectat de arh. M.L.* și desene, schițe ale apartamentelor; *Contract de asociere și vânzare cumpărare din 11.10.2005, autentificat la Notar Public S.R.*, încheiat între SC E.R. SRL reprezentată arh. M.L. și P.A. CNP **1030507453578**; *Certificat de urbanism nr. 4022/28.07.2006 pentru SC B.E. TIMIȘOARA*; *CertIFICATELE de urbanism nr. 3213/04.07.2007 și nr. 1494/10.04.2007*; *adresa - aviz ferm nr. 2023/10.10.2006 a Spitalului Clinic de Boli Infecțioase Cluj*, *acordul unic nr. 57307/4.12.2006 al Primăriei Municipiului Cluj Napoca*; *adresa nr.*

3098/20.03.2007 a Consiliului Județean Cluj; „Planul de amplasament și delimitare a corpului de proprietate pentru imobilul de pe Pasteur, nr. 10”) cu ocazia încheierii în perioada noiembrie 2005 – mai 2007 și a derulării până în august 2008 (momentul declanșării anchetei penale) a antecontractelor de vânzare – cumpărare și construire a unor apartamente într-un bloc cu 10 - 16 etaje ori de acte de rezervare a unor astfel de apartamente, imobil despre care au susținut în mod mincinos că urmează să fie edificat în Cluj Napoca, str. Pasteur, nr. 10, 12, 14, a cărui construire ar fi în curs de autorizare sau chiar autorizată, determinându-le pe persoanele interesate în a achiziționa o astfel de locuință (garsonieră sau apartament cu 1, 2 sau 3 camere) să încheie antecontracte sau acte de rezervare în mare parte, prin agenția imobiliară C.G., cu care „constructorul” a încheiat convențiile de intermediere vânzare nr. 031/30.11.2005 și nr. 082/8.12.2005 (de exclusivitate proiect) și să facă plata de sume de bani, cu titlu de avans și comision de intermediere în valoare de aproximativ 967.696 Euro ceea ce constituie **infracțiunea de înșelăciune în convenții, prin calități mincinoase și mijloace frauduloase, cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată prev. și ped. de art.215 alin. 1, 2, 3 și 5 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal și art. 75 lit. a Cod penal.**

Inculpata B.N.P., asociat și fost administrator al agenției imobiliare S.C. C.G. SRL Cluj Napoca, în baza unei rezoluții infracționale unice, **cu ocazia încheierii în perioada noiembrie 2005 – mai 2007 și a derulării până în august 2008 (momentul declanșării anchetei penale) a antecontractelor de vânzare – cumpărare și construire a unor apartamente într-un bloc cu 10 - 16 etaje ori de acte de rezervare a unor astfel de apartamente, s-a folosit în fața clienților – părți/persoane vătămate de înscrisuri oficiale false, puse la dispoziție de inculpat, și anume:** (*Contract de asociere și vânzare cumpărare din 11.10.2005, autentificat la Notar Public S.R., încheiat între SC E.R. SRL reprezentată arh. M.L. și P.A. CNP 1030507453578; Certificat de urbanism nr. 4022/28.07.2006 pentru SC B.E. TIMIȘOARA; Certificatele de urbanism nr. 3213/04.07.2007 și nr. 1494/10.04.2007; adresa - aviz ferm nr. 2023/10.10.2006 a Spitalului Clinic de Boli Infecțioase Cluj, acordul unic nr. 57307/4.12.2006 Primăria Municipiului Cluj Napoca; adresa nr. 3098/20.03.2007 a Consiliului Județean Cluj; „Planul de amplasament și delimitare a corpului de proprietate pentru imobilul de pe Pasteur, nr. 10, ceea ce constituie infracțiunea de uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Teza 1 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal;*

Aceeași inculpată în baza unei rezoluții infracționale unice, **cu ocazia încheierii în perioada noiembrie 2005 – mai 2007 a antecontractelor de vânzare – cumpărare și construire a unor apartamente într-un bloc cu 10 - 16 etaje ori de acte de rezervare a unor astfel de apartamente, s-a folosit în fața clienților – părți/persoane vătămate de înscrisuri neoficiale false, puse la dispoziție de inculpat, și anume:** *proiect imobiliar comercial civil C4S2/2005, str. L.Pasteur, nr. 10 Cluj Napoca, proiectat de arh. M.L. și desene, schițe ale apartamentelor, constituie infracțiunea de uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Cod pen. Teza 2 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod pen;* S-a reținut că infracțiunile au fost comise în concurs real, totul cu aplicarea **art. 33 lit. a C.pen.**

Prin aceeași hotărâre a Curții de Apel Cluj, în sarcina inculpatei **C.M.S.** s-a stabilit că în calitate de secretară, iar ulterior administrator la S.C. C.G. SRL Cluj-Napoca, în baza unei rezoluții infracționale unice **împreună cu inculpatul L.M.S. -**

asociat și administrator la S.C. R.E.P. SRL Caransebeș, ce s-a prezentat sub **calitatea mincinoasă de arhitect, și inculpata B.N.P.**, asociat și fost administrator al agenției imobiliare S.C. C.G. SRL Cluj-Napoca **au indus și menținut în eroare 105 persoane, prin folosirea de înregistrări false** puse la dispoziție de către inculpat (*proiect imobiliar comercial civil C4S2/2005*, str. L.Pasteur, nr. 10 Cluj Napoca, *proiectat de arh. M.L.* și desene, schițe ale apartamentelor; *Contract de asociere și vânzare cumpărare din 11.10.2005*, autentificat la *Notar Public S.R.*, încheiat între SC E.R. SRL reprezentată arh. M.L. și P.A. CNP **1030507453578**; *Certificat de urbanism nr. 4022/28.07.2006 pentru SC B.E. TIMIȘOARA*; *CertIFICATELE de urbanism nr. 3213/04.07.2007 și nr. 1494/10.04.2007*; *adresa - aviz ferm nr. 2023/10.10.2006 a Spitalului Clinic de Boli Infecțioase Cluj*, *acordul unic nr. 57307/4.12.2006 Primăria Municipiului Cluj Napoca*; *adresa nr. 3098/20.03.2007 a Consiliului Județean Cluj*; „*Planul de amplasament și delimitare a corpului de proprietate pentru imobilul de pe Pasteur, nr. 10*”) **cu ocazia încheierii în perioada noiembrie 2005 – mai 2007 și a derulării până în august 2008 (momentul declanșării anchetei penale) a antecontractelor de vânzare – cumpărare și construire a unor apartamente într-un bloc cu 10 - 16 etaje ori de acte de rezervare a unor astfel de apartamente, imobil despre care au susținut în mod mincinos că urmează să fie edificat în Cluj Napoca, str. Pasteur, nr. 10, 12, 14, a cărui construire ar fi în curs de autorizare sau chiar autorizată**, determinându-le pe persoanele interesate în a achiziționa o astfel de locuință (garsonieră sau apartament cu 1, 2 sau 3 camere) să încheie antecontracte sau acte de rezervare în mare parte, prin agenția imobiliară C.G., cu care „constructorul” a încheiat convențiile de intermediere vânzare nr. 031/30.11.2005 și nr. 082/8.12.2005 (de exclusivitate proiect) și să facă plata de sume de bani, cu titlu de avans și comision de intermediere în valoare de aproximativ **967 696 Euro**, ceea ce constituie **infracțiunea de înșelăciune în convenții, prin calități mincinoase și mijloace frauduloase, cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată prev. și ped. de art.215 alin. 1, 2, 3 și 5 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal și art. 75 lit. a Cod penal.**

Se reține că aceeași inculpată – secretară iar ulterior administrator la S.C. C.G. SRL Cluj-Napoca, în baza unei rezoluții infracționale unice, cu ocazia încheierii în perioada noiembrie 2005 – mai 2007 și a derulării până în august 2008 (momentul declanșării anchetei penale) a antecontractelor de vânzare – cumpărare și construire a unor apartamente într-un bloc cu 10 - 16 etaje ori de acte de rezervare a unor astfel de apartamente, s-a folosit în fața clienților – părți/persoane vătămate de înregistrări oficiale false, puse la dispoziție de inculpat, și anume: (*Contract de asociere și vânzare cumpărare din 11.10.2005*, autentificat la *Notar Public S.R.*, încheiat între SC E.R. SRL reprezentată arh. M.L. și P.A. CNP **1030507453578**; *Certificat de urbanism nr. 4022/28.07.2006 pentru SC B.E. TIMIȘOARA*; *CertIFICATELE de urbanism nr. 3213/04.07.2007 și nr. 1494/10.04.2007*; *adresa - aviz ferm nr. 2023/10.10.2006 a Spitalului Clinic de Boli Infecțioase Cluj*, *acordul unic nr. 57307/4.12.2006 Primăria Municipiului Cluj Napoca*; *adresa nr. 3098/20.03.2007 a Consiliului Județean Cluj*; „*Planul de amplasament și delimitare a corpului de proprietate pentru imobilul de pe Pasteur, nr. 10*, ceea ce constituie **infracțiunea de uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Teza 1 Cod Penal cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod Penal**;

Aceeași inculpată, în baza unei rezoluții infracționale unice, **care cu ocazia încheierii în perioada noiembrie 2005 – mai 2007 a antecontractelor de vânzare –**

cumpărare și construire a unor apartamente într-un bloc cu 10 - 16 etaje ori de acte de rezervare a unor astfel de apartamente, s-a folosit în fața clienților – părți/persoane vătămate de înscrisuri neoficiale false, puse la dispoziție de inculpat, și anume: proiect imobiliar comercial civil C4S2/2005, str. L.Pasteur, nr. 10 Cluj Napoca, proiectat de arh. M.L. și desene, schițe ale apartamentelor, constituie infracțiunea de uz de fals în formă continuată prev. de art. 291 Cod pen. Teza 2 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod pen; infracțiunile au fost comise în concurs real , totul cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen.

În ceea ce privește **infracțiunea de asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prev. de art.323 C.pen.**, instanța a dispus în baza art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen. rap.la art.10 lit.d C.pr.pen. achitarea celor trei inculpați pentru săvârșirea ei, nefiind întrunite elementele constitutive ale acesteia. Astfel, s-a reținut că infracțiunea prev. de art.323 C.pen. se săvârșește cu intenție directă. Aceasta implică, în toate cazurile ,cunoașterea de către făptuitori a scopului asocierii. Dacă făptuitorii nu au cunoscut scopul asocierii, fapta nu constituie infracțiunea vizată de art.323 C.pen. Probele dosarului nu au dovedit că cei trei inculpați ar fi avut vreo înțelegere inițială în scopul inducerii în eroare a celor care intenționau să cumpere apartamente în imobilul respectiv.Mai mult decât atât ,între societatea constructoare reprezentată de inc. L. și agenția imobiliară reprezentată de inculpata B.N. s-au încheiat două contracte de colaborare, respectiv convenții de intermediere-vânzare, la datele de 30.11.2005 și 8 decembrie 2005 (vol.XIII-f.142,156), fiecare având obligații clare în cadrul acelor contracte, astfel că nu se poate susține că aceste contracte s-ar fi încheiat în scopul săvârșirii de infracțiuni.

Împotriva acestei soluții au declarat recurs PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DNA – SERVICIUL TERITORIAL CLUJ, părțile civile H.M.E., P.I., V.B. ȘI V.E., părțile responsabile civilmente SC E. SRL TIMIȘOARA și SC R.E.P. SRL CARANSEBEȘ (SC C.E.P. SRL TIMIȘOARA) și inculpații L.M.S., B.N.P., C.M.S..

Prin decizia penală nr.655 din 7 martie 2012 Înalta Curte de Casație și Justiție a admis toate recursurile formulate în cauză, a casat în întregime sentința penală nr.62 din 16 mai 2011 a Curții de Apel Cluj și a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță. A menținut starea de arest a inculpatului L.M.S..

Ca îndrumări obligatorii, cu ocazia rejudecării, s-a relevat că atât sub aspectul laturii penale, cât și a celei civile, Curtea de Apel Cluj să examineze toate apărările formulate de către părțile civile, părțile responsabile civilmente, inculpați și procuror în prezenta speță, începând cu criticile aduse competenței materiale și după calitatea persoanei, sentinței instanței de fond, (s-a învederat că inculpata B. a devenit avocat în 6 septembrie 2007, după săvârșirea infracțiunilor, ceea ce atrăgea competența tribunalului în judecarea cauzei), efectuarea unei expertize contabile care să stabilească fără dubiu valoarea prejudiciului cauzat de inculpați celor 118 părți vătămate și civile, prin săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave și raportat la acesta, să se aprecieze asupra organului competent să efectueze urmărirea penală; motivarea pe bază de probe administrate în fața procurorului și în fața instanței a tuturor infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților și descrierea acestora cu indicarea datei, lunii, anului în care s-au realizat; administrarea oricăror altor probe apreciate oportune de către părți și instanță pentru justa soluționare a cauzei.

Dosarul a fost reînregistrat la Curtea de Apel Cluj la 13 aprilie 2012 fixându-se primul termen de judecată pe fond la 10 mai 2012, în repartizare aleatorie, constatându-se însă că la 10 aprilie, și apoi reiterată la 18 aprilie 2012 inculpatul L.M.S. a formulat o cerere de înlocuire a măsurii arestării preventive conform art.139 C.proc.pen. cu măsura obligării de a nu părăsi țara prev.de art.145/1 C.proc.pen., al cărei termen de soluționare a fost fixat pentru 26 aprilie 2012. În memoriul înaintat instanței, inculpatul a învederat că în speță s-a depășit un termen rezonabil vizând arestarea sa, aceasta durând de 3 ani și 9 luni, ceea ce contravine legislației europene, solicitând punerea sa de îndată în libertate, întrucât în cauză nu este vorba de infracțiuni comise cu violență, faptele ce i se impută fiind de natură comercială, ceea ce nu justifică cea mai severă măsură, aceea a privării de libertate.

Curtea examinând din oficiu legalitatea și temeinicia arestării preventive, cât și solicitarea DNA – Serviciul Teritorial Cluj de a se menține această măsură, precum și cererea inculpatului de înlocuire cu cea a obligării de a nu părăsi țara vizată de art.145/1 C.proc.pen., ajunge la următoarele constatări:

Verificând actele și lucrările dosarului se constată că inculpatul L.M.S. a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv prin rechizitoriul DNA – Serviciul Teritorial Cluj din data de 3.12.2008, pentru infracțiunile de: 1. asociere în vedere săvârșirii de infracțiuni prev. de art.323 alin.1 C.pen. (cu raportare la infracțiunea de înșelăciune și uz de fals, ambele în formă continuată);

2. înșelăciune în convenții prin calități mincinoase și mijloace frauduloase cu consecințe deosebit de grave în formă continuată prev. de art.215 alin.1 ,2 3 și 5 C.pen. cu aplic.art.41 alin.2 și 75 lit.a C.pen (cu o pagubă de peste 1 milion de Euro).

3. fals material în înscrisuri oficiale prev. de art.288 alin.1 C.pen.cu aplic.art.41 alin.2 C.pen.

4. uz de fals prev. de art.291 C.pen. cu aplic. art.41 alin.2 C.pen.

5. fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art.290 alin.1 C.pen. cu aplic.art.41 alin.2 C.pen.

6. fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art.290 C.pen. Cu aplic.art.41 alin.2 C.pen.

7. falsificare de instrumente oficiale prev. de art.286 alin.1 C.pen. cu aplic.art.41 alin.2 C.pen.

8. folosirea instrumentelor oficiale false prev. de art.287 alin.1 C.pen. cu aplic.art.41 alin.2 C.pen.

9. participație improprie la infracțiunea de fals intelectual în formă continuată prev. de art.31 alin.2 C.pen. rap.la art.289 alin.1 C.pen. cu aplic.art.41 alin2. C.pen., totul cu aplicarea art.33 lit.a C.pen., reținute în considerentele și dispozitivul sentinței penale nr.62 din 16 mai 2011 a Curții de Apel Cluj, și pentru care a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 10 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a și b C.pen. S-a menținut starea de arest a inculpatului atât cu ocazia judecării pe fond a dosarului prin sentința penală nr.62 din 16 mai 2011 a Curții de Apel Cluj, cât și prin decizia nr.655 a Înaltei Curți de Casație și Justiție din 7 martie 2012 prin care s-a dispus rejudecarea cauzei.

Din scriptele depuse rezultă că față de inculpatul L. s-a luat măsura arestării preventive prin încheierea penală nr.3 din 16 august 2008 conform mandatului de arestare nr.5/2008 al Curții de Apel Cluj. În faza de urmărire penală, s-a prelungit de trei ori

durata arestului preventiv cu câte 30 de zile, începând cu data de 13 septembrie 2008 și până la 11 decembrie 2008 prin încheierea penală nr.4 din 9 septembrie 2008; apoi prin încheierile penale nr.5 din 7 octombrie 2008 și încheierea penală nr.6 din 7 noiembrie 2008 ale Curții de Apel Cluj, recursurile formulate de inculpate fiind respinse ca nefondate de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pe parcursul judecării în primă instanță, care a durat de la data de 9 decembrie 2008 și până la 16 mai 2011, în timpul administrării probelor, Curtea, de două ori, respectiv la 20 septembrie 2010 și 17 decembrie 2010, a înlocuit arestarea preventivă cu obligarea de a nu părăsi țara, măsuri care însă nu au fost confirmate de instanța supremă, care a admis recursul procurorilor, respingând cererile inculpatului și menținând arestarea preventivă a acestuia.

În rejudecare, Curtea la data de 26 aprilie 2012, a respins cererea privind menținerea arestării preventive a inculpatului L.M.S. solicitată de DNA – Serviciul Teritorial Cluj, conform art.300/2 rap.la art.160 lit.b C.proc.pen. și pusă în discuție din oficiu de către Curte și a admis cererea inculpatului L.M.S., și în temeiul art. 139 Cod procedură penală, rap.la art. 145¹ Cod procedură penală, a înlocuit măsura arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi țara.

În baza art.145¹ rap.la art.145 alin.1¹ și alin.1² C.proc.pen., a dispus ca inculpatul să respecte următoarele obligații:

- a) să se prezinte la organele de urmărire penală și la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;
- b) să se prezinte la Poliția Municipiului Timișoara conform programului de supraveghere întocmit de aceasta, ori de câte ori este chemat;
- c) să nu-și schimbe locuința fără încuviințarea instanței de judecată;
- d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme;
- f) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit faptele.

Atrage atenția inculpatului că în caz de încălcare cu rea credință a măsurii aplicate sau a obligațiilor stabilite, măsura obligării de a nu părăsi țara, va fi înlocuită cu măsura arestării preventive

S-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatului L.M.S. de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr.5 din 16 august 2008 emis de Curtea de Apel Cluj, dacă nu este arestat în altă cauză.

Instanța reține că sentința penală nr. 62 din 16 mai 2011 a Curții de Apel Cluj, a fost recurată de către DNA-Serviciul Teritorial Cluj, care a invocat motive de nelegalitate a acesteia sub aspectul neaplicării pedepselor accesorii față de inculpați, a cuantumului pedepselor dispuse față de inculpatele C. și B. și a modalității de executare a acestora, a neobligării inculpaților în solidar cu partea responsabilă civilmente S.C.C.G. SRL Cluj, la cheltuieli judiciare către stat, a eronatei achitări a celor trei inculpați de sub învinuirea comiterii infracțiunii de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni prev. de art. 323 alin. 1 Cod penal.

Partea civilă recurentă H.E.M. a atacat sentința penală nr.62/2011 a Curții de Apel, sub aspectul neobligării inculpaților să-i achite suma de 17.000 euro, cerând înlăturarea raportului de constatare grafologică întocmit de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara, ca neconcludent.

Partea civilă P.I. a solicitat punerea în executare a unei sentințe comerciale din anul 2009, prin care inculpatul L. a fost obligat să-i achite despăgubiri civile și cheltuieli judiciare.

Părțile civile V.B. și E. au solicitat obligarea inculpaților la plata daunelor morale în sumă de 20.000 lei neacordate de către Curte precum și a dobânzilor legale aferente despăgubirilor civile de 45.000 euro și 5.961,24 lei.

Inculpatul L.M.S. prin recursul formulat, a criticat sentința penală sub aspectul necompetenței materiale a Curții de Apel Cluj, în soluționarea cauzei și a DNA-Serviciul Teritorial Cluj în privința efectuării urmăririi penale, învederând că prejudiciul cauzat părților civile se situează la valoarea de sub 1.000.000 euro, datorită faptului că unele victime au fost despăgubite după încheierea antecontractelor de vânzare-cumpărare, iar pe de altă parte, inculpata B.N. a devenit avocat, după săvârșirea faptelor ceea ce împunea ca dosarul să fie judecat de către Tribunalul Cluj, față de natura infracțiunilor imputate.

Inculpatele B. și C. au criticat sentința Curții de Apel sub aspectul greșitei efectuări a urmăririi penale de către DNA-Serviciul Teritorial Cluj, întrucât valoarea pagubei cauzate victimelor este de sub 1.000.000 euro, iar pe de altă parte, calitatea de avocat a dobândit-o după săvârșirea infracțiunilor imputate prin acest dosar, doar la 6.09.2007, astfel că infracțiunile de înșelăciune și uz de fals sunt de competența Tribunalului Cluj.

Părțile resp.civilmente SC E. SRL Timișoara și SC R.E.P. SRL Caransebeș au apreciat că nu se impune obligarea lor în solidar cu inculpații la repararea prejudiciilor cauzate părților civile.

Cei trei inculpați au arătat că se impunea atât de către organul de urmărire penală cât și de către instanță, efectuarea unei expertize contabile care să stabilească cu exactitate valoarea prejudiciului cauzat celor 118 părți civile menționate în rechizitoriu, pentru a se verifica competența organului de urmărire penală cât și a instanței.

În rejudecare, Curtea de Apel Cluj s-a conformat îndrumărilor obligatorii ale instanței supreme, iar în luna decembrie 2012, s-a depus la dosar o probă științifică, ce confirmă valoarea pagubei reținută de procurori.

De menționat, că în rejudecare, părților civile care nu au atacat cu recurs sentința penală nr.62 din 16.05.2011 a Curții de Apel Cluj, nu li se poate crea o situație mai grea, iar pe de altă parte nici inculpaților nu li se poate agrava situația în propria cale de atac.

Curtea reține că la data de 2.04.2013 partea civilă M.G.I., căreia prima instanță prin sentința penală nr. 62/2011 i-a acordat despăgubiri civile de 16.000 euro cu dobânzile legale aferente, la plata cărora au fost obligați în solidar inculpații L., B. și C., a formulat o cerere de luare a măsurii asigurătorii a popririi, asupra echivalentului în lei la data plății, a sumei de 9.640 euro, pe care Statul Român a fost obligat să o achite inculpatului L.M.S., ca efect a pronunțării hotărârii din 4.12.2012 a Curții Europene a Drepturilor Omului în cererea nr. 44302/10 formulată de inculpat. În consecință, în baza art. 167 C.pr.pen., s-a solicitat de către partea civilă M., instituirea popririi asigurătorii asupra acestei sume, terțul poprit fiind Ministerul Finanțelor Publice București.

Cu privire la cererea formulată de partea civilă, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 163 alin. 1 C.pr.pen., astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 356/2006, măsurile asigurătorii sunt măsurile procesuale cu caracter real ce se iau în

cursul procesului penal de către procuror sau de către instanța de judecată și care constau în indisponibilizarea prin instituirea unui sechestru a bunurilor mobile sau imobile care aparțin învinutului sau inculpatului și părții responsabile civilmente, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii.

În procesul penal, rațiunea unor astfel de măsuri este diferită de procesul civil, context în care, în anumite condiții se justifică luarea acestor măsuri din oficiu de către instanța de judecată, sau de către organul de urmărire penală.

Astfel, potrivit art. 163 C.pr.pen., măsurile asigurătorii sunt menite a garanta repararea efectivă a pagubelor produse prin infracțiune, pe de o parte, iar pe de altă parte, pentru garantarea executării pedepsei amenzii penale.

Atunci când asemenea măsuri se iau în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune, ele acționează în scopul realizării acțiunii civile, imprimând acesteia unele dintre particularitățile care o caracterizează când ea se realizează în cadrul procesului penal. În același timp, în astfel de cazuri există o parte civilă, adică acțiunea civilă este declanșată și susținută de un anumit subiect de drept.

În acest fel, prin efectul lor, măsurile asigurătorii garantează acordarea despăgubirilor civile și executarea pedepsei amenzii, dar și a confiscării speciale. Ca orice măsuri de coerciție, ele trebuie să fie, însă, necesare și proporționale.

Astfel cum reiese din definiția legală, în dreptul nostru, măsurile asigurătorii pot fi practicate pentru a permite confiscarea ulterioară a lucrurilor sau pentru a garanta drepturile victimei ori a terților sau interesul public al executării pedepsei amenzii, independent de utilitatea lor pentru aflarea adevărului.

Luarea măsurilor asigurătorii nu se substituie, totuși, acoperirii pagubei, instanța de judecată trebuind să oblige prin hotărâre judecătorească pe inculpat și pe partea responsabilă civilmente, dacă este cazul, la repararea pagubei produse prin infracțiune, evident dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege.

Curtea Constituțională a admis prin Decizia nr.133 din 1.02.2011 „că întreaga reglementare referitoare la măsurile asigurătorii este menită să dea eficiență dreptului la un proces echitabil, pe parcursul procesului penal, învinutul sau inculpatul beneficiind de toate garanțiile procesuale specifice. S-a arătat că nu se încalcă prezumția de nevinovăție, deoarece instituirea acestor măsuri nu echivalează cu o pronunțare asupra vinovăției învinutului sau inculpatului. Măsurile asigurătorii au caracter provizoriu, finalitatea lor constând în garantarea executării obligațiilor cu caracter patrimonial, în cazul condamnării inculpatului printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată cu respectarea garanțiilor reglementate de Codul de procedură penală pentru desfășurarea unui proces echitabil, așadar numai dacă instanța de judecată constată vinovăția inculpatului sau a părții responsabile civilmente”.

De altfel, împotriva măsurii asigurătorii luate și a modului de aducere la îndeplinire a acesteia, învinutul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, precum și orice altă persoană interesată, se pot plânga procurorului sau instanței de judecată, în orice fază a procesului penal și orice altă persoană care pretinde un drept asupra lucrurilor ridicate poate cere, potrivit dispozițiilor art. 16 C.pr.pen., stabilirea acestui drept și restituirea.

Curtea reține că măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei se pot lua asupra bunurilor învinuitului sau inculpatului sau a părții responsabile civilmente, potrivit art. 163 alin. 2 C.pr.pen. "până la concurența valorii probabile a pagubei".

În principiu, luarea măsurilor asigurătorii în vederea reparării pagubei este facultativă. Ele pot fi cerute de părțile civile ori pot fi luate din oficiu, de către organele judiciare. În speță, această cerință este îndeplinită, solicitarea fiind făcută de către partea civilă M.I.G..

Poprirea reprezintă o formă specială a sechestrului folosită pentru urmărirea sumelor de bani datorate cu orice titlu învinuitului sau inculpatului sau părții responsabile civilmente, după caz, de către o a treia persoană, ori de către cel păgubit. Potrivit art. 167 C.pr.pen., rămas nemodificat, sumele de bani datorate inculpatului sau părții responsabile civilmente de către o a treia persoană ori de către cel păgubit, sunt poprite în mâinile acestora și în limitele prevăzute de lege, de la data primirii actului prin care se înființează sechestrul.

Corespunde realității că sumele de bani asupra cărora sunt instituite măsuri asigurătorii, sunt indisponibilizate, în sensul că titularul dreptului de proprietate pierde, temporar, o componentă constitutivă a acestuia, prerogativa dispoziției.

Cererea formulată de partea civilă M.I.G. este fondată, întrucât așa cum s-a arătat, măsurile asigurătorii sunt măsuri de constrângere reală și constau în indisponibilizarea, până la soluționarea definitivă a cauzei, a bunurilor și a veniturilor aparținând inculpatului, în vederea asigurării reparării pagubei.

Indisponibilizarea bunului supus măsurii sechestrului, sau poprirea sumelor de bani, presupune că, odată luată măsura asiguratorie, inculpatul nu mai poate înstrăina sau greva bunurile sau veniturile supuse acesteia, astfel ca partea civilă să își poată realiza creanța născută din hotărârea de obligare la despăgubiri sau organul specializat să poată executa, în cazul pedepsei pecuniare, sancțiunea respectivă ori măsura confiscării, aplicate prin sentința de condamnare. Din sentința penală nr. 62 din 16 mai 2011 a Curții de Apel Cluj, care nu a fost recurată de către partea civilă M. și față de acesta este definitivă sub aspectul laturii civile, precum și din conținutul raportului de expertiză contabilă întocmit în luna decembrie 2012 de către expertul S.P., rezultă că inculpatul L. datorează acestei părți civile suma de 16.000 euro cu dobânzile legale, ca efect al comiterii infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave. Această măsură a popririi asigurătorii, se impune în vederea garantării reparării pagubei produse de inculpatul L. în solidar cu inculpatele B. și C..

În acest caz, sunt aplicabile dispozițiile art. 163 alin. 2 C.pr.pen., potrivit cu care măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei se iau numai împotriva bunurilor inculpatului, până la concurența valorii probabile a prejudiciului.

Prin hotărârea CEDO depusă la dosar Vol.V rejudecare al Curții de Apel, din data de 4.12.2012, dată în cererea nr. 44302/10 formulată de inculpatul L.M.S., s-a constatat încălcarea, de către România a dispozițiilor art. 3 și a art. 5 din Convenție. Ca urmare a acestor constatări ale CEDO, România a fost obligată la plata, în favoarea inculpatului a următoarelor sume, cu titlu de satisfacție echitabilă: 9.500 euro pentru repararea prejudiciului moral cauzat și 140 euro pentru costuri și cheltuieli.

Dispozițiile legale procesual penale interzic organului judiciar să instituie măsura sechestrului sau a popririi asupra altor bunuri sau valori decât cele aparținând

inculpatului. Dovezile care există în dosarul curții, până la acest moment procesual, probează doar dreptul de proprietate al inculpatului L.M.S. asupra sumei de 9.640 euro.

Curtea, verificând condițiile care se cer a fi îndeplinite, în vederea dispunerii măsurii popririi asigurătorii, reține că acestea subzistă în cauză, în împrejurările în care paguba ce se conturează a fi fost creată, impune o asemenea măsură în scopul garantării reparării prejudiciului, iar, de asemenea, pericolul de înstrăinare și însușire a sumei de bani de către inculpat, este actual.

Pe de altă parte, se impune observația că suma de 9.640 euro ce formează obiectul măsurii asigurătorii a fost dobândită de inculpat, dreptul său de proprietate asupra acesteia fiind dovedit, prin hotărârea CEDO atașată dosarului.

Prin urmare, obținerea sumei de bani enunțată mai sus, justifică măsura asiguratorie solicitată în cauză.

Inculpatul L. s-a opus instituirii măsurii asigurătorii, invocând art. 7 și 45 din CEDO.

În opoziție cu susținerile inculpatului, Curtea apreciază că nicio dispoziție din materia măsurilor asigurătorii din legislația română și europeană nu exceptează de la aplicarea și luarea acestor măsuri, bunurile dobândite de inculpat cu titlu de reparație, de la o instanță europeană, **întrucât acolo unde legiuitorul a înțeles să excepteze de la dispunerea unor asemenea măsuri de constrângere reală, a făcut-o în mod expres – spre exemplificare dispozițiile art. 163 alin. 4 C.pr.pen.-**

Apreciind că solicitarea părții civile M.I.G. este făcută cu respectarea exigențelor legii, Curtea, în virtutea considerentelor ce preced, va admite conform art. 163 și art. 167 C.pr.pen. cererea acestuia și în consecință:

Va înființa poprirea asiguratorie asupra echivalentului în lei la data plății, al sumei de 9640 euro aparținând debitorului L.M.S., sumă datorată acestuia de terțul poprit Ministerul Finanțelor Publice, în baza hotărârii CEDO din 4 decembrie 2012, dată în cererea nr.44302/10 formulată de inculpat, până la concurența sumei de 16.000 euro, stabilită prin sentința penală nr.62/16 mai 2011 a Curții de Apel Cluj, nerecurată de partea civilă M.

Va interzice terțului poprit de a plăti debitorului sumele de bani pe care i le datorează ori pe care i le va datora altă persoană fizică sau juridică, declarându-le poprite în măsura necesară, pentru realizarea obligației ce se execută silit. (Judecător Delia Purice)

**2. Cereri de modificare a controlului judiciar. Înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.
Motive legate de specificul locului de muncă și al relațiilor familiale.
Pericolul social și stadiul procesului penal. Respingerea cererilor**

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 541/R din 10 aprilie 2013

Tribunalul Maramureș prin încheierea penală din 2 aprilie 2012, în temeiul art. 139 alin. 1, art. 145, art. 145¹ Cod procedură penală, a admis cererea formulată de inculpatul M.G. și dispune înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu cu măsura obligării de a nu părăsi țara și a impus inculpatului să respecte următoarele obligații:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

b) să se prezinte la poliția localității de domiciliu, respectiv Poliția Municipiului Iași, conform programului de supraveghere întocmit de poliție sau ori de câte ori este chemat;

c) să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura;

d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme;

e) să nu intre în legătură cu părțile vătămate și cu martorii din cauză menționați în rechizitoriul la filele 892-912.

În temeiul art. 160³ Cod procedură penală, s-a admis cererea formulată de inculpatul R.G. de modificare în parte a controlului judiciar instituit de Tribunalul Maramureș prin încheierea penală din data de 4 martie 2011, pronunțată în dosarul nr. 4183/100/2010, în sensul modificării obligațiilor stabilite la punctele a) și f) în cuprinsul încheierii menționate anterior și s-a stabilit ca pe timpul liberării provizorii inculpatul este obligat să respecte:

- să nu depășească limita teritorială a României;

- să nu se apropie de părțile vătămate M.F.C., M.I.C., M.M., S.G., G.D., de victimele B.S., C.I., E.N., precum și de martorii I.M., M.L., V.M. și să nu comunice direct sau indirect cu aceștia.

Celelalte obligații instituite în sarcina inculpatului prin încheierea penală din 4 martie 2011 a Tribunalului Maramureș, au rămas nemodificate.

S-a respins cererea formulată de inculpata T.P. de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.

S-a respins cererea formulată de inculpatul T.B. de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

La data de 13.03.2013 inculpatul M.G., prezent la judecată, a solicitat instanței înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.

În motivarea cererii inculpatul a arătat că are un loc de muncă la S.C. I.R., cu sediul în Dej, care implică deplasarea sa în țară, iar în situația în care nu i se ridică această interdicție ar putea să-și piardă locul de muncă. De asemenea, precizează că mai are un loc de muncă la S.C. D., unde lucrează la o spălătorie. Mai arată și faptul că stă în chirie, soția sa este bolnavă de cancer și are un copil în întreținere, iar în momentul de față este singurul întreținător al familiei.

La data de 18.03.2013 inculpatul R.G. a depus la dosar o cerere prin care solicită instanței modificarea în parte a controlului judiciar dispus de Tribunalul Maramureș prin încheierea de ședință din data de 04.03.2011, respectiv a obligațiilor prevăzute la literele a și f.

În motivarea cererii inculpatul a arătat că a respectat toate obligațiile impuse de instanța de judecată și că lucrează la o societate care își are sediul în Vatra Dornei și ar trebui să se deplaseze și în alte părți pentru a încheia contracte. În ceea ce privește permisiunea de a lua legătura cu inculpatul T.B., arată că dorește acest lucru pentru a păstra un climat de normalitate în familie și să petreacă sărbătorile împreună. Referitor la inculpatul P.V., arată că au existat situații în care s-au întâlnit accidental în diferite locații

din Iași și că nu au existat conflicte, nu a fost tulburată ordinea publică și nu s-au discutat chestiuni legate de cauza în care sunt cercetați.

La data de 18.03.2013 inculpata T.P. a depus la dosar o cerere prin care solicită instanței înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.

În motivarea cererii inculpata a arătat că a respectat toate obligațiile impuse de instanța de judecată, are un copil în întreținere și ar dori să obțină mai mulți bani angajându-se și în alte localități decât municipiul Iași, precizând totodată că are datorii mari și are și probleme de sănătate. De asemenea, a arătat că dorește să-și poată vizita mama, care locuiește într-o localitate lângă Iași.

La data de 02.04.2013 inculpatul T.B. a depus la dosar o cerere prin care a solicitat instanței înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.

În motivarea cererii inculpatul a arătat că fiica sa urmează cursurile unei școli din București, iar soția sa și-a deschis un magazin de mobilă în aceeași localitate și ar dori să aibă posibilitatea să le viziteze.

Procedând la examinarea cererilor formulate de inculpații M.G., R.G., T.P. și T.B., instanța reține următoarele:

Inculpatul **M.G.** a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv, prin rechizitoriul nr. 10-D/P/2010 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Biroul Teritorial Iași, pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere și constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 raportat la art. 2 alin. 1 lit. a și lit. b pct. 5 și 14 din Legea nr. 39/2003, complicitate la înșelăciune (credite bancare frauduloase) prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 215 alin. 1, 2, 3 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (anul 2006), fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (anul 2006), complicitate la înșelăciune (credite bancare frauduloase) prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 215 alin. 1, 2, 3, 5 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (ianuarie 2008 - aprilie 2008), fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (ianuarie 2008 - aprilie 2008), complicitate la înșelăciune (speța privind pe C.F.) prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 215 alin. 1, 2, 3 Cod penal, spălare de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002 (speța privind pe C.F.), înșelăciune (speța privind pe T.R.C.) prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 Cod penal, instigare la fals privind identitatea (speța privind pe T.R.C.) prevăzută de art. 25 Cod penal raportat la art. 293 Cod penal, uz de fals (speța privind pe T.R.C.) prevăzută de art. 291 Cod penal, spălare de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002 (speța privind pe T.R.C.), înșelăciune (speța privind pe partea vătămată G.G.) prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 Cod penal, fals în înscrisuri sub semnătură privată (speța privind pe partea vătămată G.G.) prevăzută de art. 290 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

Prin decizia penală nr. 334/R/10.03.2011, Curtea de Apel Cluj a dispus față de inculpatul M.G. înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu, respectiv municipiul Iași.

Potrivit art. 139 alin. 1 Cod procedură penală, o măsură preventivă luată se înlocuiește cu altă măsură preventivă când s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii.

Procedând la verificarea cererii de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu obligarea de a nu părăsi țara formulată de inculpatul M.G., tribunalul a apreciat că la această dată temeiurile avute în vedere inițial de instanță la luarea măsurii de a nu părăsi localitatea s-au modificat. De asemenea, tribunalul a apreciat că cererea formulată de inculpat este întemeiată și în raport de dispozițiile art. 136 Cod procedură penală, care reglementează scopul și categoriile măsurilor preventive, stabilind totodată la alineatul 8 al textului legal menționat criteriile ce trebuie avute în vedere la alegerea măsurii preventive.

Tribunalul a reținut că, în raport de actele depuse la dosar de inculpatul M.G., rezultă că acesta desfășoară activități în baza a două contracte individuale de muncă. Astfel, potrivit contractului individual de muncă încheiat și înregistrat sub nr. 1957 din 23.04.2012 între societatea comercială D. S.R.L., cu sediul în Iași, și angajatul M.G., acesta urmează să ocupe postul de lucrător de responsabil cu întreținerea curățeniei, contractul fiind încheiat pe o perioadă nedeterminată. La dosar a fost depus și contractul individual de muncă încheiat și înregistrat sub nr. 12 din 01.11.2011, încheiat cu S.C. I.R., cu sediul în Iași, inculpatul fiind angajat în funcția de merceolog. Potrivit fișei postului, precum și adeverinței eliberate de societatea angajatoare, activitatea pe care o desfășoară salariatul M.G., inculpat în prezentul dosar, presupune deplasări în alte localități din țară, în scopul aprovizionării, dar și a distribuirii mărfii.

În raport de aceste aspecte și având în vedere faptul că inculpatul M.G. este singurul întreținător al familiei, tribunalul a apreciat la acest moment procesual că cererea inculpatului de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu obligarea de a nu părăsi țara este justificată, iar aceasta din urmă măsură oferă garanții suficiente pentru ca scopurile măsurii preventive prevăzute la art. 136 alin. 1 Cod procedură penală să fie îndeplinite.

Tribunalul a apreciat că în stadiul actual al cercetării judecătorești, după ce poziția procesuală a inculpatului a fost consemnată de instanță la termenul din 14.12.2011, interdicția privind comunicarea cu ceilalți inculpați nu își mai găsește eficiență câtă vreme inculpații și-au exprimat deja poziția procesuală pe care înțeleg să o adopte în dosar.

Tribunalul a avut în vedere, de altfel, și durata de timp de când a fost instituită măsura obligării de a nu părăsi localitatea, care presupune o restricție de deplasare a inculpatului, măsură în privința căreia, chiar dacă Codul de procedură penală nu prevede în mod expres în ceea ce privește faza judecătorești o durată limitativă de timp, în nici un caz aceasta nu poate depăși o limită a rezonabilității întrucât aceasta ar putea genera consecințe negative asupra dreptului la muncă al inculpatului și chiar asupra vieții private a acestuia.

De altfel, nu au putut fi ignorate nici cheltuielile pe care le presupune deplasarea inculpatului la termenele de judecată stabilite în cursul derulării procedurilor judiciare, precum și durata acestor proceduri, generate de complexitatea și incidentele procedurale intervenite în cursul procesului.

Tribunalul a apreciat că nici o măsură preventivă nu poate avea altă natură, scop sau funcție decât cele instituite de textul art. 136, respectiv art. 145, art. 145¹ (în speță)

Cod procedură penală, întrucât, în caz contrar, măsura preventivă ar dobândi o funcție coercitivă, ceea ce ar contraveni în mod fundamental prezumției de nevinovăție, componentă esențială a dreptului la un proces echitabil, consfințit atât de art. 5² Cod procedură penală, cât și de art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul a admis cererea de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara formulată de către inculpatul M.G..

În temeiul art. 139 alin. 1, art. 145, art. 145¹ Cod procedură penală, tribunalul a impus inculpatului să respecte următoarele obligații:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

b) să se prezinte la poliția localității de domiciliu, respectiv Poliția Municipiului Iași, conform programului de supraveghere întocmit de poliție sau ori de câte ori este chemat;

c) să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura;

d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme;

e) să nu intre în legătură cu părțile vătămate și cu martorii din cauză menționați în rechizitoriul la filele 892-912.

Inculpatul **R.G.** a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv, prin rechizitoriul nr. 10-D/P/2010 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Biroul Teritorial Iași, pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere și constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 raportat la art. 2 alin. 1 lit. a și b pct. 12 din Legea nr. 39/2003, spălare de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, trafic de persoane prevăzută de art. 12 alin. 1 din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

Prin încheierea penală din 04.03.2011 a Tribunalului Maramureș a fost admisă cererea de liberare provizorie sub control judiciar formulată de inculpatul R.G. și s-a dispus punerea în libertate a acestuia, stabilindu-se în sarcina sa obligațiile prevăzute la art. 160² alin. 3 și 3¹ Cod procedură penală.

Potrivit art. 136 alin. 2 Cod procedură penală, scopul măsurilor preventive poate fi realizat și prin liberarea provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune.

Potrivit art. 160³ Cod procedură penală, controlul judiciar instituit de instanță poate fi oricând modificat sau ridicat de aceasta, în total sau în parte, pentru motive temeinice.

Așadar, instanța, în analizarea cererii formulate de inculpatul R.G., de modificare a controlului judiciar, este datoare să analizeze dacă prin modificarea obligațiilor care intră în conținutul controlului judiciar, scopul măsurii, respectiv buna desfășurare a procesului, împiedicarea sustragerii inculpatului de la judecată se pot realiza în continuare.

Tribunalul a reținut că în dovedirea cererii formulate, de modificare a controlului judiciar în sensul ridicării interdicției de a se deplasa doar pe raza județului Iași, inculpatul a depus acte din care rezultă că este angajat pe perioadă nedeterminată la S.C. E.W. S.R.L. Vatra Dornei, pe funcția de tehnician merceolog, iar potrivit fișei postului,

este necesară deplasarea angajatului, respectiv a inculpatului R.G., și în alte localități în vederea desfășurării activității.

Tribunalul a apreciat că în stadiul actual al cercetării judecătorești, după ce poziția procesuală a inculpatului a fost consemnată de instanță la termenul din 25.07.2011, interdicția privind comunicarea cu inculpații T.B. și P.V. nu își mai găsește eficiență câtă vreme inculpații și-au exprimat deja poziția procesuală pe care înțeleg să o adopte în dosar.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul a admis cererea formulată de inculpatul R.G., de modificare în parte a controlului judiciar instituit de Tribunalul Maramureș prin încheierea penală din data de 4 martie 2011, în sensul modificării obligațiilor stabilite la punctele a) și f) în cuprinsul încheierii menționate anterior și va stabili ca pe timpul liberării provizorii inculpatul a fost obligat să respecte:

- să nu depășească limita teritorială a României;
- să nu se apropie de părțile vătămate M.F.C., M.I.C., M.M., S.G., G.D., de victimele B.S., C.I., E.N., precum și de martorii I.M., M.L., V.M. și să nu comunice direct sau indirect cu aceștia.

Celelalte obligații instituite în sarcina inculpatului prin încheierea penală din 4 martie 2011 a Tribunalului Maramureș, au rămas nemodificate.

Inculpata **T.P.** a fost trimisă în judecată, în stare de arest preventiv, prin rechizitoriul nr. 10-D/P/2010 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Biroul Teritorial Iași, pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere și constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 raportat la art. 2 alin. 1 lit. a și b pct. 4, 5, 12, 14, 20 din Legea nr. 39/2003, trafic de persoane prevăzută de art. 12 alin. 1 și 2 lit. a din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, trafic de minori prevăzută de art. 13 alin. 1 și 2 din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, spălare de bani prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, șantaj prevăzută de art. 194 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (parte vătămată D.D.), șantaj prevăzută de art. 194 alin. 1 Cod penal (parte vătămată F.D.), tâlhărie prevăzută de art. 211 alin. 1 și 2 lit. b, c Cod penal (parte vătămată G.I.), complicitate la înșelăciune în formă agravată (credite bancare frauduloase) prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 215 alin. 1, 2, 3, 5 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

Prin decizia penală nr. 334/R/10.03.2011, Curtea de Apel Cluj a dispus, față de inculpata T.P. înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu, respectiv municipiul Iași.

În ceea ce privește cererea formulată de inculpata T.P. de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, prevăzută de art. 145 Cod procedură penală, cu măsura obligării de a nu părăsi țara, prevăzută de art. 145¹ Cod procedură penală, motivat de faptul că dorește să-și găsească un loc de muncă în afara localității cu privire la care s-a instituit măsura, tribunalul reține următoarele:

Inculpata T.P. nu a depus în susținerea cererii acte care să dovedească faptul că are raporturi de muncă care presupun deplasări constante și frecvente în alte localități decât localitatea de domiciliu și nici că ar avea oferte certe în sensul angajării într-o altă localitate decât localitatea de domiciliu.

La dosar au fost depuse doar contracte individuale de muncă cu durată determinată și a căror valabilitate a fost depășită. Aceste înscrisuri demonstrează faptul că inculpata presta diverse activități și în afara localității Iași.

Aceste aspecte au fost însă considerate de instanță ca fiind irelevante în dovedirea cererii formulate de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu măsura obligării de a nu părăsi țara.

Pentru aceste motive, tribunalul a respins cererea formulată de inculpata T.P., de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.

Inculpatul **T.B.** a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv, prin rechizitoriul nr. 10-D/P/2010 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Biroul Teritorial Iași, pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere și constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 raportat la art. 2 alin. 1 lit. a și b pct. 4, 5 din Legea nr. 39/2003, șantaj prevăzută de art. 194 alin. 1 Cod penal (parte vătămată P.P.), șantaj prevăzută de art. 194 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (parte vătămată D.D.), șantaj prevăzută de art. 194 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (parte vătămată H.M.), complicitate la înșelăciune (credite bancare frauduloase) prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 215 alin. 1, 2, 3, 5 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice prevăzută de art. 321 alin. 1, 2 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

Prin decizia penală nr. 334/R/10.03.2011, Curtea de Apel Cluj a dispus față de inculpatul T.B. înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu, respectiv municipiul Iași.

În ceea ce privește cererea formulată de inculpatul T.B. privind înlocuirea măsurii preventive a obligării de a nu părăsi localitatea cu măsura obligării de a nu părăsi țara, tribunalul a reținut că inculpatul își motivează cererea pe situația familială, respectiv faptul că fiica și soția sa locuiesc în prezent în București.

În dovedirea cererii inculpatul a depus o adeverință care atestă că minora T.P. urmează cursurile unei școli din București.

Tribunalul a apreciat că cererea este nejustificată în raport de motivele și dovezile depuse. Actele depuse în dovedirea cererii formulate de inculpat nu fac dovada schimbării temeiului care a determinat instituirea unei astfel de măsuri restrictive cu privire la inculpat.

Pentru aceste motive, tribunalul a respins cererea formulată de inculpatul T.B., de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs DIICOT – Biroul Teritorial care a solicitat admiterea căii de atac promovate și rejudecând dosarul, respingerea în fond a cererilor formulate de inculpați și menținerea în privința inculpatului R.G. a dispozitivului încheierii penale a Tribunalului Maramureș din 4 martie 2011, iar în privința inculpatului M.G. dispozitivul deciziei penale 334 din 10.03.2011 a Curții de Apel Cluj.

Procurorii au criticat încheierile instanțelor de judecată pentru netemeinicie, arătând că în speță cercetarea judecătorească nu a început în mod efectiv și prin măsurile impuse de instanță este periclitată buna desfășurare a actului de justiție.

Curtea examinând recursul promovat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal, prin împiedicarea inculpatului de a întreprinde anumite activități perturbatorii, dar în același timp pentru a evita, în anumite cazuri, luarea măsurilor preventive privative de libertate, legiuitorul a prevăzut două măsuri preventive restrictive de libertate. Acestea sunt obligarea de a nu părăsi localitatea prev. în art.145/1 și obligarea de a nu părăsi țara prev. în art.145/1 și 2 C.proc.pen. Luarea acestor măsuri pentru a fi justificată, trebuie să urmărească buna desfășurare a procesului penal.

Condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurilor preventive, ca garanții ale libertății persoanei în procesul penal, se adresează atât organelor judiciare, pentru înlăturarea arbitrarului, dar și persoanelor față de care se pot lua măsurile preventive. Astfel, cum constant a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Steel și alții c/a Marii Britanii din 23.09.1998; cauza Hilda Hafsteinsdottir c/a Islandei din 8 iunie 2004, legea care prevede posibilitatea luării unei măsuri preventive, în afara faptului că trebuie să fie accesibilă, trebuie să fie și previzibilă, adică persoana vizată trebuie să poată deduce din conținutul ei care este comportamentul interzis și care sunt consecințele care decurg din actele sale, din partea autorităților. Condițiile limitării libertății trebuie să fie clar definite, astfel încât să poată fi prevăzute, în limite rezonabile, eventual cu ajutorul unor sfaturi competente, iar persoana să-și poată autodirija comportamentul în cunoștință de cauză.

Din materialul probatoriu administrat în prezenta cauză, rezultă faptul că, în perioada 2003-2009 pe raza județului Iași s-a constituit un grup infracțional organizat având ca obiect infracțiunile de : șantaj, trafic de persoane, înșelăciune, spălare de bani, nucleul de bază al acestui grup fiind constituit din membrii familiei Cordoneanu. În acest nucleu au fost integrate un număr mare de persoane în calitate de membrii ai grupului, sau prozeleți.

În cursul ședinței de judecată din 2.04.2013 a Tribunalului Maramureș, inculpatul R.G. a solicitat instanței modificarea în parte a controlului judiciar dispus de Tribunalul Maramureș prin încheierea penală din 4.03.2011. Astfel, prin încheierea din 4 martie 2011 a aceleiași instanțe s-a dispus în baza art.160/8 alin.2 C.proc.pen., admiterea cererii de liberare provizorie formulată de inculpatul R.G. și punerea sa în libertate pe acest temei.

Din probele dosarului rezultă că inculpatul R.G. a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv prin rechizitoriul nr.10/D/P/2010 al Serviciului Teritorial Iași – DIICOT, pentru săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat prev.de art.7 alin.1 și 3 din Legea 39/2003, spălare de bani prev.de art.23 alin.1 lit.a din Legea 656/2002, trafic de persoane prev.de art.12 alin.1 din Legea 678/2001 cu aplicarea art.41 alin.2 și totul cu art.33 lit.a C.pen.

În cursul ședinței de judecată din 2.04.2013 a Tribunalului Maramureș, inculpatul R.G. a solicitat magistratului modificarea în parte a controlului judiciar dispus de aceeași instanță la 4.03.2011, respectiv ridicarea interdicției de a se deplasa doar pe raza județului Iași, precum și ridicarea interdicției vizând comunicarea cu inculpații T.B. și P.V..

Inculpatul R.G. a învederat că din momentul admiterii cererii de liberare provizorie a respectat cu strictețe obligațiile fixate de către instanța de judecată, precum și programul de supraveghere întocmit de către organele de poliție.

De asemenea, inculpatul arată că solicită judecătorului fondului, admiterea depășirii limitei teritoriale a jud.Iași, deoarece patronul acestuia i-a solicitat în repetate rânduri să părăsească județul Iași, pentru a găsi noi furnizori de produse. Totodată, arată că dorește să i se dea permisiunea să ia legătura cu fratele său, inculpatul T.B..

Prin încheierea penală din 2.04.2013 Tribunalul Maramureș a admis cererea inculpatului R. de modificare în parte a controlului judiciar instituit de instanța de fond prin încheierea din 4.03.2011 și a modificat obligațiile stabilite în sensul că a aprobat ca inculpatul să-și schimbe locuința și totodată, să ia legătura cu inculpații T.B. și P.V..

Curtea apreciază că hotărârea Tribunalului Maramureș este netemeinică pentru următoarele considerente:

Astfel, inculpatul R.G. a fost cercetat și trimis în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni deosebit de grave, respectiv aderarea la un grup infracțional organizat, spălare de bani și trafic de persoane, infracțiuni care presupun existența unor înțelegeri prealabile între inculpați atât înainte, cât și după comiterea faptelor.

În acest moment procesul, cercetarea judecătorească nu a demarat și fiind vorba de administrarea unui vast probatoriu, în mod eronat s-a permis inculpatului R. să ia legătura cu ceilalți inculpați și în același timp să își schimbe locuința avută inițial.

Circumstanțele reale ale faptelor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, în număr de 27 de persoane, se reflectă asupra situației fiecăruia dintre ei, în condițiile în care pericolul concret pentru ordinea publică, nu poate fi desprins de ansamblul infracțional și de datele care îl caracterizează referitor atât la anvergura activității ilicite care se presupune că a fost derulată de către inculpați, modalitatea concretă în care au fost implicați în comiterea faptelor penale, numărul mare de părți vătămate implicate, urmările socialmente periculoase care au fost produse, toate acestea demonstrând pericolul pentru ordinea publică pe care îl prezintă fiecare inculpat în parte și implicit inculpatul R.G..

Curtea reține că la data când inculpatul R.G. s-a angajat în muncă știa că împotriva sa este începută urmărirea penală, ba mai mult că a fost deferit justiției, urmând a se stabili vinovăția sa în cadrul unui proces penal, astfel că trebuia să-și găsească un loc de muncă care să-i asigure posibilitatea deplasării atât la organele judiciare, cât și posibilitatea asigurării existenței materiale zilnice. Nu trebuie omis faptul că libertatea de mișcare a inculpatului a fost îngădită prin încheierea penală din 4.03.2011 a Tribunalului Maramureș, ținând cont atât de pericolul social al infracțiunilor în privința cărora este bănuit cât și de pericolul social pentru ordinea publică pe care îl reprezintă persoana inculpatului, față de care inițial a fost luată măsura arestării preventive.

Din analiza prevederilor art.160² C.pr.penală, rezultă că liberarea sub control judiciar se poate acorda de instanță în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani și nu există probe din care să rezulte că inculpatul ar mai putea comite alte infracțiuni sau ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului.

Liberarea provizorie sub control judiciar este o măsură preventivă limitativă de drepturi instituită pentru a înlocui arestarea preventivă cu o constrângere mai puțin gravă, suficientă însă pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal.

Aplicarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție se poate justifica în cazul unor infracțiuni mai puțin grave luându-se în considerare și încrederea pe care o poate oferi inculpatul că, lăsat în libertate nu va săvârși și alte infracțiuni.

Acordarea liberării sub control judiciar nu este un drept absolut și nici formal al inculpatului, fapt ce rezultă din dispozițiile art.160¹ alin.1 C.proc.pen., care precizează că aceasta poate fi acordată de către instanță, ceea ce implică dreptul de apreciere al judecătorului asupra cererii în raport cu probele administrate în cauză; în același sens dispozițiile art.160⁶ alin.2 C.proc.pen.fac distincție între condițiile formale prevăzute de lege referitoare la cererea de liberare sub control judiciar, iar, pe de altă parte, temeinicia acesteia. Analiza în cazul cererii de liberare sub control judiciar are în vedere îndeplinirea condițiilor formale prevăzute de disp.art.160² și 160⁶ C.proc.pen., ceea ce înseamnă că temeinicia acesteia se referă la alte aspecte, rezultate din probatoriul administrat în cauză, precum și din verificarea îndeplinirii condiției prevăzute de art.136 alin.2 C.proc.pen.

În acord cu jurisprudența CEDO se constată că instanța europeană a dezvoltat patru motive acceptabile pentru a se refuza eliberarea sub control judiciar sau pe cauțiune: riscul ca acuzatul să nu se prezinte la proces, posibilitatea ca în cazul eliberării, acesta să încerce să împiedice desfășurarea procesului, să comită alte infracțiuni, ori să tulbure ordinea publică (cauza SBC contra Regatului Unit-19 iunie 2001; cauza Smirnova contra Rusiei - 25 iulie 2003; Stogmuler contra Austriei-10 noiembrie 1969; Wemhoff contra Germaniei -27 iunie 1968; cauza Matznetter contra Austriei-10 nov.1969 și Letellier contra Franței-26 iunie 1991).

În privința temeiniciei cererii formulate, Curtea reține că din coroborarea textului art.160² raportat la art.160⁶ C.proc.pen.reiese caracterul facultativ al acordării liberării sub control judiciar, chiar și în ipoteza în care inculpatul nu s-ar afla în vreunul dintre cazurile de împiedicare a acordării liberării. Cu toate acestea, instanța nu ar putea uza în mod discreționar de această facultate, întrucât ar încălca în mod flagrant dispozițiile art.5 alin.5 C.proc.pen., art.23 alin.10 din Constituția României și art.5 paragr.3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, astfel încât, cu ocazia verificării temeiniciei cererii de liberare sub control judiciar trebuie pornit de la una dintre premisele esențiale ale liberării, respectiv subzistența temeiurilor avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a inculpatului. Într-adevăr, dacă aceste temeuri s-ar schimba ori ar înceta, instanța ar fi obligată ca, la cerere sau din oficiu, să dispună, după caz, înlocuirea sau revocarea măsurii arestării preventive, nemaipunându-se, prin ipoteză, problema liberării sub control judiciar. Logic, această premisă conduce la concluzia că, pentru a refuza liberarea pe considerente de netemeinicie, instanța trebuie să constate existența unor temeuri mai puternice decât cele avute în vedere, îndeobște, la luarea măsurii arestării preventive, care să justifice convingerea că lăsarea inculpatului în libertate, sub control judiciar, nu este totuși oportună. Interpretând sistematic dispozițiile procedurale din materia măsurilor preventive, în corelație și cu exigențele Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și ale jurisprudenței Curții de la Strasbourg, instanța de recurs consideră că astfel de temeuri pot privi fie aspecte legate de buna desfășurare a procesului penal, respectiv existența unor date, altele decât cele avute în vedere de art.160² rap.la art.160⁶ C.proc.pen.din care să rezulte temerea că atingerea scopului procesului penal ar putea fi compromisă, fie aspecte legate de pericolul social concret al faptelor pentru care inculpatul este cercetat, respectiv prin modul și mijloacele de săvârșire ori prin urmări, acestea să fi produs o gravă vătămare

relațiilor sociale ocrotite, traduse printr-un impact violent asupra conștiinței publicului, astfel încât liberarea inculpatului, chiar sub control judiciar, să fie de natură să creeze o puternică stare de insecuritate socială și de neîncredere în actul de justiție.

O mare pondere în aprecierea temeiniciei unei cereri de liberare sub control judiciar trebuie să o aibă datele care țin de circumstanțierea persoanei inculpatului. În acest sens, s-a pronunțat CEDO (cauza N contra Austriei din 27 iunie 1968), care a statuat că la menținerea unei persoane în detenție, instanțele de judecată nu trebuie să se raporteze numai la gravitatea faptelor, ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele sale materiale, legăturile cu familia.

Prin prisma celor relevate mai sus, Curtea reține că în speță încă nu a demarat cercetarea judecătorească, inculpatul R. nu a fost ascultat, nu se cunoaște poziția sa procesuală, dar i se impută o multitudine de acte infracționale și infracțiuni cu un pericol social ridicat. Prin urmare, modificarea controlului judiciar nu este oportună, buna desfășurare a procesului penal putând fi compromisă prin faptul că cercetarea judecătorească nu a debutat, nu s-a luat act de poziția inculpaților, nu au fost administrate probe în apărare și în acuzare, măsura dispusă de Tribunalul Maramureș nefiind temeinică.

Față de actele atașate dosarului până în acest moment, Curtea constată că încheierea din 4.03.2011 a Tribunalului Maramureș trebuie să rămână în ființă, măsurile dispuse prin aceasta fiind necesare pentru buna desfășurare a procesului penal, pentru asigurarea posibilității stabilirii adevărului în cauză, continuității și celerității administrării probatoriului, cercetarea judecătorească aflându-se la debutul ei. Măsura liberării sub control judiciar luată la 4 martie 2011 se dovedește a fi temeinică și proporțională și în raport de persoana inculpatului, care își poate astfel îndeplini obligațiile familiale, sociale și profesionale.

Pericolul social concret pentru ordinea publică în cazul modificării controlului judiciar, rezultă din modul și împrejurările în care se presupune că faptele pentru care este cercetat, au fost săvârșite.

Modificarea controlului judiciar ar constitui o stare de pericol pentru ordinea publică și ar induce o stare de temere și de neîncredere a cetățenilor, în general, și a celor implicați în cauză, în special, în înfăptuirea corectă a actului de justiție, iar, pe de altă parte, ar putea zădărnici aflarea adevărului prin posibilitatea de a influența depozițiile unor martori, dosarul aflându-se în faza primelor cercetări.

De asemenea, prin prisma jurisprudenței CEDO, inculpatul R.G. având o vârstă tânără, de 37 de ani, există riscul să părăsească nejustificat teritoriul României și să nu se prezinte la proces, de asemenea așa cum am arătat liber fiind, să încerce să împiedice în acest moment derularea cercetării judecătorești, să comită alte infracțiuni de același gen, ori să tulbure ordinea publică.

Atunci când o persoană este liberată provizoriu, trebuie să nu mai prezinte pericol social pentru ordinea publică. Ori, în cazul reținerii unor indicii temeinice de săvârșire a unor presupuse fapte penale, nu se poate susține că nu s-a produs un impact turbulent în climatul social firesc al relațiilor interumane și asupra stării de siguranță, securitate, de liniște și de respect al drepturilor cetățenilor. Într-o asemenea situație, societatea este interesată ca procesul penal să se desfășoare în condițiile în care să fie asigurată aflarea adevărului.

În raport cu aceste considerente, cererea inculpatului de modificare a controlului judiciar, apare ca nefondată la **acest moment procesual**, urmând a fi respinsă.

Curtea reține că prin încheierea penală din 2.04.2013 a Tribunalului Maramureș s-a dispus în baza art.139 și 145/1 C.proc.pen. admiterea cererii formulate de către inculpatul M.G. și s-a dispus înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.

Curtea apreciază că hotărârea instanței de fond este netemeinică pentru următoarele considerente:

Inculpatul M.G. a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv prin rechizitoriul nr.10/D/P/2010 al Serviciului Teritorial Iași al DIICOT pentru comiterea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat prev.de art.7 alin.1 și 3 din Legea 39/2003, complicitate la înșelăciune prev.de art.26 rap.la art.215 alin.1,2,3 C.pen., cu aplic.art.41 alin.2 C.pen.(anul 2006), fals în înscrisuri sub semnătură privată cu art.41 alin.2 prev.de art.290 C.pen., (anul 2006) complicitate la înșelăciune – credite bancare frauduloase prev.de art.26 C.pen.rap.la art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., cu aplic.art.41 alin.2 (ianuarie 2008 – aprilie 2008), fals în înscrisuri sub semnătură privată prev.de art.290 C.pen. cu art.41, 42 (ianuarie –aprilie 2008), complicitate la înșelăciune (speța privind-l pe C.F.) prev.de art.26 C.pen., rap.la art.215 alin.1,2,3 C.pen., spălare de bani prev.de art.23 lit.b din Legea 656/2002 (speța privind pe C.F.), înșelăciune (speța privind pe T.R.C.) prev.de art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., instigare la fals privind identitatea (privind pe T.R.C.) prev.de art.25 C.pen., rap.la art.293 C.pen., uz de fals (privind pe T.R.C.) prev.de art.291 C.pen., spălare de bani prev.de art.23 alin.1 lit.b din Legea 656/2002 (privind pe T.R.C.), înșelăciune (privind pe partea vătămată G.G.) prev.de art.215 alin.1,2,3 C.pen., fals în înscrisuri sub semnătură privată prev.de art.290 C.pen.cu art.33 lit.a C.pen.

Prin decizia penală nr.334/R al Curții de Apel Cluj din 10 martie 2011 a fost înlocuită măsura arestării preventive a inculpatului M.G. cu cea a obligării de a nu părăsi municipiul Iași. În ședința de judecată din 2.04.2013 inculpatul M.G. a solicitat Tribunalului Maramureș înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara, motivând că este singurul întreținător al familiei, are o soție care suferă de o boală gravă, având și un copil în întreținere.

Din actele de la dosar rezultă însă că inculpatul a fost cercetat și trimis în judecată pentru comiterea unor infracțiuni deosebit de grave, respectiv aderarea la un grup infracțional organizat, înșelăciune, complicitate la aceeași infracțiune, fals și uz de fals, infracțiuni derulate pe o perioadă îndelungată de timp 2006-2008, și care au presupus existența unor înțelegeri anterioare și prealabile între inculpați atât înainte, cât și după implicarea lor în faptele ilicite.

Și în privința acestui inculpat Curtea reține că cercetarea judecătorească nu a demarat, este necesară administrarea unui vast probatoriu, astfel că pentru buna desfășurare a procesului penal nu se impunea înlocuirea obligării de a nu părăsi localitatea cu obligarea de a nu părăsi țara.

Corespunde realității că inculpatul a depus la dosarul cauzei un contract individual de muncă încheiat cu SC I.R. cu sediul în Iași, acesta având calitatea de merceolog în cadrul firmei. Potrivit fișei postului, activitatea derulată de inculpatul M.G. presupune deplasări în alte localități din țară în scopul aprovizionării.

Curtea constată că în momentul în care inculpatul M.G. a încheiat acest contract de muncă cunoștea împrejurarea că este cercetat și trimis în judecată într-un dosar penal, în care i s-a impus de către magistrați o restricție de deplasare, condiții în care ar fi trebuit să respecte hotărârea instanței. În ipoteza în care ar fi dorit să se încadreze în muncă, trebuia să-și găsească o firmă și o activitate care să nu afecteze conținutul deciziei judecătorești prin care i s-a restricționat deplasarea și s-au fixat anumite limite teritoriale.

Pe de altă parte, inculpatul a mai formulat o astfel de cerere la 15.12.2011, această solicitare fiind respinsă ca nefondată de către Tribunalul Maramureș, iar de atunci condițiile care au determinat neacceptarea cererii, nu s-au schimbat. Nu s-a estompat nici pericolul social al faptelor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată și nici pericolul pentru care îl prezintă persoana acestuia prin prisma activității ilicite derulate pe o perioadă îndelungată de timp 2006-2009.

Curtea reține că nu era necesar ca prima instanță să înlocuiască o măsură cu alta raportat la faptul că inculpatul desfășura o activitate lucrativă într-o altă localitate, ci pentru a se respecta dispozițiile legale, se impunea doar modificarea conținutului obligației impuse de a nu depăși limita teritorială a municipiului Iași. Trebuia analizat perimetrul teritorial pe care inculpatul trebuia să-și deruleze activitatea și să se dispună ca inculpatul M. să nu depășească limita teritorială a jud.Iași și a celui în care era oportun a-și îndeplini atribuțiile de serviciu, decât în condițiile stabilite de Tribunalul Maramureș.

Prin urmare, în acest mod trebuia rezolvată dacă se aprecia judicioasă și întemeiată solicitarea inculpatului și nicidecum înlocuirea obligării de a nu părăsi localitatea cu obligarea de a nu părăsi țara.

Curtea reține că în sistemul european de protecție a drepturilor omului, conceptul de libertate are două componente: primul este cel prevăzut în art.5 din Convenție care garantează libertatea și siguranța persoanei, acestea privind libertatea sa fizică și anume, dreptul oricui de a nu fi reținut sau arestat în mod abuziv; cel de-al doilea privește restricțiile la libertatea de circulație, care intră în domeniul de aplicare al art.2 din Protocolul nr.4 adițional la Convenție. Dreptul la liberă circulație, atât în interiorul unui stat, cât și între state nu este absolut, exercitarea acestuia putând face obiectul unor restrângeri, astfel cum sunt prevăzute în art.2 paragraf 3 din Protocolul nr.4. Când privește necesitatea menținerii măsurii preventive într-o societate democratică, instanța europeană a statuat că prevederile aplicabile într-un stat trebuie să respecte pe cât posibil valorile unei societăți democratice, în special preeminența dreptului. Pe de altă parte, autoritățile judiciare naționale pot dispune restrângerea libertății de mișcare a unei persoane cu respectarea necesității proporționalității măsurii și a scopului pentru care aceasta a fost aplicată.

Din probele atașate dosarului, rezultă că există temeiuri care să justifice menținerea obligării de a nu părăsi localitatea, condiții în care în speță, există și indicii care conduc la presupunerea rezonabilă că inculpatul M. ar fi comis faptele pentru care este cercetat, ceea ce este suficient și justifică prin ele însele, menținerea măsurii dispusă la 10.03.2011 de către Curtea de Apel Cluj.

Așa fiind, Curtea reține că subzistă în continuare temeiurile care au fost avute în vedere de către Curte cu prilejul luării măsurii obligării de a nu părăsi localitatea față de inculpat la 10 martie 2011, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.143 C.proc.pen. sub aspectul existenței de probatorii și indicii temeinice, astfel cum sunt definite de art.68/1 C.proc.pen., date care justifică presupunerea rezonabilă că inculpatul M. a comis

faptele și necesitatea asigurării desfășurării normale a unei proceduri judiciare, care încă nu a fost demarată (cercetarea judecătorească).

Având în vedere pericolul social al faptelor pentru care a fost cercetat inculpatul, dar și conduita procesuală a acestuia înainte de a se dispune față de el măsura preventivă, dar și ulterior, în condițiile în care în cauză se efectuează cercetări din anul 2010, justifică pe deplin convingerea Curții că buna desfășurare a procesului penal va fi împietată prin luarea unei măsuri mai puțin severe față de inculpatul M., aceea de a nu părăsi țara, iar actele de cercetare judecătorească, nu pot fi efectuate fără a se dispune o restrângere a libertății de mișcare.

În ultimul rând, Curtea învederează că Tribunalul Maramureș așa cum s-a relevat, dacă aprecia necesară și oportună, trebuia doar să încuviințeze pentru inculpat posibilitatea părăsirii localității, prin urmare, trebuia să-i acorde posibilitatea de deplasare în afara limitei teritoriale stabilite, față de împrejurarea că acesta ar fi derulat o activitate lucrativă într-un alt perimetru teritorial decât cel stabilit prin hotărârea din martie 2011 și nicidecum nu trebuia înlocuită măsura obligării de a nu părăsi localitatea cu cea a obligării de a nu părăsi țara.

Conform practicii judiciare constante a instanței supreme, organul judiciar poate încuviința în favoarea inculpatului posibilitatea de deplasare în afara limitei teritoriale stabilite printr-o hotărâre judecătorească.

Pentru motivele ce preced și în virtutea considerentelor la care s-a făcut referire, Curtea în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen., va admite recursul declarat de către DIICOT Biroul Teritorial Sălaj împotriva încheierii penale fără număr din 02 aprilie 2013 a Tribunalului Maramureș, pe care o va casa în parte, în privința inculpaților R.G. și M.G. și rejudecând în această limită:

Va respinge cererile formulate de inculpați și va menține în privința inculpatului R.G. a dispozitivului încheierii penale a Tribunalului Maramureș din 4 martie 2011, iar în privința inculpatului M.G. a dispozitivului deciziei penale nr.334/R/10.03.2011 a Curții de Apel Cluj.

Se vor menține celelalte dispoziții ale încheierii atacate.

Se va stabili onorariu apărător oficiu la 100 lei pentru av... (inculpat M.G.) și 25 lei onorariu parțial pentru av... (inc.R.G.), conform art.189 C.proc.pen.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului, în baza art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

3. Viol comis asupra fiului minor al inculpatului, în formă continuată. Analiza probelor și a elementelor rezultate în urma investigațiilor psihologice

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 69/A din 10 aprilie 2013

Prin sentința penală nr.621 din 07 decembrie 2012 pronunțată de Tribunalul Maramureș, a fost condamnat inculpatul S.T., la 14 ani închisoare cu interzicerea pe o perioadă de 5 ani a drepturilor prev.de art. 64 lit.a,b,d,e C.penal pentru infracțiunea de viol prev.de art. 197 alin.1, alin.2 lit.b¹, alin.3 C.penal cu aplic.art. 41 alin.2 C.penal.

Cu consecințele prev.de art. 71, 64 lit.a,b,d,e C.penal.

În baza art. 350 C.pr.pen., a fost menținută starea de arest preventiv a inculpatului, iar, în temeiul art. 88 C.pen., deduce din pedeapsă perioada reținerii și a arestului preventiv (5 aprilie 2012 la zi).

În baza art. 7 din L.nr.76/2008, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului său genetic în S.N.D.G.J.

A fost obligat inculpatul să plătească părții civile P.S., ș pentru minorul P.S.A. c-val.în lei de la data plății a sumei de 8.000 euro – despăgubiri pentru daune morale și suma de 200 lei – despăgubiri pentru daune materiale.

S-a dispus arhivarea la sediul instanței după rămânerea definitivă a sentinței a unui CD marca „CD-R copyme” având capacitatea de 700 Mb, 52x80 min. și a unui DVD marca „DVD-R Verbatim” cu capacitatea de 4,7 Mb, 16x120 min. – ambele înregistrate la poz.40/2012 în registrul mijloace de probe al acestui tribunal.

În temeiul art. 191 alin.1 C.pr.pen., a fost obligat inculpatul să plătească statului suma de 1.020 lei – chelt.judiciare din care suma de 150 lei – onorariul avocatului desemnat din oficiu pe seama părții civile s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că în perioada iulie – decembrie 2011 inculpatul S.T. a întreținut în mod repetat relații intime orale cu fiul său – minorul P.S.A. (în vârstă de 7 ani).

Chiar dacă inculpatul nu a recunoscut comiterea faptei, această stare de fapt este dovedită cu declarațiile minorului P.S.A. (acesta a arătat că „tatăl meu m-a obligat o singură dată să îi sug puța”, „am încercat să fug de tatăl meu, dar nu am reușit”, „tatăl meu m-a tras atunci de bluză, mi-a deschis gura, mi-a ținut-o deschisă, apoi mi-a introdus organul genital în gură, apoi am fost nevoit să mă spăl de multe ori pe gură să miros frumos”, „mi-a fost atunci foarte greață pentru că nu am vrut să fac acest lucru”, „tatăl meu m-a amenințat atunci că ne dă afară din casă dacă îi spun mamei ce anume s-a întâmplat”, „tatăl meu nu a pus gura pe organul meu genital niciodată, dar eu am pus gura pe organul lui genital”), declarațiile părții vătămate P.S. (acesta a ascultat înregistrarea discuției purtate de minor cu martora F.D.R. în legătură cu aceste fapte), declarațiile martorei F.D.R. (aceasta a discutat cu minorul care a arătat că într-o zi inculpatul i-a cerut „hai prostule țucă-mi puța”, apoi i-a arătat că inculpatul și-a scos organul genital și i-a arătat „cum se masturba inculpatul în fața lui”, minorul i-a arătat că inculpatul „și-a introdus organul genital la copil în gură și că a făcut pipi în gura copilului”, că „i-a venit să vomite, și-a scos organul genital al inculpatului de la el din gură și i-a fost rău”, apoi inculpatul l-a amenințat că dacă îi spune ceva mamei sale, îl scoate din casă; nu i-a spus mamei sale de frică din cauza amenințărilor inculpatului, minorul i-a spus că acest lucru s-a întâmplat de 9-10 ori). Această declarație este conformă cu înregistrarea audio-video efectuate de martoră pe telefonul său mobil. Aceste probe se coroborează cu declarațiile martorei F.M.A. (care a arătat că „dacă este acasă T., nu vrea să plece acasă” fără ca vreodată acesta să îi fi povestit de vreo agresiune fizică sau intimă din partea inculpatului și că în ultimele 7-8 luni minorul s-a schimbat foarte mult, acum fiind închis și nu discută) și cu declarația martorei C.D.M. (psihologul care a întocmit raportul de psihodiagnostic și evaluare clinică de la dosar și care a arătat că în cuprinsul acestuia a formulat concluzii în sensul că există o suspiciune a unei forme de abuz sexual oral asupra minorului din partea inculpatului și că a ajuns la această concluzie raportat la discuțiile purtate cu minorul și partea vătămată, la comportamentul minorului și la starea sa emoțională – era speriat și încerca să evite acest subiect, nu se poate considera că dacă

minorul a asistat la o situație conflictuală între părinți, susținerile sale în sensul că ar fi fost abuzat sexual de tată nu poate constitui o modalitate de a-și sancționa tatăl ca mecanism psihologic, dacă un copil spune în mod constant că a fost abuzat sexual de tată, acest lucru este real în proporție de 90%, comportamentul de evitare a conversațiilor legate de un abuz sexual se explică prin existența unui disconfort psihic și a unei retrairi a traumei la care a fost supus și nu pentru că un atare abuz nu s-a întâmplat; la această vârstă fabulația este prezentă, dar nu în legătură cu acest subiect raportat la detaliile pe care minorul le-a dat și la starea sa emoțională, martorul a folosit ca și psiholog metode diferite, iar răspunsurile au fost aceleași fără ca minorul să știe ce s-a urmărit prin fiecare metodă; în cazul unui abuz fizic nu există atâta furie ca și în cazul abuzului sexual). Toate aceste probe se coroborează în raportul de psihodiagnostic menționat întocmit de D.G.A.S.P.C. Maramureș potrivit căruia minorul a fost supus abuzului emoțional din cauza abuzurilor fizice la care a fost supusă mama sa din partea inculpatului și există o suspiciune a unei forme de abuz sexual oral asupra minorului din partea inculpatului.

Declarațiile martorilor A.I. și H.N. nu sunt suficient de relevante pentru a dovedi relațiile dintre inculpat și minor în condițiile în care cel dintâi martor se deplasa la locuința acestora în calitate de administrator de bloc și doar o dată pe lună pentru a colecta taxele comunale, iar minorul nu prea ieșea din camera lui, iar cel de-al doilea martor deși a arătat că este prieten cu inculpatul, nu a fost niciodată la locuința lui.

Fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de viol prev. de art.197 alin.1, alin.2 lit.b¹, alin.3 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal.

La individualizarea judiciară a pedepsei aplicate acestuia tribunalul a avut în vedere gradul de pericol social al faptelor (dat de modalitatea în care au fost comise – întreținerea de relații intime oral cu propriul fiu în vârstă de 7 ani și de caracterul lor repetat) și al inculpatului (nu și-a recunoscut faptele, are antecedente penale – prin sentința penală nr.546/1998 a Judecătoriei Zalău a fost condamnat la pedeapsa de 500.000 lei amendă pentru infracțiunea de distrugere, iar prin ordonanța dată la 23 ianuarie 2012 în dosarul nr.312/P/2011 de Parchetul de pe lângă Judecătoria Baia Mare i s-a aplicat sancțiunea administrativă a amenzii în sumă de 600 lei pentru infracțiunea de lovire prev. de art.180 alin.2 Cod penal).

Acestuia i s-au interzis pe o perioadă de 5 ani drepturile prev. de art.64 lit.a, b, d, e Cod penal întrucât raportat la faptele comise, acesta nu poate face aprecieri cu privire la modul în care se alege organul legiuitor și celelalte organe de stat care se aleg prin vot, iar ocuparea funcțiilor la care se referă art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal este incompatibilă cu profilul moral al inculpatului. Având în vedere faptele comise față de propriul său fiu, i s-au interzis inculpatului pe aceeași perioadă și drepturile părintești și dreptul de a fi tutore sau curator.

Pedeapsa se va executa în regim de detenție, prev. de art.71, 64 lit.a, b, d, e Cod penal i s-au aplicat pentru aceleași considerente pentru care i s-au aplicat și prevederile art.64 lit.a, b, d, e Cod penal.

Acestuia nu i s-au interzis și drepturile prev. de art.64 lit.c Cod penal și cele prev. de art.71, 64 lit.c Cod penal întrucât inculpatul nu s-a folosit de vreo funcție, profesie, activitate pentru a comite faptele – obiect al acestui dosar.

În temeiul art.350 Cod procedură penală, i s-a menținut acestuia starea de arest preventiv, iar, în baza art.88 Cod penal, i s-a dedus din pedeapsă perioada reținerii și a arestului preventiv (5 aprilie 2012 la zi).

Având în vedere infracțiunea comisă, inculpatului i s-au prelevat probe biologice pentru a i se introduce profilul genetic în S.N.D.G.J.

Cu privire la latura civilă a cauzei tribunalul a reținut faptul că raportat la suferințele psihice ce i-au fost produse minorului și la atingerea ce i-a fost adusă demnității sale de către inculpat, se impune ca acesta din urmă să fie obligat la plata către partea civilă a contravalorii în lei de la data plății a sumei de 8.000 euro – despăgubiri pentru daune morale. Despăgubirile pentru daune materiale nu au fost probate însă pentru deplasarea la Spitalul Clinic de Copii Cluj Napoca i se cuvine o sumă rezonabilă de 200 lei (contravaloarea transportului), fiind o cheltuială evidentă ce nu trebuie dovedită.

Se va arhiva la sediul instanței după rămânerea definitivă a sentinței a CD-ului și DVD-ului indicate în dispozitiv înregistrate la poziția nr.40/2012 în registrul mijloace de probă al acestei instanțe.

În baza art.191 alin.1 Cod procedură penală, inculpatul a fost obligat la plata către stat a sumei de 1.020 lei – cheltuieli judiciare din care suma de 600 lei reprezintă cheltuielile de urmărire penală, iar suma de 150 lei – onorariul avocatului desemnat din oficiu pe seama părții civile care s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel inculpatul S.T. prin care a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței penale atacate , cu trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, iar în subsidiar admiterea apelului, desființarea sentinței penale atacate și rejudecând cauza achitarea inculpatului cu privire la infracțiunea pentru care acesta a fost trimis în judecată în baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.a C.p.p., pe motiv că fapta nu există.

În motivele de apel inculpatul prin memoriul depus la dosar , concluziile orale și scrise depuse de apărătorul ales, a arătat că, instanța de fond i-a încălcat dreptul la apărare prin faptul că a respins cererea sa de efectuarea a unei expertize medico-legale psihiatrice asupra părții vătămate.

Asupra acestei probe instanța de fond a prorogat pronunțarea, probă care a fost respinsă după audierea în calitate de martor a psihologului C.M.D., care a realizat raportul de psihodiagnostic din data de 29 martie 2012 în care se menționează că, există o suspiciune a unei forme de abuz sexual și că minorul prezintă consecințe emoționale specifice unui abuz.

Instanța de fond a audiat în calitate de martor pe psihologul care l-a asistat pe minor la audierea acestuia în faza de urmărire penală, a efectuat ulterior raportul de psihodiagnostic și ședințe de terapie cu minorul, fiind incompatibil cu calitatea de martor.

Instanța de fond a avut în vedere la pronunțarea sentinței raportul de testare poligraf, probă inadmisibilă, mai ales că această testare a fost efectuată după luarea măsurii arestării preventive , când inculpatul se afla într-o puternică stare de tulburare, iar acesta nu a fost testat medical , deși examenul medical era obligatoriu.

Inculpatul a mai arătat că hotărârea instanței de fond este netemeinică , întrucât partea vătămată nu i-a spus mamei sale ce s-a întâmplat, fiind amenințată de inculpat că vor fi dați afară din casă, că minorul făcea pe el de frică în momentul în care rămânea doar cu inculpatul.

Martora F. arată că la data de 24 martie 2012 partea vătămată i-a spus fiului său mai mic D. să-l pupe la organele genitale pentru a fi lăsat la calculator, deoarece așa a fost pus și el de către inculpat.

Inculpatul susține că minorul a fost influențat de mama sa să prezinte o anumită variantă pe motiv că a refuzat să-i predea acesteia un apartament , că instanța de fond reține forma continuată a infracțiunii, fără să precizeze câte acte materiale au existat, când și în ce împrejurări s-au produs acestea, că între declarațiile date de partea vătămată sunt contradicții referitoare la locul unde s-au desfășurat actele materiale, care nu au fost lămurite de instanța de fond.

Raportul de psihodiagnostic privind evaluarea minorului întocmit de psiholog C.M.D. în care se afirmă că partea vătămată spune adevărul în momentul când afirmă că a fost victima unui abuz sexual , însă nu lămurește dacă minorul a fost victima unui abuz emoțional sau sexual, deoarece minorul era jignit de tatăl său, care îi spunea că este prost, gras, etc. sau de multe ori a asistat la scandaluri între părinții săi, când mama minorului era lovită de către inculpat.

Scrisoarea medicală întocmită de Spitalul Clinic de Copii Cluj-Napoca – Clinica de Psihiatrie Pediatrică precizează că partea vătămată nu prezintă simptomele unui abuz sexual, deși minorul a fost internat cu scopul depistării acestuia.

Față de cele de mai sus inculpatul a arătat că în cauză nu au fost lămurite toate aspectele, iar din probele administrate nu rezultă vinovăția sa, motive pentru care hotărârea pronunțată de către instanța de fond este nelegală și netemeinică.

După dezbaterile pe fond a apelului promovat de inculpat, care a avut loc la termenul de judecată din data de 3 aprilie 2013 , iar pronunțarea a fost amânată pentru data de 10 aprilie 2013 , inculpatul prin apărătorul său ales a formulat o cerere de repunere a cauzei pe rol, înregistrată cu data de 8 aprilie 2013 prin Serviciul de Registratură al Curții de Apel Cluj pe motiv că în urma unei emisiuni TV care a avut loc la data de 4 aprilie 2013 la un post local din Maramureș, a aflat că Direcția de Protecție a Copilului Maramureș este în posesia unor teste de evaluare psihologică avizate de Colegiul Psihologilor, care au rolul de a înlătura concluziile contradictorii din trecut, iar psihologul C.M.D. ar trebuie să comunice instanței de apel dovada avizării metodelor și tehnicilor de evaluare folosite de aceasta.

Cererea de repunere a cauzei pe rol , nu este întemeiată, întrucât probațiunea solicitată de inculpat în apel și încuviințată a fost administrată anterior dezbaterilor pe fond a apelului, sens în care această cerere va fi respinsă.

Analizând sentința penală atacată prin prisma motivelor de apel invocate de inculpat, precum și a celor care puteau fi puse în discuție din oficiu, Curtea reține următoarele:

Instanța de fond a stabilit în mod corect că în perioada iulie 2011 – decembrie 2011 inculpatul S.T. a întreținut în mod repetat relații sexuale orale cu fiul său P.S.A. în vârstă de 7 ani.

Corect a fost încadrată în drept fapta comisă de inculpat, întrucât aceasta realizează elementele constitutive ale infracțiunii de viol prev. de art.197 alin.1 , 2 lit.b/1 și 3 C.p. cu aplicarea art.41 alin.2 C.p. iar pedeapsa aplicată acestuia a fost stabilită în limitele prevăzute de lege pentru fapta reținută în sarcina inculpatului, ținându-se seama de disp. art.72 C.p.

Solicitarea inculpatului referitoare la trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond pe motiv că aceasta i-a respins cererea inculpatului privind efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice asupra părții vătămate, cerere formulată și în apel, care la fel a fost respinsă, nu este întemeiată.

Din declarația martorei C.D.M. – psiholog la Direcția Județeană de Protecție și Asistență Socială a Copilului Maramureș audiată la instanța de fond și declarația martorei P.P. audiată în apel rezultă că expertiza psihologică nu este necesară în cauză, întrucât minorul nu trebuie supus unor interogatorii cu privire la abuzurile sexuale la care a fost obligat , fiind traumatizant pentru acesta, iar aflarea adevărului poate fi stabilită prin alte metode științifice.

Neîntemeiată este și susținerea inculpatului referitoare la faptul că psihologul C.D. nu putea fi audiată în calitate de martor la instanța de fond, pe motiv că l-a asistat pe minor la audierea din faza de urmărire penală, că a întocmit raportul de psihodiagnostic privind pe partea vătămată și că a efectuat ședințe de terapie cu aceasta , fiind incompatibilă , deoarece martora datorită activității în care a fost implicată în cauză, așa cum în mod întemeiat afirmă inculpatul, era în posesia unor date foarte importante pe care în mod detaliat le-a prezentat instanței de fond în calitate de psiholog , care a supravegheat comportamentul părții vătămate o perioadă îndelungată de timp , fiind cel mai important martor, care prin natura profesiei a adus lămuriri esențiale în cauză și pentru considerentul că infracțiunea care face obiectul prezentului dosar , nu se desfășoară în fața altor persoane, care să poată fi audiate , sens în care părerea unui specialist , cum este și martora audiată de către instanța de fond, este absolut necesară.

Nici susținerea inculpatului referitoare la faptul că instanța de fond a luat în considerare raportul de testare poligraf , care nu este mijloc de probă prevăzut de lege, nu este întemeiată.

Corespunde adevărului că raportul de testare poligraf nu este prevăzut de lege ca mijloc de probă, însă un asemenea raport poate fi luat în considerare , în măsura în care acesta se coroborează cu alte probe administrate în cauză, ceea ce a și realizat instanța de fond, sens în care nici această critică nu este întemeiată.

La fel, nu are relevanță că testarea poligraf a fost făcută în perioada în care inculpatul se afla în stare de arest, întrucât legea nu face diferențieri în funcție de stare de libertate sau de arest a inculpatului.

Nici testarea medicală anterioară a inculpatului nu era necesară, deoarece acesta a fost întrebat dacă suferă de anumite afecțiuni, care i-ar putea amplifica reacțiile, anterior întocmirii raportului de testare poligraf.

Tot neîntemeiată este și susținerea inculpatului referitoare la faptul că din probele administrate în cauză nu rezultă vinovăția sa, motiv pentru care a solicitat achitarea cu privire la infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată, afirmând că fapta nu există.

Potrivit raportului de psihodiagnostic și evaluare clinică întocmit de psiholog C.D. din carul Direcției de Protecție a Copilului Maramureș în urma convorbirilor verbale și jocurile în care a fost antrenat minorul , a rezultat că acestuia îi este frică de inculpat, pentru că ar putea să-i facă rău, că inculpatul l-a obligat pe minor să-i pupe penisul, că i l-a introdus în gură și că i-a fost rău, iar acest fapt s-a petrecut de mai multe ori și că toate aceste observații conduc la concluzia existenței unui abuz sexual oral asupra minorului.

Potrivit declarației părții civile P.S. minorul P.S.A. s-a născut la data de 22 martie 2005 dintr-o relație de concubinaj avută cu inculpatul pe o perioadă îndelungată de timp, însă datorită comportamentului agresiv al inculpatului în luna decembrie 2011 s-a mutat împreună cu minorul la prietena sa F.D.. Pe parcursul de câteva luni în care a locuit cu prietena sa , între partea vătămată și copiii prietenei sale s-a stabilit o relație apropiată de prietenie.

La data de 24 martie 2012 prietena sa i-a relatat că inculpatul l-a obligat pe partea vătămată să facă sex oral, după care mama minorului a sesizat organele de poliție și a anunțat pe medicul de familie.

Din declarația martorei F.D. rezultă că datorită manifestărilor violente ale inculpatului partea civilă P.S. și copilul acesteia în vârstă de 7 ani în cursul lunii decembrie 2011 s-au mutat la locuința sa , iar între copilul părții civile și cei ai martorei s-a dezvoltat o relație de prietenie foarte apropiată.

La data de 23 martie 2012 martora văzând că partea vătămată nu se joacă pe holul apartamentului împreună cu copiii săi, ci stătea singură în cameră, a întreat-o pe aceasta care este motivul, iar partea vătămată i-a relatat că l-a pus pe D. – fiul mai mic al martorei să-i pupe puța pentru a-l lăsa la calculator, spunându-i că așa a făcut și inculpatul cu partea vătămată, împrejurare pe care i-a relatat-o mamei minorului.

Martora a mai arătat că din discuția avută cu minorul a înțeles că acest fapt s-a petrecut de cca.9-10 ori.

Din raportul de constatare tehnico-științifică întocmit la data de 13 aprilie 2012 de Serviciul Criminalistic al IPJ Maramureș rezultă că la întrebările relevante cauzei, au fost evidențiate reacții psihologice specifice comportamentului simulat al inculpatului.

Din declarația părții vătămate rezultă că inculpatul l-a obligat o singură dată să-i pupe penisul , când mama sa era la muncă, însă minorul a refuzat, motiv pentru care inculpatul l-a prins de față, i-a deschis gura, după care i-a introdus penisul în gură, fiindu-i greață, a fost nevoit să se spele de mai multe ori pe gură.

Mama minorului a arătat că la data de 24 martie 2012 martora F.D. i-a spus că fiul său a fost abuzat sexual de către inculpat, împrejurare pe care a aflat-o în urma unei discuții avute cu minorul și că martora a înregistrat acea discuție pe telefonul mobil, punându-i acea înregistrare , a aflat că inculpatul l-a obligat pe fiul său să întrețină relații sexuale orale „făcând pișu la el în gură”.

Potrivit declarației martorei F.D. în cursul lunii martie 2012 aceasta împreună cu fiul său mai mare au plecat la Cluj pentru rezolvarea unor probleme personale , iar când s-a întors acasă fiul mai mic Dario i-a spus că partea vătămată i-a solicitat să-i pupe puța pentru a fi lăsat la calculator și în momentul în care l-a întreat pe partea vătămată despre acest fapt, partea vătămată i-a relatat că așa a procedat și inculpatul , arătându-i martorei cum inculpatul și-a dat jos pantalonii , i-a introdus penisul în gură și a făcut pișu în gura sa, după care l-a amenințat că dacă spune mamei sale ce s-a întâmplat , vor fi scoși din casă.

Din declarația martorei C.D. – Psiholog la Direcția Județeană a Protecției Copilului Maramureș, care l-a asistat pe minor la declarația dată în faza de urmărire penală, a întocmit raportul de psihodiagnostic privind pe minor și a efectuat ședințe de psihoterapie cu acesta, rezultă că în urma discuțiilor avute cu minorul , folosind tehnici psihologice , respectiv atomul social , testul familiei, interviu după DMS4 și anumite jocuri, a constatat că minorul a fost victima unui abuz sexual, în sensul că inculpatul i-a introdus penisul în gură, iar minorului i s-a făcut rău.

Martora i-a solicitat părții vătămate în discuțiile avute cu aceasta, să se uite pe gaura cheii de la ușă și să-și imagineze că vede un lucru înspăimântător, minorul afirmând că în aceste condiții vede penisul inculpatului.

Tot martora lămurește și contradicțiile dintre declarațiile părții vătămate referitoare la faptul că inculpatul a abuzat de minor o singură dată sau de mai multe ori,

întrucât minorului îi este frică de persoana care l-a abuzat. Raportat la vârsta minorului, martora arată că acesta nu fabulează, având în vedere detaliile pe care le-a dat despre abuzul sexual la care a fost supus.

Martora mai arată că în situația în care abuzul sexual i-a cauzat o repulsie minorului, este posibil ca la rândul său să facă acest lucru și cu alți copii pentru că duce mai departe un comportament învățat și acest fapt s-a întâmplat și în momentul în care partea vătămată i-a solicitat fiului martorei F.D. să-i pupe puța pentru ca acesta să fie lăsat la calculator și că acest comportament nu se învață în urma unui singur act sexual.

În apel a fost audiată martora P.P.R., care în perioada 30 martie 2012- 4 aprilie 2012, fiind în anul V de rezidențiat, în specializarea psihiatrie pediatrică împreună cu o echipă de medici specialiști, a efectuat mai multe evaluări psihiatrice asupra părții vătămate prin metoda desenului, tehnica schimbului de rol, examenul psihiatric și discuții cu mama părții vătămate.

La metoda desenului familiei părții vătămate martora arată că minorul nu l-a inclus pe tatăl său, având un comportament evitant față de acesta din urmă, fără să fie amintit în cadrul discuțiilor avute cu martora.

Martora a mai arătat că partea vătămată avea un nivel de inteligență peste medie, însă desenele erau rudimentare, existând un eveniment deosebit în viața minorului, care a condus la regresul acestuia, întrucât copii cu inteligență peste medie manifestă o atenție deosebită cu privire la detaliile desenului și că partea vătămată a fost victima unui abuz sexual.

În scrisoarea medicală martora a menționat că partea vătămată nu a fost victima unui abuz sexual, însă potrivit declarației acesteia în scrisoarea medicală nu putea menționa anumite efecte patologice pe care partea vătămată nu le avea la acea dată și a întocmi un diagnostic în acest sens, însă și-a menținut afirmația anterioară, în sensul că partea vătămată a fost victima unui abuz sexual și nu a unui abuz emoțional rezultat în urma cuvintelor jignitoare pe care i le-a adresat inculpatul sau a violențelor pe care le exercita inculpatul asupra mamei părții vătămate și la care minorul a asistat.

Din probele administrate în faza de urmărire penală, la instanța de fond și în apel, prezentate în detaliu mai sus, rezultă cu certitudine vinovăția inculpatului cu privire la infracțiunea pentru care acesta a fost trimis în judecată, sens în care nu se impune achitarea sa, pe motiv că fapta nu există.

Având în vedere că nu se justifică trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond și nici achitarea inculpatului, pentru motivele care s-au arătat în detaliu mai sus, în baza art.379 pct.1 lit.b C.p.p. apelul formulat de inculpat împotriva sentinței penale nr.621 din 7 decembrie 2012 a Tribunalului Maramureș urmează să fie respins, ca nefondat.

În baza art.350 C.pr.pen. urmează să fie menținută starea de arest a inculpatului, iar în baza art.88 C.pen. se va deduce din pedeapsa aplicată acestuia perioada reținerii și a arestului preventiv începând cu data de 5 aprilie 2012 până în prezent.

Potrivit art.189 C.p.p. urmează să se stabilească în favoarea Baroului Cluj suma de 200 lei reprezentând onorarii pentru apărătorii din oficiu ai inculpatului, av... (50 lei onorariu parțial) și părții vătămate, ... (150 lei onorariu integral), sume ce se vor plăti din FMJ.

În baza art.192 alin.2 C.p.p. inculpatul urmează să plătească statului suma de 1200 lei cheltuieli judiciare, din care 200 lei reprezentând onorarii avocațiale. (Judecător Vasile Goja)

**4. Ultraj contra bunelor moravuri. Achitare. Lipsa laturii subiective.
Inculpat – agent de pază acționând pentru îndeplinirea atribuțiilor de
serviciu și în legitimă apărare**

***Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 581/R din 24 aprilie
2013***

Judecătoria Baia Mare prin sentința penală nr.520 din 28 februarie 2013, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. b raportat la art. 10 lit. h Cod procedură penală, a încetat procesul penal pornit la plângerea prealabilă a părții vătămate B.A.L., împotriva inculpaților: R.D., V.D., cercetați pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală prev. de art. 181 alin.1 Cod penal cu aplic. art. 75 lit. a Cod penal.

Au fost condamnat pe inculpații:

1. V.E. pentru săvârșirea infracțiunilor de vătămare corporală prev. de art. 181 alin. 1 Cod penal cu aplic. art. 75 lit. a Cod penal și art. 320¹ Cod procedură penală (parte vătămată B.A.L.), la pedeapsa de 6 luni închisoare; ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal cu aplic. art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an închisoare.

În temeiul art. 33 lit. b, 34 lit. b Cod penal, s-au contopit pedepsele de mai sus în cea mai grea de 1 an închisoare.

În temeiul art. 83 Cod penal, s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 809/13.04.2011 a Judecătoria Baia Mare, definitivă prin nerecurare, la data de 27.04.2011, pe care a cumulat-o cu pedeapsa de 1 an închisoare aplicată prin prezenta, rezultanta fiind de 1 an și 6 luni închisoare.

Cu consecințele prevăzute de art. 71, 64 alin. 1 lit. a teza II Cod penal.

2. R.D. cu datele de identificare arătate mai sus, pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal cu aplic. art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 81, 82 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani și 6 luni și atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal.

În temeiul art. 71 alin. 1 Cod penal, s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza II Cod penal și, în baza art. 71 alin. 5 Cod penal, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, se suspendă și executarea pedepselor accesorii.

3. V.D., pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- port fără drept de armă albă prev. de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată, cu aplic. art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 4 luni închisoare;
- ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal cu aplic. art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 33 lit. a, 34 lit. b Cod penal, s-au contopit pedepsele de mai sus în cea mai grea de 1 an și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 81, 82 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani și 6 luni și atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal.

În temeiul art. 71 alin. 1 Cod penal, s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza II Cod penal și, în baza art. 71 alin. 5 Cod penal, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, se suspendă și executarea pedepselor accesorii.

4. B.A.L., pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, la pedeapsa de 1 an închisoare.

În temeiul art. 81, 82 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani și atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal.

În temeiul art. 71 alin. 1 Cod penal, s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza II Cod penal și, în baza art. 71 alin. 5 Cod penal, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, se suspendă și executarea pedepselor accesorii.

În temeiul art. 350 alin. 1 Cod procedură penală s-a menținut măsura arestării preventive a inculpatului V.E. și în baza art. 88 Cod penal deduce din pedeapsă reținerea și arestul preventiv din 06.02.2012 până la 30.03.2012 și începând cu 18.10.2012, la zi.

În baza art. 88 Cod penal, s-a dedus reținea și arestul preventiv astfel: din 06.02.2012, până la 21.02.2012 față de inculpații R.D. și V.D.; reținerea de 24 ore din 07.02.2012 față de inculpatul B.A.L..

S-a menținut controlul judiciar luat față de inculpatul V.D., prin Încheierea penală nr. 404/17.02.2012 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 55/R/21.02.2012 a Tribunalului Maramureș și față de inculpatul R.D., prin Încheierea penală nr. 405/17.02.2012 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 56/R/21.02.2012 a Tribunalului Maramureș, până la rămânerea definitivă a cauzei.

În temeiul art. 14 Cod procedură penală raportat la art. 1357 Cod civil, a fost obligat inculpatul V.E. la despăgubiri civile în sumă de 4.500 lei, către partea civilă B.A.L., reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 Cod procedură penală raportat la art. 1357 și art. 138² Cod civil, art. 313 din Legea nr. 95/2006, modificată prin OUG nr. 72/2006, au fost obligați inculpații V.E., R.D. și V.D. în solidar la despăgubiri civile în sumă de 3.088,72 lei cu dobânda legală, începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri până la efectivă achitare către Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Opreș” Baia Mare.

În baza art. 192 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, au fost obligați inculpații R.D. și V.D., precum și partea vătămată B.A.L. la câte 50 lei cheltuieli judiciare în favoarea statului.

În temeiul art. 191 Cod procedură penală, au fost obligați inculpații la cheltuieli judiciare în favoarea statului, astfel: inculpatul V.E. la 1000 lei; inculpații R.D. și V.D. la câte 400 lei; inculpatul B.A.L. la 300 lei.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Baia Mare, din 13 martie 2012 – dos. nr. 527/P/2012, au fost trimiși în judecată inculpații: V.E. pentru săvârșirea infracțiunilor de: vătămare corporală prev. de art. 181 alin. 1 Cod penal cu aplic. aplic. art. 75 lit. a Cod penal, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 33 lit. a Cod penal, R.D. pentru săvârșirea infracțiunilor de: vătămare corporală, prev. de art. 181 alin. 2 Cod penal cu aplicarea art. 75 lit. a Cod penal și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. b Cod penal, V.D. pentru săvârșirea infracțiunilor de: port fără drept de armă albă prev. de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 33 lit.a,b Cod penal și B.A.L. pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal.

Inculpatul – parte vătămată B.A.L. și martorul G.D. erau angajați ai SC E. SRL, la punctul de lucru B.P., având funcția de agenți de intervenție, pază și ordine, iar în data de 05.02.2012 aceștia se aflau în serviciu.

Localul este compus din două compartimente, în unul funcționează barul, iar în celălalt funcționează sala de jocuri de tip „bingo”.

La data susmenționată inculpatul V.E., zis „L.” se afla împreună cu inculpatul R.D., zis „V.”, precum și cu partea vătămată L.I. în interiorul acestui local, lângă tezgheaua barului.

La un moment dat, inculpații V. și R. au început să asculte muzică pe telefonul mobil, aspect care a deranjat buna desfășurare a activităților în local, sens în care au fost atenționați de către martorul G.. Pentru puțin timp inculpații s-au conformat, însă la un moment dat au început din nou să pună muzică, iar inculpatul V.E. a început să vorbească cu voce tare la telefonul mobil.

Prin urmare martorul G. și inculpatul – parte vătămată B. s-au apropiat de inculpații V.E. și R.D., pentru a le atrage atenția, împrejurare în care, inculpatul V.E., care era sub influența băuturilor alcoolice, i-a aplicat o lovitură în zona feței inculpatului – parte vătămată B..

În continuare, aceștia din urmă s-au îmbrâncit, apoi inculpatul - parte vătămată B. s-a apropiat de partea vătămată Lazăr, care se afla în zonă, și crezând că vrea să intervină în sprijinul inculpatului V.E., i-a aplicat o lovitură cu pumnul în zona feței, partea vătămată căzând jos. În scurt timp inculpatul - parte vătămată B. i-a aplicat o lovitură cu pumnul în zona feței și inculpatului R.D., care se afla și el în local.

Urmare a altercației dintre susnumiți, o parte dintre clienți au părăsit localul.

Indignat de atitudinea inculpatului – parte vătămată B., inculpatul R.D. a solicitat sprijinul tatălui său, inculpatul V.D., comunicându-i acestuia faptul că a fost lovit de către un bodyguard, respectiv că nu este lăsat să iasă din local.

După aproximativ 15-20 minute inculpatul V.D., având asupra sa o bătă de baseball, împreună cu soția sa V.L., s-au deplasat la localul susmenționat.

La un moment dat inculpatul - parte vătămată B., a ieșit pe treptele localului, împreună cu martorul G.D., respectiv cu inculpații V.E. și R.D.. În acest context inculpatul V.E. i-a mai aplicat inculpatului - parte vătămată B.A.L. câteva lovituri cu pumnii în zona feței.

În scurt timp, la local și-a făcut apariția inculpatul V.D., tatăl inculpatului R.D., având asupra sa o bătă de baseball, mama inculpatului V.D., martora R. L., precum și alte persoane.

În momentul în care inculpatul R.D. l-a observat pe tatăl său, i-a aplicat o lovitură cu pumnul inculpatului - parte vătămată B., acesta căzând jos. În continuare, inculpatul V.D. s-a apropiat de inculpatul - parte vătămată B. și i-a aplicat mai multe lovituri cu bătă de baseball pe care o avea asupra sa. Totodată, și inculpatul V.E. i-a aplicat mai multe lovituri cu piciorul inculpatului - părții vătămate B.A.L..

În jurul părții vătămate, pe lângă inculpații sus menționați, s-au adunat și alte persoane, care însă nu au exercitat ace de violență, ci au acționat în sensul aplanării conflictului.

Pentru a se apăra, inculpatul - partea vătămată B. s-a refugiat sub un autoturism parcat în zona intrării în local, apoi a fost ridicat de către martorul G. și ulterior transportat la spital.

Inculpatul partea vătămată B.A.L. a exercitat acte de violență fizică asupra martorului L.I. și asupra inculpaților V.E. și R.D., însă doar martorul Lazăr a formulat plângere prealabilă împotriva acestuia, constituindu-se parte civilă în procesul penal în contra inculpatului - parte vătămată B.A.L. cu suma de 1.000 lei.

La data de 13.03.2012 – data întocmirii rechizitoriului, la dosarul de urmărire penală – fila 187, a fost depusă o declarație comună autenticată sub nr. 720/13.03.2012, a părții vătămate L.I. și a inculpatului B.A.L., din care rezultă că partea vătămată își retrace plângerea și nu mai are nicio pretenție prezentă sau viitoare de la inculpat.

În urma agresiunii exercitate de către inculpați, inculpatul - partea vătămată B. a suferit leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare 23-25 zile de îngrijiri medicale, conform Raportului de constatare medico-legal nr.100 din 13.02.2012, completat la data de 06.03.2012, emis de Serviciul Medico-Legal Județean Maramureș.

În cursul procesului penal, partea vătămată B.A.L. s-a împăcat cu inculpații R.D. și V.D., pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală prev. de art. 181 Cod penal, astfel cum rezultă din declarația autenticată sub nr. 419/16.03.2012 (fila 142-143 dosar instanță).

Inculpatul - partea vătămată B.A.L. s-a constituit parte civilă în procesul penal față de inculpatul V.E., cu suma de 4.500 lei.

Având în vedere că între partea vătămată B.A.L. și inculpații R.D. și V.D. a intervenit împăcarea, instanța în temeiul art. 11 pct. 2 lit. b raportat la art. 10 lit. h Cod procedură penală, a dispus încetarea procesul penal, pentru infracțiunea de vătămare corporală prev. de art. 181 alin.1 Cod penal cu aplicarea art. 75 lit. a Cod penal.

Cu privire la infracțiunile reținute în sarcina inculpaților:

- V.E., respectiv - vătămare corporală prev. de art. 181 alin. 1 Cod penal cu aplic. art. 75 lit. a Cod penal și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal,

- V.D., respectiv - port fără drept de armă albă prev. de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal,

- R.D., respectiv - ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, instanța reține că aceștia la termenul din 21.11.2012, s-au prevalat de dispozițiile art. 320¹ Cod procedură penală.

Inculpatul - parte vătămată B.A.L. nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, susținând că a încercat doar să aplaneze conflictul, iar acțiunile sale nu au tulburat în nici un fel liniștea publică, cu atât mai mult cu cât în zona în care s-a îmbrâncit cu inculpatul R.D. și l-a lovit pe martorul L.I. nu erau alte persoane, acolo fiind doar aparatele de joc.

Starea de fapt și vinovăția inculpaților pentru faptele arătate mai sus, a rezultat din coroborarea următoarelor probe: plângerile și declarațiile părților vătămate; raportul de constatare medico-legală nr. 100 din 13.02.2012, completat la 06.03.2012; procesul verbal de constatare a infracțiunii, procesul verbal de ridicare a înregistrărilor surprinse de camerele de supraveghere din interiorul localului,

- procesul verbal de redare a înregistrărilor surprinse de camerele de supraveghere din interiorul localului,

- CD-ul cu înregistrările surprinse de camerele video de la localul B.P. din Baia Mare (anexă la dosar),

- declarațiile martorilor G.D., R.M., V.F., B.G.E., A.A.S., V.L., I.C.C. și B.S.C.

- declarațiile inculpaților V.E., R.D., V.D., a inculpatului - parte vătămată B.A.L.

Apărarea inculpatului - parte vătămată B.A.L., în sensul că prin acțiunile sale nu a tulburat liniștea publică din local, nu a putut fi reținută, susținerile sale fiind contrazise de declarațiile inculpaților V.E. și R.D., precum și de împrejurarea, recunoscută de acesta, respectiv că l-a lovit pe martorul L.I., cu care s-a împăcat.

Astfel, acțiunile de îmbrâncire/lovire cu doi dintre inculpați și de lovire a unei alte persoane nu pot fi ignorate și considerate stări de legitimă apărare, așa cum a susținut inc.- parte văt. B.A.L., aceste acțiuni conjugate cu cele ale celorlalți inculpați și care a determinat oprirea la un moment dat a jocului bingo și părăsirea localului de către unii clienți, se circumscriu infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice.

Mai mult, inculpatul - parte vătămată B.A.L., avea în calitate de agent de pază, printre atribuțiile specifice și pe cea de a asigura menținerea climatului de siguranță și integritatea persoanelor și bunurilor aflate în raza postului.

În drept:

Fapta inculpatului V.E. care, în data de 05.02.2012, singur, dar și împreună cu alte persoane, a exercitat acte de violență asupra inculpatului parte vătămată B.A.L., cauzându-i leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare 23-25 zile de îngrijiri medicale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală, prev. de art. 181 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 75 lit. a Cod penal.

Fapta aceluiași inculpat care în data de 05.02.2012, în timp ce s-a aflat în localul B.P. din Baia Mare, dar și în exteriorul acestuia, singur, dar și împreună cu coinculpații V.D. și R.D., a exercitat acte de violență asupra inculpatului parte vătămată B.A.L., aducând prin aceasta atingere bunelor moravuri și tulburând ordinea și liniștea publică, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prev. de art. 321 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. b Cod penal.

Având în vedere dispozițiile art. 320¹ Cod procedură penală introdus prin Legea nr. 202/2010 și constatând că inculpatul V.E. la termenul din 21.11.2012 a recunoscut în totalitate faptele pentru care a fost trimis în judecată, instanța va da eficiență dispozițiilor art. 320¹ al. 7 Cod procedură penală, astfel că l-a condamnat la pedeapsa de 6 luni

închisoare pentru infracțiunea de vătămare corporală prev. de art. 181 alin.1 Cod penal cu aplic. art. 75 lit.a Cod penal, respectiv la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin.1 Cod penal.

În temeiul art. 33 lit. b, art. 34 lit. b Cod penal, instanța a contopit pedepsele de mai sus în cea mai grea de 1 an închisoare.

Întrucât faptele care fac obiectul acestui dosar au fost comise în cursul termenului de încercare al suspendării condiționate a executării pedepsei 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr.809/13.04.2011 a Judecătorei Baia Mare, în temeiul art. 83 Cod penal, instanța a revocat suspendarea condiționată cu privire la această pedeapsă pe care a cumulat-o cu pedeapsa aplicată prin prezenta, rezultanta fiind de 1 an și 6 luni închisoare.

Cu consecințele prev. de art. 71, 64 lit. a teza II Cod penal.

Întrucât inculpatul prin fapta sa a adus atingere valorilor sociale apărute de legea penală, instanța face aplicarea dispozițiilor art. 64 al. 1 lit. a teza a II-a din Codul penal în sensul interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului V.E., instanța a avut în vedere gradul de pericol social al faptelor, rezultând din modalitatea și împrejurările concrete în care a fost comisă, leziunile produse părții vătămate B.A.L., dar și poziția sinceră a inculpatului, de recunoaștere și regret a faptei, precum și faptul că acesta are antecedente penale.

Fapta inculpatului R.D. care, în data de 05.02.2012, în timp ce s-a aflat în exteriorul localului B.P. din Baia Mare, împreună cu coinculpații V.E. și V.D., a exercitat acte de violență asupra inculpatului parte vătămată B.A.L. aducând prin aceasta atingere bunelor moravuri și tulburând ordinea și liniștea publică, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prev. de art. 321 alin.1 Cod penal.

Având în vedere dispozițiile art. 320¹ Cod procedură penală introdus prin Legea nr. 202/2010 și constatând că inculpatul la termenul din 21.11.2012 a recunoscut în totalitate fapta pentru care a fost trimis în judecată, instanța a dat eficiență dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 Cod procedură penală, astfel că, astfel l-a condamnat la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

Constatând îndeplinite condițiile prevăzute de art. 81 Cod penal și apreciind că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea acesteia, instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani și 6 luni, în conformitate cu prevederile art. 82 Cod penal, atrăgându-i atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal.

Fapta inculpatului V.D. care în 05.02.2012, în timp ce s-a aflat în exteriorul localului B.P. din Baia Mare, a avut asupra sa o bâta de baseball pe care a folosit-o la exercitarea de violențe asupra inculpatului parte vătămată B.A.L., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de port fără drept de armă albă, prev. de art. 2 pct. 1 din Legea 61/1991.

Fapta aceluiași inculpat care, în 05.02.2012, în timp ce se găsea în exteriorul localului B.P. din Baia Mare, a exercitat acte de violență, împreună cu coinculpații V.E. și R.D., asupra inculpatului parte vătămată B.A.L., aducând prin aceasta atingere bunelor

moravuri și tulburând ordinea și liniștea publică, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prev. de art. 321 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. a, b Cod penal.

Având în vedere dispozițiile art. 320¹ Cod procedură penală introdus prin Legea nr. 202/2010 și constatând că inculpatul V.D. la termenul din 21.11.2012 a recunoscut în totalitate faptele pentru care a fost trimis în judecată, instanța va da eficiență dispozițiilor art. 320¹ al. 7 Cod procedură penală, astfel că îl va condamna la pedeapsa de 4 luni închisoare pentru infracțiunea de port fără drept de armă albă, prev. de art. 2 pct. 1 din Legea 61/1991, respectiv la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin.1 Cod penal.

În temeiul art. 33 lit. a, art. 34 lit. b Cod penal, instanța a contopit pedepsele de mai sus în cea mai grea, de 1 an și 6 luni închisoare.

Constatând îndeplinite condițiile prevăzute de art. 81 Cod penal și apreciind că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea acesteia, instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani și 6 luni, în conformitate cu prevederile art. 82 Cod penal, atrăgându-i atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal.

Întrucât inculpații R.D. și V.D., prin faptele lor au adus atingere valorilor sociale apărute de legea penală, instanța face aplicarea dispozițiilor art. 64 al. 1 lit. a teza a II-a din Codul penal în sensul interzicerii drepturilor de a fi aleși în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, iar în temeiul art. 71 al. 5 Cod penal, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, suspendă și executarea pedepselor accesorii arătate mai sus.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpaților R.D. și V.D. și a modalității de executare a acesteia, instanța a avut în vedere gravitatea faptelor ce rezultă din împrejurările concrete în care aceasta s-au comis, precum și elementele ce caracterizează persoana inculpaților, care au recunoscut faptele și nu au antecedente penale.

Fapta inculpatului B.A.L. care, în 05.02.2012, în calitate de angajat al SC E. SRL în funcția de agent intervenție formație pază și ordine, fiind în exercitarea atribuțiilor de serviciu la punctul de lucru B.P. din Baia Mare, a exercitat acte de violență asupra părții vătămate L.I., respectiv asupra inculpaților V.E. și R.D., aducând prin aceasta atingere bunelor moravuri și tulburând ordinea și liniștea publică, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prev. de art. 321 alin.1 Cod penal, faptă pentru care instanța îl va condamna la pedeapsa de 1 an închisoare.

Constatând îndeplinite condițiile prevăzute de art. 81 Cod penal și apreciind că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea acesteia, instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani, în conformitate cu prevederile art. 82 Cod penal, atrăgându-i atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal.

Întrucât inculpatul B.A.L. prin fapta sa, a adus atingere valorilor sociale apărute de legea penală, instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art. 64 al. 1 lit. a teza a II-a din Codul penal în sensul interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, iar în temeiul art. 71 al. 5 Cod penal, pe durata suspendării

condiționate a executării pedepsei, s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii arătate mai sus.

La individualizarea pedepsei și a modalității de executare a acesteia, instanța a avut în vedere gravitatea faptei ce rezultă din împrejurările concrete în care aceasta s-a comis, precum și elementele ce caracterizează persoana inculpatului care nu a recunoscut fapta, încercând să acrediteze ideea că se afla în legitimă apărarea, dar și faptul că nu au antecedente penale.

În temeiul art. 350 al. 1 Cod procedură penală, instanța a menținut măsura arestării preventive luată față de inculpat V.E. și în baza art. 88 Cod penal s-a dedus din pedeapsă, reținerea și arestul preventiv începând cu 06.02.2012 până la data de 30.03.2012 și începând cu 18.10.2012, la zi.

În baza art. 88 Cod penal, instanța a dedus reținerea și arestul preventiv față de inculpații R.D. și V.D. începând cu data de 06.02.2012 până la data de 21.02.2012, respectiv reținerea de 24 ore din data de 07.02.2012 față de inculpatul B.A.L..

Instanța a menținut controlul judiciar luat față de inculpatul V.D., prin Încheierea penală nr. 404/17.02.2012 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 55/R/21.02.2012 a Tribunalului Maramureș și față de inculpatul R.D., prin Încheierea penală nr. 405/17.02.2012 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 56/R/21.02.2012 a Tribunalului Maramureș, până la rămânerea definitivă a cauzei.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, instanța a constatat că inculpatul-parte vătămată B.A.L., s-a constituit parte civilă față de inculpatul V.E. cu suma de 4.500 lei, reprezentând daune morale.

De asemenea, Spitalul Județean de Urgență „Dr.Constantin Opreș” Baia Mare, s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 3.088,72 lei, cu dobânda legală, reprezentând cheltuielile ocazionate de asistența medicală acordată părții vătămate B.A.L. (fila 67 dos. instanță).

Astfel, constatând îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii delictuale și văzând că pretențiile părților civile sunt justificate, respectiv daunele morale solicitate de partea civilă B.A.L. și cheltuielile ocazionate de asistența medicală acordată acesteia, solicitate de unitatea spitalicească, instanța în temeiul art. 14 Cod procedură penală raportat la art. 135⁷ Cod civil, a obligat inculpatul V.E. la despăgubiri civile, conform dispozitivului.

Apoi, în temeiul art.14 Cod procedură penală raportat la art.135⁷ și art. 138² Cod civil, art.313 din Legea nr.95/2006, modificată prin OUG nr.72/2006, au fost obligați inculpații V.E., R.D. și V.D. în solidar la despăgubiri civile în sumă de 3.088,72 lei cu dobânda legală, începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri până la efectivă achitare către Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Opreș” Baia Mare.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs inculpatul B.A.L. care a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței și rejudecând cauza, a se dispune achitarea sa de sub învinuirea adusă prin rechizitoriul parchetului, lipsind latura subiectivă a infracțiunii prev.de art.321 alin.1 C.pen., în temeiul art.10 lit.d rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.

Curtea examinând recursul promovat, prin prisma motivului invocat, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni,

astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, a persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecării, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Curtea reține că recurentul a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Baia Mare din 13 martie 2012 cu învinuirea de a fi comis infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art.321 alin.1 C.pen. prin aceea că la 5.02.2012, în calitate de angajat al SC E. SRL în funcția de agent intervenție, pază și ordine, aflându-se în exercitarea atribuțiilor de serviciu la punctul de lucru B.P. din Baia Mare, a exercitat acte de violență asupra părții vătămate L.I., respectiv asupra inculpaților V.E. și R.D., aducând prin aceasta atingere bunelor moravuri și tulburând ordinea și liniștea publică.

Curtea reține că actul de sesizare al instanței este eliptic în privința consemnării câtorva aspecte esențiale și anume, câte persoane se aflau în local în momentul izbucnirii scandalului generat de inculpații V. și R. împotriva agenților de pază și nici dacă s-a distrus vreun bun sau vreun obiect de mobilier din incinta localului, cu ocazia incidentului.

Instanța de recurs reține că potrivit practicii judiciare constante a instanței supreme „agresarea unor persoane de către un agent de pază și de ordine în loc public nu constituie infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri, atâta timp cât agentul de pază, prin conduita lui, nu a tulburat ordinea și liniștea publică a comunității respective”.

Curtea reține că inculpatul – parte vătămată B.A.L. și martorul G.D. erau angajați ai SC E. SRL, la punctul de lucru B.P., situat în Baia Mare, b-dul Unirii nr. 11 A, având funcția de agenți de intervenție, pază și ordine, iar în data de 05.02.2012 aceștia se aflau în serviciu.

Localul este compus din două compartimente, în unul funcționează barul, iar în celălalt funcționează sala de jocuri de tip „bingo”.

La data susmenționată inculpatul V.E., zis „L.” se afla împreună cu inculpatul R.D., zis „V.”, precum și cu partea vătămată L.I. în interiorul acestui local, lângă tejdheaua barului.

La un moment dat, inculpații V. și R. au început să asculte muzică pe telefonul mobil, aspect care a deranjat buna desfășurare a activităților în local, sens în care au fost atenționați de către martorul G.. Pentru puțin timp inculpații s-au conformat, însă la un moment dat au început din nou să pună muzică, iar inculpatul V.E. a început să vorbească cu voce tare la telefonul mobil.

Prin urmare martorul G. și inculpatul – parte vătămată B. s-au apropiat de inculpații V.E. și R.D., pentru a le atrage atenția, împrejurare în care, inculpatul V.E., care era sub influența băuturilor alcoolice, i-a aplicat o lovitură în zona feței inculpatului – parte vătămată B..

În continuare, aceștia din urmă s-au îmbrâncit, apoi inculpatul - parte vătămată B. s-a apropiat de partea vătămată Lazăr, care se afla în zonă, și crezând că vrea să intervină în sprijinul inculpatului V.E., i-a aplicat o lovitură cu pumnul în zona feței, partea vătămată căzând jos. În scurt timp inculpatul - parte vătămată B. i-a aplicat o lovitură cu pumnul în zona feței și inculpatului R.D., care se afla și el în local.

Urmare a altercației dintre susnumiți, o parte dintre clienți au părăsit localul.

Indignat de atitudinea inculpatului – parte vătămată B., inculpatul R.D. a solicitat sprijinul tatălui său, inculpatul V.D., comunicându-i acestuia faptul că a fost lovit de către un bodyguard, respectiv că nu este lăsat să iasă din local.

După aproximativ 15-20 minute inculpatul V.D., având asupra sa o bătă de basseball, împreună cu soția sa V.L., s-au deplasat la localul susmenționat.

La un moment dat inculpatul - parte vătămată B., a ieșit pe treptele localului, împreună cu martorul G.D., respectiv cu inculpații V.E. și R.D.. În acest context inculpatul V.E. i-a mai aplicat inculpatului - parte vătămată B.A.L. câteva lovituri cu pumnii în zona feței.

În scurt timp, la local și-a făcut apariția inculpatul V.D., tatăl inculpatului R.D., având asupra sa o bătă de basseball, mama inculpatului V.D., martora R. L., precum și alte persoane.

În momentul în care inculpatul R.D. l-a observat pe tatăl său, i-a aplicat o lovitură cu pumnul inculpatului - parte vătămată B., acesta căzând jos. În continuare, inculpatul V.D. s-a apropiat de inculpatul - parte vătămată B. și i-a aplicat mai multe lovituri cu bătă de basseball pe care o avea asupra sa. Totodată, și inculpatul V.E. i-a aplicat mai multe lovituri cu piciorul inculpatului - părții vătămăte B.A.L..

În jurul părții vătămăte, pe lângă inculpații sus menționați, s-au adunat și alte persoane, care însă nu au exercitat ace de violență, ci au acționat în sensul aplanării conflictului.

Pentru a se apăra, inculpatul - partea vătămată B. s-a refugiat sub un autoturism parcat în zona intrării în local, apoi a fost ridicat de către martorul G. și ulterior transportat la spital.

Curtea reține că în latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.321 C.pen., se cuprind, pe lângă elementul material – care poate consta în acțiuni diferite: acte sau gesturi, proferare de cuvinte sau expresii, ori alte asemenea manifestări – anumite urmări, arătate în cuprinsul textului; dacă a adus atingere bunelor moravuri ori a produs scandal public, fapta se încadrează în alin.1 al art.321 C.pen., pe când dacă a produs o tulburare

gravă a liniştii publice, se încadrează în alin.2 al aceluiaşi text, care prevede o pedeapsă agravată.

Instanţa de recurs reţine că în speţa de faţă lipseşte latura subiectivă a infracţiunii deduse judecăţii.

Din punct de vedere subiectiv, pentru existenţa formei simple şi agravate a infracţiunii de ultraj contra bunelor moravuri şi tulburarea liniştii publice prev. în art.321 alin.1 C.pen., este necesar ca inculpatul să fi urmărit să tulbure liniştea publică, fiind suficient ca el să fi fost conştient că, săvârşind în public acţiunile ce realizează elementul material al infracţiunii, se va produce un asemenea rezultat şi să fi acceptat survenirea lui.

Coroborând probele testimoniale şi scrise ataşate dosarului rezultă fără niciun dubiu că inculpaţii V. şi R. prin atitudinea lor au deranjat buna derulare a activităţilor în locul de jocuri mecanice, motiv pentru care pentru o primă fază a fost atenţionăţi de către colegul recurentului. După ce au avut o conduită relativ civilizată pentru o scurtă perioadă de timp, din nou, la câteva minute, inculpatul V.E. a tulburat liniştea localului, prin purtarea unei conversaţii cu o voce excesivă la telefonul său mobil. În aceste condiţii, cei doi agenţi de pază s-au apropiat de inculpaţii V. şi R. pentru a le atrage atenţia să aibă o conduită civilizată, împrejurare în care inculpatul V., i-a aplicat o lovitură recurentului B. A. În acest context, recurentul s-a apropiat de partea vătămată L., care se afla lângă inculpatul V.E. şi crezând că vrea să intervină în sprijinul inculpatului V.E., idee ce i-a fost insuflată de atitudinea numitului L.I., i-a aplicat o lovitură cu pumnul în zona feţei. Deoarece a intervenit şi inculpatul R.D. în sprijinul coinculpatului V., recurentul B. i-a aplicat şi acestuia o lovitură cu pumnul în faţă.

Susţinerea din rechizitoriu în sensul că „urmare altercaţiei, o parte dintre clienţi au părăsit localul”, nu este probată cu nimic, nefăcându-se dovada câte persoane se aflau în incinta localului şi ce activităţi derulau acestea.

Mai mult, verificându-se de către Curte conţinutul procesului verbal din 5.02.2012 întocmit de IPJ Maramureş, vizând înregistrările surprinse de camerele de luat vederi cu privire la evenimentele ce au avut loc în local la acea dată, Curtea reţine că şi acestea demonstrează fără echivoc că recurentul a fost cel atacat de inculpatul V.E., lângă care se afla partea vătămată L., iar agentul de pază B. crezând că şi victima L.I. vrea să-l agreseze, i-a aplicat o lovitură în faţă acestuia.

Nu este lipsit de interes faptul că partea vătămată L.I. şi-a şi retras plângerea penală formulată împotriva recurentului pentru infracţiunea de lovire.

Curtea reţine că la data de 5.02.2012 altercaţia în care a fost implicat recurentul a reprezentat doar prima etapă a unui conflict de proporţii declanşat de inculpaţii V.E. şi R.D., a doua etapă fiind pusă în operă de către aparţinătorii celor doi, care au venit pentru a-l agresa pe recurent, care în aceste condiţii fiind atacat, a trebuit să se refugieze sub un autoturism parcat în zona intrării în local, de unde a fost ridicat de către colegul său, martorul Gal şi transportat la spital, suferind 25 de zile de îngrijiri medicale.

Conform probelor ataşate la dosar u.p., recurentul avea în calitate de agent de pază printre atribuţiile specifice şi pe cea de a asigura menţinerea climatului de siguranţă şi integritatea corporală a persoanelor şi a bunurilor aflate în incinta localului B.P. de Baia Mare.

Din nicio probă a dosarului nu s-a putut demonstra existenţa laturii subiective a infracţiunii prev. de art.321 alin.1 C.pen., recurentul neurmărind să tulbure liniştea publică, el acţionând pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, iar aşa cum rezultă şi din

înregistrările evenimentelor surprinse de camerele de luat vederi, precum și din declarația martorului G., recurentul a fost cel atacat de către inculpatul V., victima L. dorind să-l ajute pe inculpatul V..

În aceste condiții, agentul de pază B. nu a efectuat alte activități decât acelea de liniștire al inculpaților pentru a menține liniștea în local, condiții în care după ce a fost lovit de inculpatul V., i-a atras atenția și părții vătămate L.I. și dându-și seama din atitudinea acestuia că urmează să fie lovit și de către el, s-a apărat, aplicându-i acestuia o lovitură cu pumnul în față.

Așa cum am mai arătat, de esența laturii obiective și subiective a acestei infracțiuni prev.de art.321 alin.1 C.pen., este indicarea persoanelor care se aflau în local în privința numărului și activității acestora pentru a se verifica dacă a fost sau nu tulburată liniștea publică. Câtă vreme în actul de sesizare al instanței, aceste aspecte lipsesc, nu pot fi verificate elementele constitutive ale infracțiunii imputate recurentului.

Mai mult, de esența legitimei apărări este existența unei agresiuni, a unui atac care pune în pericol grav persoana sau drepturile acesteia și care crează necesitatea unei acțiuni de apărare imediată, adică de înlăturare a atacului înainte ca acesta să vatăme valorile amenințate.

Potrivit legii, pentru ca atacul să legitimizeze o acțiune de apărare, acesta trebuie să fie un atac material, direct, imediat și injust, să fie îndreptat împotriva unei persoane și să o pună în pericol grav. De asemenea, fapta săvârșită în legitimă apărare, trebuie să fi fost necesară pentru înlăturarea atacului și să fie proporțională cu gravitatea acestuia. Din probele cauzei, rezultă că la momentul în care recurentul l-a lovit pe L.I., asupra sa inculpatul V. exercitase acțiuni violente și exista posibilitatea unui atac iminent și din partea lui L.I., între violențele exercitate de inculpatul V. asupra recurentului și riposta agentului de pază B. asupra victimei L., scurgându-se un interval foarte scurt de timp, neexistând posibilitatea înlăturării atacului prin alte mijloace.

În momentul în care recurentul a aplicat lovitura în fața victimei L., atacul era pe punctul de a se declanșa din partea lui L.I.. Împrejurarea că atacul era imediat rezultă și din desfășurarea acțiunilor, surprinse de camerele de luat vederi, precum și din relatările constante de către recurent în declarațiile date și ale martorului G.

În aceste condiții, susținerea inculpatului B. că apărarea sa a fost necesară pentru înlăturarea atacului, care, la momentul exercitării violențelor, era iminent, este fondată, raportat la calitatea și atribuțiile de serviciu pe care le avea ca agent de pază.

Acțiunea vătămătoare a inculpatului B. asupra victimei L., a fost plasată în timp în interiorul intervalului în care atacul putea fi iminent și a momentului în care acesta putea fi consumat, astfel că cerința necesității a fost îndeplinită, întrucât actul pe care l-a invocat recurentul era iminent și actual.

Așa fiind, apărarea inculpatului era necesară pentru înlăturarea atacului, acesta fiind și proporțional cu gravitatea agresiunii.

Astfel, faptele săvârșite de inculpat au corespuns nevoii de apărare pe care a creat-o atacul declanșat de inculpatul V., acesta rezultând că a acționat în legitimă apărare.

Deoarece în speță sunt incidente două cazuri de achitare, potrivit practicii constante a instanței supreme, va avea întotdeauna prioritate primul caz menționat în ordinea alfabetică în Codul de procedură penală, respectiv cel vizat de art.10 lit.d în loc de cel prevăzut la 10 lit.e C.proc.pen.

Pentru a conchide, achitarea recurentului se va dispune ca efect al lipsei laturii subiective a infracțiunii deduse judecării, recurentul neurmărind să tulbure niciun moment ordinea și liniștea publică, el intervenind potrivit scopului pe care îl avea, de menținere a liniștii în local și a unei conduite civilizate din partea clienților.

Probele dosarului, la unison, au demonstrat că recurentul a fost cel atacat și acesta nu a făcut decât să riposteze la agresiunea declanșată asupra sa de către inculpatul V. însoțit de partea vătămată L.I.

Așa fiind, recursul inculpatului este fondat și se va admite în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d C.proc.pen., împotriva sentinței penale nr. 520 din 28 februarie 2013 a Judecătoriei Baia Mare, pe care o va casa în latura penală și rejudicând în această limită:

În baza art. 10 lit.d raportat la art. 11 pct.2 lit.a Cod pr. penală, va achita pe inculpatul B.A.L. de sub învinuirea comiterii infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice prev.de art. 321 al.1 Cod penal.

Se vor înlătura din sentință dispozițiile art. 81, 82 Cod penal și art. 71 și 64 Cod penal.

Se vor mentine restul dispozițiilor sentinței recurate.

Se va stabili onorariu apărător oficiu la 300 lei ce se achita Baroului de Avocați Cluj din FMJ, conform art.189 C.proc.pen.

Cheltuielile judiciare în recursul inculpatului B. vor rămâne în sarcina statului, în baza art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

5. Solicitare de restituire a cauzei la procuror pentru aspecte precum nelegalitatea actelor premergătoare, nedescrierea în rechizitoriu a laturii subiective a infracțiunii de înșelăciune și nelegalitatea unor mijloace de probă. Respingere. Aspecte care pot forma obiectul analizei la judecata în fond a cauzei

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 856 din 12 iunie 2013

Prin sentința penală nr. 243 din 26 februarie 2013 a Judecătoriei Cluj-Napoca, în baza art. 334 al. 1 din C.pen. s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul M.A. din infracțiunile de înșelăciune prev. de art. 215 al. 1, 2 și 3 din C.pen. și uz de fals prev. de art. 291 din C.pen. în condițiile art. 33 lit. a din C.pen. în infracțiunile de înșelăciune prev. de art. 215 al. 1, 2 și 3 din C.pen. și uz de fals prev. de art. 291 teza I și teza II din C.pen. în condițiile art. 33 lit. a din C.pen.

În baza art. 215 al. 1, 2 și 3 C. pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 din C.pen. a fost condamnat inculpatul M.A. fără antecedente penale la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune.

În baza art. 291 teza I și teza II din C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și art. 76 din C.pen. a fost condamnat inculpatul M.A. la două pedepse de 1 lună închisoare pentru săvârșirea a două infracțiuni de uz de fals.

În baza art. 33 lit. a din C.pen. s-a constatat că infracțiunile de mai sus au fost săvârșite de către inculpatul M.A. în condițiile concursului real de infracțiuni.

În baza art. 34 al. 1 lit. b din C.pen. au fost contopite pedepsele de 1 an închisoare, 1 lună închisoare și 1 lună închisoare și aplică inculpatei pedeapsa cea mai grea de **1 an închisoare**.

În baza art. 71 al. 1 din C.pen. au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C.pen.

În baza art. 81 și 82 din C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului M.A. și stabilește termenul de încercare de 3 ani.

În baza art. 71 al. 5 din C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepselor accesorii.

În baza 359 din C.p.p. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării executării pedepsei.

În baza art. 215 al. 1, 2 și 3 C. pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 din C.pen. a fost condamnat inculpatul T.V., recidivist la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune.

S-a constatat starea de recidivă postexecutorie raportat la pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 1062/15 iunie 2004 pronunțată de Judecătoria Bistrița, definitivă prin decizia penală nr. 146/25 octombrie 2004 pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud.

În baza art. 291 teza I și teza II din C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și art. 76 din C.pen a fost condamnat inculpatul T.V. la două pedepse de 1 lună închisoare pentru săvârșirea a două infracțiuni de uz de fals.

S-a constatat starea de recidivă postexecutorie raportat la pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 1062/15 iunie 2004 pronunțată de Judecătoria Bistrița, definitivă prin decizia penală nr. 146/25 octombrie 2004 pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud.

În baza art. 33 lit. a din C.pen. s-a constatat că infracțiunile de mai sus au fost săvârșite de către inculpatul T.V. în condițiile concursului real de infracțiuni.

În baza art. 34 al. 1 lit. b din C.pen. s-au contopit pedepsele de 1 an închisoare, 1 lună închisoare și 1 lună închisoare și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de **1 an închisoare**.

În baza art. 71 al. 1 din C.pen. au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C.pen.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b din C.p.p. rap. la art. 10 lit. i¹ din C.p.p. s-a dispus încetarea procesului penal față de inculpata S.E., fără antecedente penale, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 al. 1, 2 și 3 C. pen. cu aplicarea art. 13 din C.pen.

În baza art. 215 C.pen rap. la art. 74¹ al. 2 C.pen și art. 91 lit. c din C.pen. a aplicat inculpatei S.E. amendă administrativă de 500 lei, care se va înregistra în cazierul judiciar.

În baza art. 291 al. 1 teza I din C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 din C.pen. a fost condamnată inculpata S.E. la 1 lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals.

În baza art. 291 al. 1 teza I din C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 din C.pen. a condamnat pe inculpata S.E. la 1 lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals.

În baza art. 33 lit. a din C.pen. s-a constatat că cele două infracțiuni au fost săvârșite în condițiile concursului real omogen de infracțiuni.

În baza art. 34 al. 1 lit. b din C.pen. au fost contopite cele două pedepse de 1 lună închisoare și aplică inculpatei pedeapsa de **1 lună închisoare**.

În baza art. 71 al. 1 din C.pen. au fost interzise inculpatei drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C.pen.

În baza art. 81 și 82 din C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatei S.E. și s-a stabilit termenul de încercare de 2 ani și 1 lună.

În baza art. 71 al. 5 din C.pen. s-a dispus suspendare executării pedepselor accesorii.

În baza 359 din C.p.p. s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării executării pedepsei.

În baza art. 14 rap. la art. 346 al. 1 din C.p.p. cu aplicarea art. 998 din C.civ. în vigoare înainte de data de 1 octombrie 2011 s-au admis acțiunile civile formulate de partea vătămată S.C C.B.R. S.A. și a fost obligat inculpatul T.V. la plata sumei de 20.395,15 lei, reprezentând daune materiale și pe inculpatul M.A. la plata sumei de 17381,19 lei.

S-a constatat prejudiciul acoperit în privința inculpatei S.E..

În temeiul art. 348 C.p.p. au fost desființate următoarele înscrisuri: adeverință de salariu nr. 117/28 septembrie 2007 și un contract de muncă, eliberate pentru inculpatul M.A., adeverință de salariu nr. 57/24 septembrie 2007, contract de muncă cu nr. de înregistrare la ITM 34275/19 iulie 2006, eliberate pentru inculpatul T.V., adeverință de salariu nr. 104/27 iulie 2007 și contract de muncă cu nr. de înregistrare la ITM 510982/6 noiembrie 2006, eliberate pentru inculpata S.E..

În baza art. 189 al. 1 din C.p.p. onorariile avocaților desemnați din oficiu au fost avansate din fondurile Ministerului Justiției.

În baza art. 191 al. 2 din C.p.p. au fost obligați inculpații la plata sumei de 200 lei, fiecare, reprezentând cheltuieli de judecată avansate de stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, emis în dosarul nr. 2546/P/2008 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimitere în judecată a inculpaților:

- inculpatul T.V., pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, prev. și ped. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.pen. și uz de fals, prev. și ped. de art. 291 teza I și teza a II-a C.pen., cu aplic. art. 33 lit. a C.pen. și art. 37 lit. b C.pen.

- inculpata S.E., pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, prev. și ped. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.pen. și uz de fals, prev. și ped. de art. 291 teza I și teza a II-a C.pen., cu aplic. art. 33 lit. a C.pen.

- inculpatul M.A., pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, prev. și ped. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.pen. și uz de fals, prev. și ped. de art. 291 C.pen., cu aplic. art. 33 lit. a C.pen.

În actul de sesizare al instanței au fost reținute faptele inculpatului T.V., care, în perioada septembrie-octombrie 2007 a solicitat și obținut de la S.C. C.B.R. S.A. – agenția C. Cluj un credit de nevoi personale prin folosirea unor înscrisuri oficiale sau sub semnătură privată despre care avea cunoștință că sunt falsificate, inducând în eroare reprezentanții băncii în scopul de a obține un folos material injust și pricinuind o pagubă de 20603,90 lei.

Faptele inculpatei S.E., care, în perioada septembrie-octombrie 2007 a solicitat și obținut de la S.C. C.B.R. S.A. – agenția C. Cluj un credit de nevoi personale prin folosirea unor înscrisuri oficiale sau sub semnătură privată despre care avea cunoștință că

sunt falsificate, inducând în eroare reprezentanții băncii în scopul de a obține un folos material injust și pricinuind o pagubă de 14.776.27 lei.

Faptele inculpatului M.A., care, în perioada septembrie-octombrie 2007 a solicitat și obținut de la S.C. C.B.R. S.A. – agenția C. Cluj un credit de nevoi personale prin folosirea unor înscrisuri oficiale sau sub semnătură privată despre care avea cunoștință că sunt falsificate, inducând în eroare reprezentanții băncii în scopul de a obține un folos material injust și pricinuind o pagubă de 17.580.14 lei.

Instanța a audiat inculpații și a administrat proba testimonială și proba cu înscrisuri.

Analizând ansamblul probator instanța a reținut următoarele:

În fapt, în perioada septembrie-octombrie 2007 cei trei nu erau angajați în muncă cu contracte individuale de muncă. În cursul lunii septembrie 2007 cei trei inculpați au fost abordați de o persoană pe care au numit-o *G.* dar care nu a fost identificată și despre care nu au putut oferi alte date care să ajute la identificare, respectiv de martora F.A. în cazul inculpatei S. Această persoană pentru care inculpatul M. ar fi prestat diverse munci aproximativ 3 săptămâni fără să încheie vreun contract individual de muncă, l-a chemat pe inculpat la bancă într-o zi, *unde o doamnă mi-a dat să semnez un înscris cu antet stat de plată*, și fără să semneze alte înscrisuri a primit de la acea doamnă un plic cu bani *dar nu am întrebat ce reprezintă acei bani fiind bucuroși că îmi primesc salariul*, iar când a ieșit din bancă numitul *G. a tras de acolo mai multe milioane*. Inculpatul mai declară că nu a predat nici un înscris și nu a prezentat niciun act la bancă. În mod cert ultima afirmație exprimă un neadevăr pentru că nu s-ar fi putut completa contractul de credit cu datele inculpatului dacă nu ar fi prezentat cuiva actul de identitate. Totodată, s-a reținut că inculpatul nu a fost niciodată angajat și susține că nu a semnat la bancă altceva decât un stat de plată, dar nu a întrebat ce sumă de bani era în plic. Or, inculpatul care nu a fost niciodată angajat are cunoștințe despre existența unui stat de plată și în același timp își amintește cu exactitate natura juridică a înscrisului semnat la bancă. Ulterior nu a mai prestat muncă pentru sau în folosul numitului *G.* și nu l-a mai întâlnit, iar când a fost sunat de la bancă *să vin să plătesc rata nu am fost curios despre ce rată este vorba*. Această lipsă de curiozitate a unei persoane care se prezintă ca fiind inocentă și naivă este verosimilă numai în situația în care știa foarte bine despre *ce rată este vorba*.

Inculpata S. a declarat că o cunoștea pe martora F.A. din cursul anului 2007 când aceasta i-a cerut ajutorul pentru a contracta un împrumut. Inculpata i-a predat actul de identitate și o factură de gaz, după care s-a prezentat la bancă unde a semnat un contract de împrumut pentru suma de 14.000 de lei, după ce la intrarea în bancă a primit *ceva acte de la F.A.* Inculpata a susținut că primele rate au fost achitate de către martoră, iar restul creditului l-a achitat personal deși a predat toți banii martorei care avea o problemă familială. Inculpata era angajată la acel moment la Primăria Cluj-Napoca pe funcția de asistent personal și cu necesitate știa că acel credit i-a fost aprobat ca urmare a depunerii actelor predate eventual de către martoră, nefiind suficientă prezentarea cărții de identitate. Totodată, inculpata știa că înscrisurile prezentate la bancă nu proveneau de la angajatorul său. Martora F.A. a negat orice implicare, deși era prietenă cu inculpata și era administratorul S.C. D. S.R.L., societate care, aparent a eliberat înscrisurile folosite de către inculpată pentru contractarea creditului bancar.

Inculpatul T.V. a declarat că l-a cunoscut întâmplător pe numitul *G.* care i-a propus un contract de muncă în Olanda, dar nu a semnat niciun înscris și nici nu a prestat

muncă în folosul sau pentru numitul G.. După aproximativ 2 săptămâni a fost chemat la bancă de către numitul G. *care mi-a spus că putem lua și credite și acesta a fost scopul pentru care am mers acolo mai multe zile.* Inculpatul declară că a depus toate diligențele pentru a se asigura că *nu vor fi probleme*, fiind asigurat despre această împrejurare chiar de către directorul băncii, iar după aceea a primit un pic cu bani, din care numitul G. i-a dat 5.000 de lei, după care nu l-a mai contactat. Ulterior a fost sunat de la instituția bancară pentru achitarea ratelor *iar eu le-am spus că sunt conștient de acel credit, dar le-a cerut să-mi stabilească rata mai mică.* Așadar inculpatul știa foarte bine că a contractat un credit bancar pe care va trebui să îl restituie, în condițiile în care nu avea venit constant și nici nu era angajat în muncă. Asigurările verbale de la diverse persoane sunt însă insuficiente să anuleze faptul că inculpatul știa că obținerea unui împrumut bancar este condiționată de anumite criterii pe care nu le îndeplinea. În fapt, asigurarea pe care a căutat-o inculpatul a fost *să nu aibă probleme cu legea*, așa cum s-a exprimat în fața instanței, adică, deși știa că au fost prezentate împrejurări neadevărate pentru contractarea creditului, nu va fi persoana care să răspundă juridic.

În cursul urmăririi penale nu s-a putut stabili care a fost persoana care a întocmit înscrisurile arătate mai sus.

Cu privire la cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul M.A., s-a constatat că procurorul a reținut că inculpatul a săvârșit infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 215 al. 1, 2 și 3 din C.pen. folosind înscrisuri sub semnătură privată și originale (respectiv copiile unor contracte de muncă purtau număr de înregistrare de la ITM și care, astfel, creează aparența de înscris oficial) despre care știa că sunt falsificate. Or, în aceste condiții faptele inculpatului constituie pe lângă infracțiunea de înșelăciune și două infracțiuni de uz de fals prev. de art. 291 teza I și teza a-II-a din C.pen., raportat la natura fiecărui înscris folosit. În baza art. 334 al. 1 din C.p.p. s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor în sensul reținerii pentru inculpat a două infracțiuni de uz de fals prev. de art. 291 teza I și teza a-II-a din C.pen.

În drept, faptele inculpatului M.A., care, în perioada septembrie-octombrie 2007 a solicitat și obținut de la S.C. C.B.R. S.A. – agenția C. Cluj un credit de nevoi personale prin folosirea unor înscrisuri oficiale sau sub semnătură privată despre care avea cunoștință că sunt falsificate, inducând în eroare reprezentanții băncii în scopul de a obține un folos material injust și pricinuind o pagubă de 17.580.14 lei, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de înșelăciune, prev. și ped. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.pen. și uz de fals, prev. și ped. de art. 291 teza I și teza a II-a C.pen.

În procesul de individualizare a pedepselor instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art.72 alin.1 din C.proc.pen, respectiv dispozițiile generale ale Codului Penal, limitele de pedeapsă fixate în partea specială, gradul de pericol social al faptei săvârșite, persoana inculpatului și vârsta acestuia.

Astfel, pedeapsa ce a fost aplicată pentru infracțiunea de complicitate la înșelăciune va fi cuprinsă între 3 ani și 15 ani, pentru uzul de fals privind înscrisuri oficiale între 3 luni și 3 ani închisoare, respectiv 3 luni la 2 ani când înscrisul este sub semnătură privată.

Instanța a reținut în cauză ca și circumstanță judiciară atenuantă împrejurarea că inculpatul a avut o conduită bună înainte de săvârșirea faptelor pentru care a fost trimis în judecată.

Astfel, reținând dispozițiile art.74 al.1 lit.c C.pen, instanța urmează să reducă limitele de pedeapsă, conform art.76 alin.1 C.pen

Cu privire la gradul de pericol social al faptei, instanța a reținut faptul că acesta este relativ redus, fiind posibilă săvârșirea infracțiunilor și ca urmare a neglijenței reprezentanților părții vătămate care nu au făcut verificările necesare în momentul acordării creditului iar inculpatul a achitat o parte din ratele de credit, suma contractată nefiind una foarte ridicată.

În ceea ce privește persoana inculpatului, instanța a reținut faptul că acesta nu are antecedente penale, are o instruire relativ redusă, de aceea este foarte probabilă o activitate infracțională mult mai consistentă a unei alte persoane care să fi săvârșit infracțiunile de fals conexe celor de uz de fals, iar faptele nu au fost săvârșite pentru obținerea unui folos exclusiv pentru inculpat.

În baza art. 215 al. 1, 2 și 3 C. pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 din C.pen. a condamnat pe inculpatul M.A. la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune.

În baza art. 291 teza I și teza II din C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și art. 76 din C.pen. a condamnat inculpatul M.A. la două pedepse de 1 lună închisoare pentru săvârșirea a două infracțiuni de uz de fals.

În baza art. 33 lit. a din C.pen. s-a constatat că infracțiunile de mai sus au fost săvârșite de către inculpatul M.A. în condițiile concursului real de infracțiuni.

În baza art. 34 al. 1 lit. b din C.pen. s-au contopit pedepsele de 1 an închisoare, 1 lună închisoare și 1 lună închisoare și a aplicat inculpatei pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare.

În temeiul art.71 alin.2 Cod penal, raportat la art.64 alin.1 lit.a teza a II-a Cod penal, instanța a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii dreptului de a fi ales în cadrul autorităților publice sau în funcțiile electivă publice, apreciind că în urma săvârșirii infracțiunii aceasta nu mai este demnă să ocupe astfel de funcții.

În aplicarea pedepsei accesorii instanța a avut în vedere criteriile stabilite în art.71 alin.3 Cod penal, respectiv natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, împrejurările cauzei, persoana infractorului, neaplicând această pedeapsă în mod automat, astfel cum a stabilit prin Decizia LXXIV/2007 și Înalta Curte de Casație și Justiție, în soluționarea unui recurs în interesul legii.

În ceea ce privește individualizarea judiciară a executării pedepsei, instanța a dispus suspendarea condiționată a executării, în temeiul art.81 alin.2 din Codul penal, apreciind că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia și că sunt îndeplinite și celelalte condiții privind quantumul pedepsei, rezultanta obținută în urma contopirii pedepselor, fiind în cauză mai mică de 2 ani iar inculpatul nu a mai fost anterior condamnat.

Instanța și-a format convingerea că scopul pedepsei, respectiv reeducare inculpatului și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni se poate realiza și prin suspendarea executării pedepsei închisorii, având în vedere persoana și vârsta acestuia, el fiind într-o perioadă în care trebuie să se integreze în mediul social prin găsirea unui loc de muncă, întreținerea unei familii și astfel a considerat oportună evitarea contactului cu mediul infracțional, ținând cont și de faptul că acesta nu are antecedente penale.

În temeiul art. 82 alin.1 din Codul penal, instanța a stabilit un termen de încercare de 3 ani, perioadă în care inculpatul va trebui să dovedească că s-a reeducat și că scopul

pedepsei s-a atins fără executarea efectivă a acesteia. Totodată, instanța, în baza art.359 C.pen. a pus în vedere inculpatului prevederile art.83 C.pen. privind revocarea suspendării condiționate în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni în termenul de încercare al suspendării condiționate.

Ca și consecință a suspendării condiționate a executării pedepsei principale, în temeiul art.71 alin.5 din Codul penal, instanța a dispus și suspendarea executării pedepsei accesorii aplicate inculpatului.

Faptele inculpatului T.V., care, după executarea pedepsei de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 1062/15 iunie 2004 pronunțată de Judecătoria Bistrița, definitivă prin decizia penală nr. 146/25 octombrie 2004 pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud, în perioada septembrie-octombrie 2007 a solicitat și obținut de la S.C. C.B.R. S.A. – agenția C. Cluj un credit de nevoi personale prin folosirea unor înscrisuri oficiale sau sub semnătură privată despre care avea cunoștință că sunt falsificate, inducând în eroare reprezentanții băncii în scopul de a obține un folos material injust și pricinuind o pagubă de 20.603,90 lei, elementele constitutive ale infracțiunilor de înșelăciune, prev. și ped. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.pen. și uz de fals, prev. și ped. de art. 291 teza I și teza a II-a C.pen.

În procesul de individualizare a pedepselor instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art.72 alin.1 din C.proc.pen, respectiv dispozițiile generale ale Codului Penal, limitele de pedeapsă fixate în partea specială, gradul de pericol social al faptei săvârșite, persoana inculpatului și vârsta acestuia.

Astfel, pedeapsa ce a fost aplicată pentru infracțiunea de complicitate la înșelăciune a fost cuprinsă între 3 ani și 15 ani, pentru uzul de fals privind înscrisuri oficiale între 3 luni și 3 ani închisoare, respectiv 3 luni la 2 ani când înscrisul este sub semnătură privată.

Instanța a reținut în cauză ca și circumstanță judiciară atenuantă împrejurarea că inculpatul a avut o conduită bună înainte de săvârșirea faptelor pentru care a fost trimis în judecată.

Astfel, reținând dispozițiile art.74 al.1 lit.c C.pen, instanța va reduce limitele de pedeapsă, conform art.76 alin.1 C.pen

Cu privire la gradul de pericol social al faptei, instanța a reținut faptul că acesta este relativ redus, fiind posibilă săvârșirea infracțiunilor și ca urmare a neglijenței reprezentanților părții vătămate care nu au făcut verificările necesare în momentul acordării creditului iar inculpatul a achitat o parte din ratele de credit, suma contractată nefiind una foarte ridicată.

În ceea ce privește persoana inculpatului, instanța a reținut faptul că acesta nu are antecedente penale, are o instruire relativ redusă, de aceea este foarte probabilă o activitate infracțională mult mai consistentă a unei alte persoane care să fi săvârșit infracțiunile de fals conexe celor de uz de fals, iar faptele nu au fost săvârșite pentru obținerea unui folos exclusiv pentru inculpat.

În baza art. 215 al. 1, 2 și 3 C. pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 din C.pen. vom condamna pe inculpatul T.V. la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune.

S-a constatat starea de recidivă postexecutorie raportat la pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 1062/15 iunie 2004 pronunțată de

Judecătoria Bistrița, definitivă prin decizia penală nr. 146/25 octombrie 2004 pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud.

În baza art. 291 teza I și teza II din C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și art. 76 din C.pen. a fost condamnat inculpatul T.V. la două pedepse de 1 lună închisoare pentru săvârșirea a două infracțiuni de uz de fals.

S-a constatat starea de recidivă postexecutorie raportat la pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 1062/15 iunie 2004 pronunțată de Judecătoria Bistrița, definitivă prin decizia penală nr. 146/25 octombrie 2004 pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud.

În baza art. 33 lit. a din C.pen. s-a constatat că infracțiunile de mai sus au fost săvârșite de către inculpatul T.V. în condițiile concursului real de infracțiuni.

În baza art. 34 al. 1 lit. b din C.pen. s-au contopit pedepsele de 1 an închisoare, 1 lună închisoare și 1 lună închisoare și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare.

În temeiul art.71 alin.2 Cod penal, raportat la art.64 alin.1 lit.a teza a II-a Cod penal, instanța a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii dreptului de a fi ales în cadrul autorităților publice sau în funcțiile electivă publice, apreciind că în urma săvârșirii infracțiunii aceasta nu mai este demnă să ocupe astfel de funcții.

În aplicarea pedepsei accesorii instanța a avut în vedere criteriile stabilite în art.71 alin.3 Cod penal, respectiv natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, împrejurările cauzei, persoana infractorului, neaplicând această pedeapsă în mod automat, astfel cum a stabilit prin Decizia LXXIV/2007 și Înalta Curte de Casație și Justiție, în soluționarea unui recurs în interesul legii.

Faptele inculpatei S.E., care, în perioada septembrie-octombrie 2007 a solicitat și obținut de la S.C. C.B.R. S.A. – agenția C. Cluj un credit de nevoi personale prin folosirea unor înscrisuri oficiale sau sub semnătură privată despre care avea cunoștință că sunt falsificate, inducând în eroare reprezentanții băncii în scopul de a obține un folos material injust și pricinuind o pagubă de 14.776,27 lei, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de înșelăciune, prev. și ped. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.pen. și uz de fals, prev. și ped. de art. 291 teza I și teza a II-a C.pen.

Cât privește infracțiunea de înșelăciune reținute în sarcina inculpatei, Instanța a apreciat că au fost dovedite prin mijloacele de probă administrate în faza de urmărire penală și în faza de judecată, dar față de împrejurarea că prejudiciile cauzat părții vătămate au fost integral acoperite înainte de citirea actului de sesizare, față de cei trei inculpați urmează să se aplice *cauza de nepedepsire* prevăzută de art. 74¹ alin. 2 teza a II-a C.pen., în condițiile art. 13 din C.pen.

Astfel, potrivit acestui text de lege, față de natura infracțiunii comise, respectiv infracțiunea de înșelăciune, având în vedere că până la soluționarea cauzei în primă instanță inculpații au acoperit integral prejudiciul produs, și acest prejudiciu cauzat și recuperat în aceste condiții este de până la 50.000 Euro în echivalentul monedei naționale, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. b) rap. la art. 10 lit. i¹ C.proc.pen., instanța a dispus încetarea procesului penal față de inculpată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, cu încadrarea juridică așa cum a fost reținută și să aplice acestora în condițiile art. 91 lit. c) C.pen. *sanctiunea amenzii administrative*.

La individualizarea acestei sancțiuni instanța a avut în vedere limitele legale prevăzute de lege, gradul de pericol social concret raportat la împrejurările de fapt

reținute din ansamblul probator, faptul că inculpații sunt fiecare la prima abatere de la rigorile legii penale, au recunoscut și regretat săvârșirea faptei și a acoperit prejudiciul cauzat.

Așadar în baza art. 11 pct. 2 lit. b din C.p.p. rap. la art. 10 lit. i¹ din C.p.p. vom dispune încetarea procesului penal față de inculpata S.E. pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 al. 1, 2 și 3 C. pen. cu aplicarea art. 13 din C.pen.

În procesul de individualizare a pedepselor pentru săvârșirea infracțiunilor de uz de fals, instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art.72 alin.1 din C.proc.pen, respectiv dispozițiile generale ale Codului Penal, limitele de pedeapsă fixate în partea specială, persoana inculpatei și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

În ceea ce privește persoana inculpatei, instanța a reținut faptul că aceasta nu are antecedente penale, iar faptele nu au fost săvârșite pentru obținerea unui folos personal exclusiv.

Raportându-se la aceste criterii de individualizare, în baza art. 291 al. 1 teza I din C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 din C.pen. a condamnat inculpata S.E. la 1 lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals.

În baza art. 291 al. 1 teza I din C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 din C.pen. a condamnat inculpata S.E. la 1 lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals.

În baza art. 33 lit. a din C.pen. s-a constatat că cele două infracțiuni au fost săvârșite în condițiile concursului real omogen de infracțiuni.

În baza art. 34 al. 1 lit. b din C.pen. s-au contopit cele două pedepse de 1 lună închisoare și s-au aplicat inculpatei pedeapsa de 1 lună închisoare.

În temeiul art. 71 alin. 2 Cod penal, raportat la art. 64 alin.1 lit. a teza a II-a Cod penal, instanța a aplicat inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii dreptului de a fi ales în cadrul autorităților publice sau în funcțiile electivă publice, apreciind că în urma săvârșirii infracțiunii aceasta nu mai este demnă să ocupe astfel de funcții.

În aplicarea pedepsei accesorii instanța a avut în vedere criteriile stabilite în art. 71 alin. 3 Cod penal, respectiv natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, împrejurările cauzei, persoana inculpatei, neaplicând această pedeapsă în mod automat, astfel cum a stabilit prin Decizia LXXIV/2007 și Înalta Curte de Casație și Justiție, în soluționarea unui recurs în interesul legii.

În ceea ce privește individualizarea judiciară a executării pedepsei, instanța a dispus suspendarea condiționată a executării, în temeiul art.81 alin.2 din Codul penal, apreciind că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia și că sunt îndeplinite și celelalte condiții privind quantumul pedepsei, rezultanta obținută în urma contopirii pedepselor, fiind în cauză mai mică de 2 ani iar inculpata nu a mai fost anterior condamnat.

Instanța și-a format convingerea că scopul pedepsei, respectiv reeducare inculpatei și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni se poate realiza și prin suspendarea executării pedepse închisorii, având în vedere persoana și vârsta acestuia, el fiind într-o perioadă în care trebuie să se integreze în mediul social prin găsirea unui loc de muncă, întreținerea unei familii și astfel se consideră oportună evitarea contactului cu mediul infracțional, ținând cont și de faptul că acesta nu are antecedente penale.

În temeiul art. 82 alin. 1 din Codul penal, instanța a stabilit un termen de încercare de 2 ani și 1 lună, perioadă în care inculpata va trebui să dovedească că s-a reeducat și că

scopul pedepsei s-a atins fără executarea efectivă a acesteia. Totodată, instanța, în baza art.359 C.pen. a pus în vedere inculpatului prevederile art. 83 C.pen. privind revocarea suspendării condiționate în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni în termenul de încercare al suspendării condiționate.

Ca și consecință a suspendării condiționate a executării pedepsei principale, în temeiul art.71 alin.5 din Codul penal, instanța a dispus și suspendarea executării pedepsei accesorii aplicate inculpatei.

În ceea ce privește latura civilă s-a constatat că faptele ilicite săvârșite de către inculpații M.A. și T.V. cu intenție directă au produs un prejudiciu nemijlocit în patrimoniul părții vătămate. Având în vedere întrunirea elementelor constitutive ale răspunderii delictuale în baza art. 14 rap. la art. 346 al. 1 din C.p.p. cu aplicarea art. 998 din C.civ. în vigoare înainte de data de 1 octombrie 2011 s-au admis acțiunile civile formulate de partea vătămată S.C C.B.R. S.A. și a fost obligat inculpatul T.V. la plata sumei de 20.395,15 lei, reprezentând daune materiale și pe inculpatul M.A. la plata sumei de 17.381,19 lei.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs inculpații M.A., T.V., S.E..

Apărătorul inculpatului M.A. a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței și trimiterea dosarului spre rejudecare instanței de fond, deoarece magistratul nu s-a pronunțat asupra cererii vizând achitarea sa de sub învinuirile aduse.

În subsidiar, a apreciat că se impune achitarea sa în baza art. 10 lit e raportat la art 11 pct 2 lit a Cod procedură penală, inculpatul fiind în eroare în momentul în care a semnat actele la bancă, considerând că-și primește salariul.

Inculpatul T.V. prin apărătorul său a solicitat în principal, trimiterea cauzei spre rejudecare la Judecătoria Cluj-Napoca, judecătorul fondului nepronunțându-se asupra unui motiv de critică, cel ce viza achitarea recurentului, iar în al doilea rând apreciază că se impune restituirea cauzei la parchet, întrucât actul de sesizare al instanței nu corespunde cerințelor de fond și formă prevăzute de art 263 și 264 Cod procedură penală, nefiind indicate actele materiale ce compun infracțiunea de înșelăciune, și nici latura subiectivă nu este detaliată, nerezultând dacă inculpatul a acționat cu intenție sau din culpă. În subsidiar, cere achitarea în baza art 10 lit d și art 11 pct 2 lit a Cod procedură penală, nefiind dovedite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune. În al treilea rând, dacă se va reține vinovăția sa solicită reducerea pedepselor aplicate de către instanța de fond.

Apărătorul inculpatei S.E. cere admiterea recursului, casarea sentinței și achitarea sa și pentru infracțiunile de uz de fals. În subsidiar, dacă se va reține vinovăția și în comiterea acestor fapte penale apreciază că se impune condamnarea sa la pedepse extrem de reduse, constând în pedeapsa amenzii penale ca efect al recunoașterii de circumstanțe atenuante precum și suspendarea plății acestora.

Curtea examinând recursurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecării).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În conformitate cu dispozițiile art.66 alin.1 și art.5/2 din Codul de procedură penală, precum și cu cele ale art.23 alin.11 din Constituția României, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „erga omnes”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de recurs reține că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Meseseque și Jabordo versus Spania).

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpaților li s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăruia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*): (hotărârea *Hobo Machado* contra Portugaliei din 20 februarie 1996 paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza *Van Orshover* contra Belgiei paragraf 38; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Rowe și David* contra Marii Britanii, paragraf 60 ; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Fitt* contra Marii Britanii, paragraf 44.)

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din

24 februarie 1994 Bendenoun versus Franța). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO Edwards versus Marea Britanie din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Având în vedere criticile aduse de inculpați hotărârii judecătorești, instanța de recurs ținând cont de efectul devolutiv al căilor de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja efectuat.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de recurs le-a oferit inculpaților M., T. și S. ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul lor de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza D.E.F.ea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Instanța de recurs, examinând sentința atacată, a apreciat că Judecătoria Cluj-Napoca a reținut o stare de fapt bazată pe probe concludente și just interpretate și că în raport de aceasta, în mod judicios s-a stabilit vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost deferiți justiției .

Astfel, în privința inculpatului M.A. nu se impune trimiterea dosarului Judecătorei Cluj-Napoca pentru a relua cercetarea judecătorească, întrucât prin prisma faptului că judecătorul fondului a analizat probele de vinovăție și a statuat asupra acesteia, implicit a exclus o soluție de achitare în privința recurentului, condiții în care această susținere este neavenită.

Pe de altă parte, nici cererea acestuia de achitare în temeiul art 10 lit e raportat la art 11 pct 2 lit a Cod procedură penală nu se impune, recurentul neaflându-se în eroare cu privire la actele și natura juridică a acestora, pe care le-a semnat la bancă.

Recurentul nu s-a putut afla în eroare întrucât așa cum arată în declarația de la fila 284 u.p. „recunosc că nu am fost angajat la SC D.I. SRL, nu o cunosc pe F.A. și nu am fost angajat niciodată cu contract de muncă la nici o firmă”.

În aceste condiții, este evident că recurentul nu avea de ce să se deplaseze la sediul băncii SC C.R. SA- AGENȚIA CLUJ pentru ridicarea salariului, deoarece nefiind

încadrat la nici o firmă, nu avea nici cont în bancă de unde să-i fie virată contravaloarea salariului, neprestând vreo muncă utilă nicăieri.

Așa fiind, achitarea sa în baza art 10 lit e raportat la art 11 pct 2 lit a Cod procedură penală este exclusă, deoarece acesta și-a dat seama, că, cu intenție a primit bani în urma inducerii în eroare a unității bancare, prin prezentarea ca adevărată a unei situații mincinoase, respectiv prin indicarea adresei de unde rezulta nereal că este angajat al SC D.I. SRL, aspect ce a determinat partea civilă să-i elibereze nejustificat creditul bancar, înregistrând astfel o pagubă.

Mai mult, în declarația de la fila 284 din faza de urmărire penală inculpatul M.A. declară textual „recunosc învinuirea care mi se aduce și nu am alte probe de propus în apărare”, condiții în care este lipsită de logică, revenirea asupra acestor aserțiuni și invocarea erorii de fapt, pentru a fi exonerat de răspundere penală.

Nu este lipsit de interes faptul că, în decursul celor șase declarații recurentul arată cu lux de amănunte modul de derulare a comiterii faptei, împrejurare ce pune în evidență nesinceritatea sa ulterioară, deoarece organele de poliție nu aveau de unde să cunoască aceste detalii, în lipsa evidențierii lor de către inculpat.

Astfel, potrivit declarației din faza de urmărire penală inculpatul M.A. a recunoscut fără dubiu că împreună cu recurenții T.V. și S.E. au solicitat aceste credite la SC C.R. SA – AGENȚIA CLUJ de nevoi personale deși au cunoscut faptul că, nu erau și nici nu au fost niciodată angajați la SC D.I. SRL, așa cum rezultă din adresele emise de ITM CLUJ.

Recurenții M. și T. au indicat organelor de poliție diferite persoane rămase neidentificate, până în prezent, ca fiind cele care le-au intermediat obținerea acestor credite de nevoi personale.

Cei trei inculpați recurenți au învederat doar prenumele sau porecla acestora respectiv G., D. sau V., fără a oferi alte date care să conducă la identificarea lor.

Cât privește motivul de recurs formulat de inculpatul T. vizând achitarea sa în baza art 10 lit d raportat la art 11 pct 2 lit a Cod procedură penală, nici acesta nu este fondat întrucât în speță subzistă elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune.

Astfel, Curtea remarcă că și inculpatul T., la fel ca și inculpatul M. în faza de urmărire penală, la fila 286 a recunoscut comiterea faptei, arătând textual „recunosc faptul că am semnat contractul de creditare dar eu am avut convingerea fermă că sunt angajat la firma numitului G.. Sunt dispus la recuperarea prejudiciului și nu am probe de făcut în apărare”.

Mai mult, în declarația de la fila 288 u.p. învederează că „am intrat în interiorul băncii cu numitul O. și am luat loc la un birou, după care a venit o angajată a băncii, care mi-a dat să semnez un contract de credit, după care, mi-a dat un plic cu banii. Funcționara din bancă nu m-a întrebat nimic cu privire la locul meu de muncă. Anterior intrării în bancă, am avut o discuție cu G., care mi-a spus că sunt angajat la firma lui, ca zugrav și că s-au întocmit documente în acest sens. În momentul în care am semnat contractul de credit, am avut convingerea că sunt angajat la firma lui G. Nu am știut care este firma la care numitul G. mi-a spus că sunt angajat. Din plicul cu bani pe care l-am primit de la bancă și în care nu pot preciza ce sumă de bani a fost, am primit de la O. suma de 5.000 lei. Restul banilor care au rămas în plic, G. și O. au afirmat că sunt necesari pentru îndeplinirea formalităților vizând angajarea mea la firmă și a taxelor care trebuie achitate”.

Revenirea inculpatului T. asupra acestei recunoașteri, în fața instanței de recurs, nu este justificată cu nimic urmând a fi înlăturată, apărarea fiind de complezență și făcută cu scopul de a scăpa de răspunderea penală ce-l incumbă.

De altfel, din fișa de cazier judiciar a inculpatului T. depusă la fila 301 u.p. rezultă că acesta până în prezent a suferit un număr de 8 condamnări pentru infracțiuni îndreptate împotriva patrimoniului, respectiv furt calificat, tănuire.

Sunt pe deplin întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune deoarece inculpatul T. știa foarte bine că de a doua zi nu mergea să presteze muncă de zugrav la așa-zisa firmă a numitului G., cunoștea faptul că nu va realiza venituri materiale din care să-și plătească ratele corespunzătoare împrumutului bancar, dându-și seama astfel că este vorba de o inducere în eroare a unității bancare, prin susținerea ca reale a unor împrejurări mincinoase, ceea ce relevă existența infracțiunii vizate de art 215 Cod penal.

Nu se impune trimiterea spre rejudecare a dosarului la instanța de fond întrucât magistratul judecătoriesei prin pronunțarea unei soluții de condamnare a exclus implicit o soluție de achitare a recurentului.

Față de declarațiile nemijlocite ale recurentului în faza de urmărire penală și în fața instanței de fond, nu se impune nici achitarea acestuia în baza art 10 lit d Cod penal, intenția fiind dovedită pe deplin prin prezentarea acelor adevăruri mincinoase vizând încadrarea în muncă, în fața unității bancare și încasarea contravalorii creditului.

Inculpata recurentă S.E. învederează că persoana care i-a întocmit actele necesare obținerii creditului ar fi fost martora F.A., administrator al SC D.I. SRL. Inculpata S. a afirmat că în urma depunerii cererii de credit nr. 36759 din 28 septembrie 2007 a obținut de la bancă suma de 14.200 lei, bani pe care i-a predat în întregime martorei F., aspect negat de către aceasta din urmă.

Recunoașterea inculpaților M.A. și T.V. din faza de urmărire penală se coroborează cu declarațiile martorilor ascultați nemijlocit de către instanța de fond, respectiv: F.A. D., R.A. și K.E., fiind probate astfel existența elementelor constitutive ale infracțiunii de înșelăciune.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpaților T. și M. făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpaților trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu, anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpaților să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpaților, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpaților din fața Curții sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestora de consecințele penale ale faptelor lor, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen.exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanțele de fond și recurs au reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpaților.

Pe de altă parte, declarațiile acestora date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Judecătoria Cluj-Napoca a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpaților.

Curtea de Apel analizând probele de la dosar constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpaților sub aspectul comiterii infracțiunilor deduse judecății.

Deși inculpații au negat în fața Curții comiterea faptelor, afirmând că au fost condamnați pe nedrept, susținerile acestora nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpați, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Restituirea cauzei la procuror, solicitată de inculpatul T.V. „de lege lata”, se poate dispune pe două temeiuri: - restituirea în vederea refacerii rechizitoriului (art. 300 alin. 2 C. proc. pen.) și restituirea pentru refacerea urmăririi penale (art. 332 C. proc. pen.).

Conform art. 300 alin. (1) C. proc. pen., instanța este datoare să verifice, din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare. Potrivit art. 264 alin. (1) C. proc. pen., „rechizitoriul constituie actul de sesizare a instanței de judecată.”

Jurisprudența și doctrina sunt, într-o covârșitoare majoritate, în sensul opiniei că verificările instanței, conform art. 300 alin. (1) C. proc. pen., poartă asupra actului propriu-zis (rechizitoriului), asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare și respectării art. 264 alin. (3) C. proc. pen.

În principiu, examinarea eventualelor nulități din cursul urmăririi penale (încălcarea unor norme care reglementează faza urmăririi penale) este o activitate distinctă de examinarea regularității actului de sesizare și rezultă din existența, distinctă, a art. 300 C. proc. pen., respectiv, a art. 332 C. proc. pen.

În măsura în care se constată nulități ale urmăririi penale, care presupun restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii acesteia, ca o consecință firească se impune, evident, și refacerea rechizitoriului. Această observație trebuie, însă, corelată cu alte principii în materia efectelor nulității, astfel cum sunt acceptate în doctrină (izolarea efectului nulității și efectul extensiv al nulității), susținându-se constant - în doctrină - că în reglementarea Codului de procedură penală român actual nu sunt dispoziții exprese în ceea ce privește efectul extensiv al nulității, urmând ca propagarea acestui efect să fie apreciată în fiecare caz concret de către organele judiciare în raport cu relația ce există între actul lovit de nulitate și celelalte acte procesuale întocmite.

Neobservarea unor dispoziții care reglementează urmărirea penală nu atrage, în toate cazurile, nulitatea absolută și, respectiv, restituirea cauzei la procuror. Distinct, încălcarea unor dispoziții din faza urmăririi penale pot atrage - în condițiile legale - nulitatea relativă, iar nu nulitatea absolută.

„De lege lata” această concepție a legiuitorului este reflectată de dispozițiile art. 197 alin. (1) și (2) - (3) C. proc. pen., art. 197 alin. (1) și (4) C. proc. pen., respectiv, art. 332 alin. (1) și (2) C. proc. pen.

Revenind la aspectele de drept ale prezentei cauze, respectiv la recursul inculpatului T.V., Curtea constată următoarele:

Potrivit actualului Cod de procedură penală, noțiunea juridică de „excepții” - în sensul propriu-zis al acesteia - se referă la aspectele privind competența organelor judiciare, iar nu la nulități („excepția nulității”).

Modalitatea juridică prin care procurorul sau părțile pot invoca necompetența organelor judiciare este „excepția de necompetență”, aceasta realizându-se prin formularea unei cereri prin care se „ridică excepția de necompetență” (în acest sens fiind art. 39 C. proc. pen.).

Potrivit Codului de procedură penală, „nulitatea” nu este o excepție, ci o sancțiune procedurală care intervine în cazul încălcării dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal (art. 197 C. proc. pen.).

Invocarea eventualelor încălcări ale legii în activitatea de urmărire penală se face, uneori din oficiu, dar de regulă prin formularea de către procuror sau partea interesată a unei cereri (art. 197 alin. 4 C. proc. pen.).

Distinct de „excepții”, „cereri” și „chestiuni prelabile” - astfel cum sunt reglementate de Codul de procedură penală - pentru verificarea anumitor acte ale fazei urmăririi penale au fost instituite proceduri juridice specifice (speciale) care trebuie aplicate de judecător.

Astfel, pentru verificarea actului de sesizare (rechizitoriului), legiuitorul a instituit o procedură specifică, cea reglementată în art. 300 C. proc. pen.

Potrivit art. 300 alin. (2) C. proc. pen., în cazul când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare în vederea refacerii acestuia.

În doctrină și jurisprudență se apreciază că nerespectarea dispozițiilor privitoare la „sesizarea instanței” are în vedere încălcarea dispozițiilor privitoare la „sesizarea primară” (sesizarea prin rechizitoriu), „sesizarea suplimentară” (extinderea acțiunii penale, extinderea procesului penal) și „sesizarea de trimitere” (casarea cu trimitere, declinarea competenței, regulatorul de competență, strămutarea).

Așa cum s-a menționat anterior, jurisprudență și doctrina sunt, într-o covârșitoare majoritate, în sensul opiniei că verificările instanței, conform art. 300 alin. (1) C. proc. pen., poartă asupra actului propriu-zis (rechizitoriului), asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare și respectării art. 264 alin. (3) C. proc. pen.

Or, din examinarea rechizitoriului nr. 2546/P din 2 mai 2012 emis de Parchetul de pe lângă JUDECĂTORIA CLUJ-NAPOCA se constată că nu există, la acest moment procesual, temeiuri pentru a concluziona că nu au fost respectate „dispozițiile privitoare la sesizarea instanței”, aceasta fiind făcută prin rechizitoriu întocmit cu respectarea dispozițiilor art. 262, art. 263 și art. 264 C. proc. pen. (condiții de formă și de conținut).

În realitate, apărarea a invocat nerespectarea unor dispoziții legale cu privire la modul în care a fost efectuată urmărirea penală (dispunerea în cauză a unor soluții, soluția dispusă prin rechizitoriu, nu au fost descrise de către procuror actele materiale ale infracțiunii de înșelăciune reținute în sarcina inculpatului T., nu a fost descrisă forma de vinovăție cu care a acționat, nu i s-a adus la cunoștință învinuirea, toate aceste aspecte implicând restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale).

Potrivit art 263 aln 1 Cod procedură penală „rechizitoriul trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și trebuie să cuprindă...fapta reținută în sarcina sa, încadrarea juridică...”.

Conform art. 317 C. proc. pen., „judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare a instanței.

Curtea reține că potrivit practicii judiciare constante a instanței supreme „în cazul trimiterii în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune nedescrierea în amănunt în detaliu a actelor materiale de înșelăciune reținute în sarcina inculpatului, și nelegalitatea unor mijloace de probă nu constituie motive de restituirea cauzei la parchet pentru refacerea urmăririi penale, în baza art. 332 Cod procedură penală, ci pot forma obiectul analizei la judecarea cauzei pe fond”.

Apărarea inculpatului T. că nu i s-a adus la cunoștință prealabil luării depoziției la poliție și la parchet despre dreptul de a nu face nici o declarație, că tot ceea ce spune poate fi folosit împotriva lui, va fi înlăturată ca nesinceră prin conținutul procesului verbal de la fila 290 u.p. din care rezultă în mod explicit că aceste cerințe au fost îndeplinite.

Lipsa descrierii în detaliu a manoperelor în care a derulat activitatea infracțională, nu justifică restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale. Dincolo de obiectul judecății, care vizează persoane cercetate pentru înșelăciune, chestiunea pusă în discuție poate forma obiectul analizei la judecarea cauzei pe fond, în contextul examinării probatoriului care a fost administrat pe parcursul procesului penal și al temeiniciei acuzațiilor aduse inculpaților.

În același moment procesual, vor fi analizate și actele premergătoare întocmite în cauză; eventuala nelegalitate a acestora ori a unor mijloace de probă **nu poate conduce la restituirea cauzei la procuror, ci la neluarea lor în considerare cu ocazia deliberării.**

Cât privește solicitarea inculpatului T. de a se reduce pedeapsa aplicată de către instanța de fond, aceasta nu poate fi primită deoarece față de modul concret de săvârșire a faptei, quantumul pedepsei principale de 1 an închisoare, asigură realizarea concretă a

scopurilor pedepsei, iar executarea sa, prin privare de libertate, va da posibilitate inculpatului, ca prin programele educaționale desfășurate și în mediu închis, cu valorificarea aptitudinilor acestuia, să conducă, chiar și prin restrângerea libertății presupusă de o asemenea modalitate de executare la conștientizarea consecințelor faptei sale, în vederea unei reinsertii sociale reale a acestuia.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica vizând reducerea pedepsei consideră că, nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepsei.

Cuantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât nu este incident cazul de casare invocat, respectiv art.385⁹ pct.14 C.pr.pen.

Având în vedere că inculpata S.E. a recunoscut sincer atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanței că persoana care i-a întocmit actele necesare obținerii creditului a fost martora F.A. și că acesteia i-a și remis suma obținută în mod fraudulos de la unitatea bancară, în valoare de 14.200 lei, este exclusă o soluție de achitare față de propria achiesare la modul de derulare al activității infracționale.

Față de modul de comitere a faptelor, acestea denotând intenție directă nu se impune aplicarea sancțiunii amenzii și nici suspendarea condiționată a pedepsei conform art 81 Cod penal deoarece instanța de fond a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește cuantumul cât și modalitatea de executare în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art 72 Cod penal.

Pentru motivele ce preced, Curtea va respinge ca nefondate recursurile celor trei inculpați, în baza art 385¹⁵ pct 1 lit b Cod procedură penală.

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de câte 75 lei, pentru av. inc. S. si T. si 300 lei pentru av. inc. M., ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, conform art 189 Cod procedură penală.

Recurenții vor fi obligați să plătească în favoarea statului suma de **câte 600** lei cheltuieli judiciare, din care **câte 75** lei reprezentând onorariu avocațial, pentru inc. S. si T. si 300 lei pentru inc. M., conform art 192 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

6. Trafic de influență. Întrunirea elementelor constitutive. Neindicarea expresă a persoanei asupra căreia inculpatul pretinde că are influență. Nerelevanță. Individualizarea pedepsei. Neîndeplinirea condițiilor prev. de art. 332 C.proc.pen. pentru restituirea cauzei la procuror. Disponerea unor măsuri procesuale, efectuarea actelor premergătoare, disjungeri ale cauzei și soluția de trimitere în judecată. Excepția necompetenței teritoriale a ofițerilor de poliție judiciară a DNA. Consecințe. Drept la apărare în faza urmăririi penale

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 135/A din 19 iunie 2013

Prin sentința penală nr. 285 din 23 iulie 2011 a Tribunalului Cluj, a fost condamnat inculpatul **A.B.C.**, la pedeapsa de:

- 2 (doi) ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 257 C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 71 C.pen. au fost interzise inculpatului dreptul prev. de art. 64 lit. a teza II C.pen., începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până la terminarea executării pedepsei.

În temeiul art.86/1 C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului pe durata unui termen de încercare stabilit conform art.86/2 C.pen., respectiv acela de 4 ani.

În temeiul art.86/3 alin.1 C.pen. a fost obligat inculpatul să se supună, pe durata termenului de încercare, următoarelor măsuri de supraveghere date în competența Serviciului de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj :

a) să se prezinte la Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj conform programului stabilit de acest serviciu;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

Potrivit art.359 C.pr.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prev. de art.86/4 C.pen.

În temeiul art.71 alin.5 C.pen. pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicate s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

Potrivit art.191 C.p.pen. a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 850 lei.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut în fapt că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, a fost trimis în judecată inculpatul **A.B.C.**, cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 alin. 1 C.pen. rap. la art. 6 din Legea 78/2000.

Sub aspectul stării de fapt s-a reținut aceea că inculpatul **A.B.C.** la data de 28.08.2011, cu ocazia unei convorbiri telefonice a lăsat să se creadă față de denunțatorul **D.E.F.** că are influență, prin intermediul unor persoane, asupra unor funcționari publici cu atribuții de decizie din cadrul Guvernului României, pe care îi poate determina să aprobe

alocarea prin hotărâre de Guvern a unei sume de bani pentru Primăria comunei I., jud. ..., din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2011, în scopul de a fi remisă ulterior S.C. O. S.R.L. pentru decontarea unor lucrări efectuate în perioada 2008-2009, comunicându-i că „costul” intervenție pentru persoanele care sa facă demersuri pe lângă funcționarii publici în cauză îl reprezintă 10 % (100.000 euro) din valoarea totală a sumei ce urma a fi primită.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța a reținut următoarea stare de fapt:

În perioada 2007-2009, S.C. O. S.R.L. Râmnicu Vâlcea, ai cărei asociați și administratori sunt martorii L.V.M. și G.I. au încheiat mai multe contracte cu Consiliul local al comunei I., jud. ... având ca obiect reabilitarea unor drumuri comunale și sătești.

Unul dintre contracte, respectiv contractul de lucrări nr. 6261/2007, încheiat la data de 05.12.2007, a avut ca obiect executarea, finalizarea și întreținerea lucrărilor de „Modernizare drum sătesc Tadoi Tudor km 0+000- 2+200” în comuna I., satele D. și F.

Contractul a fost modificat prin actul adițional 1/10.10.2008, stabilindu-se efectuarea unor lucrări suplimentare. Valoarea totală a contractului a fost de 1.650.499,5 lei cu TVA.

Un alt contract de lucrări, respectiv contractul nr. 6320/03.12.2008, încheiat de Consiliul local al comunei I. cu aceeași societate comercială a avut ca obiect executarea, finalizarea și întreținerea lucrărilor de „Reabilitare și modernizare DC 106 I. - Cherăști km 0+000-3+600” în comuna I., satul I.". Și acest contract a fost modificat printr-un act adițional (2/2009) în sensul stabilirii unor lucrări suplimentare. Valoarea totală a contractului a fost de 2.853.959,38 lei.

Conform adresei nr. 5156/18.11.2011 emisă de Primăria comunei I., în cazul contractului 6261/2007 s-a achitat către S.C. O. S.R.L. suma de 1.107.409,4 lei, rămânând de achitat suma de 543.090,1 lei.

În ceea ce privește contractul cu numărul 6320/03.12.2008, conform celor precizate de Primăria comunei I., s-a achitat doar o parte din valoarea contractului, rămânând de achitat către S.C. O. S.R.L. suma de 2.275.147,38 lei.

Primăria comunei I. a comunicat că au mai fost încheiate, în perioada 2008-2009, și alte contracte de lucrări cu S.C. O. S.R.L., achitându-se în întregime contravaloarea lucrărilor executate.

Din adresa emisă de Primăria comunei I. a rezultat că S.C. O. S.R.L. are de recuperat de la Consiliul local al comunei I. suma totală de 2.818.237,48 lei (543.090,1 lei+2.275.147,38 lei) .

La cursul BNR stabilit pentru data de 26.08.2011, în echivalent euro (1 euro= 4,2449 lei), creanța S.C. O. S.R.L. se ridică la valoarea de 663.912 euro, fără a se fi luat în calcul penalitățile de întârziere („o sumă echivalentă cu o cotă procentuală din prețul contractului, în procent de 0,1% pe zi de întârziere” - art. 13.2 din contractul 6261/15.12.2007; art. 13.2 din contractul 6230/03.12.2008).

La solicitarea D.N.A.- Serviciul Teritorial Cluj, Consiliul Județean Vâlcea a comunicat prin adresa cu numărul 13761/18.11.2011 că, în anul 2011, împreună cu Instituția Prefectului - Județul Vâlcea, în conformitate cu prevederile art. 1 lit. c din Regulamentul privind procedurile la nivelul Guvernului pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, aprobat prin HG nr. 561/2009, au inițiat și transmis Ministerului Administrației și Internelor, în vederea analizei, avizării și supunerii spre

adoptare un număr de 15 proiecte de hotărâri de Guvern privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, revăzută în bugetul de stat pe anul 2011, pentru 10 unități administrativ teritoriale.

Conform adresei mai susmenționată două dintre proiecte au vizat alocarea unor fonduri pentru comuna I..

Unul dintre acestea se referea la alocarea sumei de 2.275.148 lei, pentru comuna I. din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011, pentru lucrările executate și nedecontate la obiectivul de investiții „Reabilitare și modernizare DC .06 I. - Cherăști, km. 0+000-3+600”. Celălalt proiect privea alocarea sumei de 540.000 lei comunei I. în vederea decontării lucrărilor executate și nedecontate la reabilitarea școlilor și grădinițelor din comuna I.

Consiliul Județean Vâlcea a anexat la adresa cu numărul de mai sus cele două proiecte de hotărâre la care s-a făcut referire anterior. În proiectul de hotărâre referitor la alocarea sumelor de bani pentru lucrările de reabilitare a drumurilor s-a menționat suma de 2.377.138 lei pentru lucrările executate și nedecontate la obiectivul de investiții „Reabilitarea și modernizarea DC 106 I. – Cherăști km.0+000-3+600” și „Reabilitare și modernizare drum de interes local Dealu Mare-Rădoi -Tudor”.

În contextul celor prezentate, se menționează faptul că atât denunțatorul D.E.F., cât și martorul L.V.M. îl cunosc personal pe inculpatul A.B.C., deoarece participau împreună la competiții de golf.

La un moment dat, fiind interesat de vânzarea unei păduri, martorul L.V.M. i-a relatat martorului D.E.F. despre problemele pe care le întâmpină în recuperarea unor sume de bani de la Primăria comunei I. pentru lucrările de reabilitare a unor drumuri calamitate, în perioada 2008-2009, suma de recuperat fiind de circa 2.500.000 lei.

Cu aceeași ocazie, martorul L.V.M. i-a arătat și o adresă întocmită de Instituția Prefectului Județului Vâlcea și Consiliul Județean Vâlcea către Guvernul României pentru solicitarea de fonduri în vederea recuperării creanței, solicitându-i în acest sens sprijinul martorului D.E.F., pentru a afla dacă Primăria comunei I. se afla pe lista întocmită de guvern.

Trebuie precizat faptul că la data de 15.06.2011, Consiliul Județean Vâlcea și Instituția Prefectului Județul Vâlcea au înaintat proiectul de hotărâre privind alocarea unei sume de bani din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului în vederea decontării lucrărilor executate de S.C. O. S.R.L., iar la data de 28.06.2011, conform Notei întocmite de Ministerul Administrației și Internelor-Secretar de Stat , privind „Reabilitarea și modernizarea DC 106 I. - Cherăști km.0+000-3+600” și „Reabilitare și modernizare drum de interes local Dealu Mare-Rădoi -Tudor” cu adresa nr. 17734/28.06.2011, Ministerul Finanțelor Publice a restituit proiectul de hotărâre neavizat (adresă Guvernul României - cabinet prim ministru 5/E.B./34/2011- filele 107-109).

În contextul demersurilor făcute de către autoritățile locale ale comunei I. și cele județene pentru alocarea unor sume de bani din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011 și față de solicitarea martorului L.V.M., martorul D.E.F. l-a contactat pe inculpatul A.B.C., în scopul inițierii unor intervenții pe lângă persoane cu atribuții de decizie în cadrul Guvernului României pentru alocarea de către această instituție publică a sumelor de bani către Primăria comunei I..

Concret, demersul respectiv a fost inițiat de către martorul D.E.F. care, la data de **25.08.2011**, l-a contactat telefonic pe inculpatul A.B.C., care se afla la acel moment la Paris, motiv pentru care au stabilit să discute la un moment ulterior, după revenirea în țară a inculpatului. Precizăm faptul că, cu ocazia acestei discuții telefonice martorul D. a precizat că dorește să discute cu inculpatul o „treabă urgentă”, acesta din urmă solicitându-i martorului să îi transmită un alt număr de telefon, precizând că la rândul său, are acasă mai multe telefoane cu cartelă pe care, după folosință, le aruncă.

Cu privire la această problemă „urgentă” discuțiile au fost reluate în data de 28.08.2011, când inculpatul A.B.C. l-a contactat telefonic pe martorul D.E.F., la numărul de telefon indicat de acesta (07xxxxxxx), la rândul său inculpatul utilizând un alt post telefonic.

Cu ocazia convorbirii telefonice din data de **28.08.2011**, inculpatul A.B.C. a lăsat să se creadă față de martorul D.E.F. că are influență, prin intermediul unor cunoștințe, asupra unor persoane cu atribuții de decizie în cadrul guvernului României care pot fi determinate să aprobe alocarea prin hotărâre de guvern a unei sume de bani pentru Primăria comunei I. din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2011, în interesul societății comerciale pentru care martorul D.E.F. a solicitat intervenția, respectiv pentru S.C. O. S.RL.

Concret, martorul D.E.F. i-a transmis inculpatului că ar fi de recuperat suma de 1.000.000 euro iar pentru intervenția solicitată, inculpatul A.B.C. i-a precizat lui D.E.F. că suma ce va trebui achitată cu titlu de folos necuvenit reprezintă un procent de 10 % din valoarea totală a sumei ce trebuia recuperată de societate, respectiv suma cu titlu de folos necuvenit, cu privire la care au purtat discuții cei doi, ar fi de circa 100.000 euro.

Inculpatul A.B.C. i-a dat de înțeles denunțatorului că și suma de 100.000 euro ar fi prea mică pentru intervențiile ce trebuiau făcute în vederea alocării banilor către Primăria comunei I., deoarece oamenii la care el poate apela pentru a se ajunge „**în preajma lui number one**” „au și ei anumite valori” or, pentru 50 mii respectivele persoane „nici nu s-ar da jos din pat”. (proces verbal de certificare a înregistrărilor).

Cu aceeași ocazie, inculpatul A.B.C. i-a transmis martorului D.E.F., care afirmase că suma pretinsă nu constituia o problemă pentru cei interesați, că o să facă demersuri în sensul arătat doar după data de 10 septembrie deoarece, în perioada imediat următoare discuției, urma să plece la Viena și ulterior la Reșița, pentru rezolvarea unor probleme. Oricum, cei doi s-au înțeles să reia discuția cu ocazia turneului de golf „Cupa E...” care urma să aibă loc în data de 3 septembrie 2011.

Așa cum se va arăta mai jos, din mijloacele de probă administrate în cauză nu s-a putut stabili cu certitudine dacă cei doi s-au întâlnit la acest turneu de golf și dacă au discutat ceva în legătură cu problema respectivă, oricum este cert că ulterior, la data de 12 septembrie 2011 martorul D.E.F. i-a trimis inculpatului un mesaj pe „facebook”, cu următorul conținut ” **salut C., vezi poate nu mă uiți cu treaba aia**” la care inculpatul A.B.C. i-a răspuns că încearcă. (fila 18)

Prin Hotărârea de Guvern nr. 1001/12.10.2011 privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011 pentru unele unități administrativ teritoriale, publicată în Monitorul Oficial nr. 730 din 17.10.2011, nu au fost alocate fonduri pentru comuna I., județul Vâlcea.

Prin adresa nr. 5/EB/34/17.11.2011, Guvernul României - Cabinetul Primului Ministru a comunicat faptul că Primăria comunei I., județul Vâlcea nu a primit în anii 2010 și 2011 sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului.

În faza de urmărire penală au fost administrate următoarele mijloace de probă: denunțul și declarațiile martorului D.E.F., procesul verbal de consemnare a actelor premergătoare, procesul verbal de consemnare primire mesaje de la D.E.F., în format electronic și copia imprimată a schimbului de mesaje din 12.09.2011 dintre denunțator și inculpatul A.B.C., declarațiile martorului L.V.M., declarația martorului G.I., proces verbal de certificare a înregistrărilor, adresa nr. 13761/18.11.2011 a Consiliului Județean Vâlcea și documentele anexă (, adresa nr.5/EB/34/17.11.2011 a Guvernului României-Cabinetul primului ministru și documentele anexă, adresa nr. 5156/18.11.201 la Primăriei comunei I., jud. Vâlcea și documentele anexă , alte acte.

În faza cercetării judecătorești s-a procedat la audierea inculpatului A.B.C., au fost audiați martorii D.E.F. și L.V.M.,

s-a întocmit de către Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj un referat de evaluare psiho-socială a inculpatului și au fost depuse o serie de înscrisuri.

Se mai menționează faptul că s-a solicitat de către apărătorul inculpatului A.B.C., achitarea acestuia, conform art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d C.p.pen. deoarece faptei reținute îi lipsesc mai multe dintre elementele constitutive, susținându-se în primul rând că nu poate constitui infracțiunea de trafic de influență pretinsa traficare a influenței asupra unor persoane care au influență asupra funcționarului, așa numitul trafic de influență prin intermediar, deoarece în caz contrar s-ar adăuga la lege, atâta timp cât potrivit art. 257 C.pen. traficantul de influență trebuie să aibă ori să pretindă că are influență „asupra unui funcționar” .

În al doilea rând, s-a afirmat că nu există vreun act material specific acestei infracțiuni, deoarece între cei doi s-a purtat doar o discuție teoretică privind costurile pe care anumite persoane le-ar percepe, ceea ce nu poate echivala cu o acțiune de pretindere în sensul legii penale, deoarece inculpatul nu a formulat o cerere expresă ori tacită de a i se da o sumă de bani.

În al treilea rând, s-a susținut că nu se poate vorbi despre existența acestei infracțiuni în condițiile în care presupusul traficant nu cunoaște date concrete despre beneficiarul acțiunii de traficare sau cu privire la obiectul tranzacției, iar funcționarul asupra căruia trebuia exercitată influența nu este determinat ori cel puțin, determinabil, inculpatul folosind termenul generic de „oameni” și nu s-a stabilit cine ar fi beneficiarul procentului de 10% despre care s-a discutat. În concluzie, s-a susținut că convorbirea telefonică din data de 28.08.2011 dintre inculpat și martorul D.E.F. nu a depășit stadiul unei simple discuții exploratorii, cu caracter generic care nu poate în nici un caz să fie calificată ca fiind trafic de influență.

S-a apreciat dimpotrivă că, din întreg materialul probator administrat în cauză, rezultă fără dubiu săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către inculpat și în acest sens avem în vedere în principal conținutul convorbirii telefonice din data de 28.08.2011, dar și declarațiile inculpatului și ale martorilor audiați în prezenta cauză.

La data de 12.01.2012 s-a invocat de către inculpatul A.B.C. prin apărătorii săi o excepție de nelegalitate în baza art. 332 al.2 C.p.pen., cu privire la care instanța s-a pronunțat în sensul respingerii sale la termenul de judecată din data de 05.03.2012. Cu aceeași ocazie, în susținerea excepției de nelegalitate s-a invocat și caracterul ilegal al

mijloacelor de probă administrate în faza de urmărire penală (procesul verbal de redare a convorbirilor telefonice și declarațiile martorilor audiați), însă instanța a analizat la termenul din data de 05.03.2012 doar legalitatea audierii martorilor, în legătură cu care se susținea că au fost efectuate de un organ necompetent, sens în care s-a făcut trimitere la cele precizate în cuprinsul încheierii de ședință.

În ceea ce privește nelegalitatea interceptărilor s-a susținut faptul că procesul verbal de redare a convorbirilor telefonice suferă sub aspectul legalității, deoarece nu a fost certificat de procurorul care a efectuat urmărirea penală în prezentul dosar.

Se mai reamintește că în dosarul penal nr. 60/P/2011 a DNA – Serviciul Teritorial Cluj, Curtea de Apel Cluj a autorizat printre altele interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice purtate de inculpatul A.B.C. de la posturile telefonice mobile cu numerele 07zzzzzzzzz, 07yyyyyyyyy și 07aaaaaaa iar prin încheierea penală cu numărul 5/23.08.2011, emisă în dosarul cu numărul 3/2011, Curtea de Apel Cluj a autorizat prelungirea pe o durată de 30 de zile de la 25.08.2011 până la 23.09.2011 a autorizației nr. 8/25.07.2011 privind interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice purtate de acesta de la posturile telefonice mobile cu numerele 07zzzzzzzzz, 07yyyyyyyyy și 07aaaaaaa.

Prin aceeași încheiere, Curtea de Apel Cluj a autorizat (autorizație nr. 17/23.08.2011) interceptarea și interceptarea pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 25.08.2011 a convorbirilor purtate de inculpatul A.B.C. de la postul telefonic cu numărul 07bbbbbbbbb.

Prin rezoluția cu numărul 60/P/2011 din data de 28.11.2011, emisă în dosarul cu același număr al D.N.A.- Serviciul teritorial Cluj, s-a dispus disjungerea din cauza penală cu același număr a faptei de trafic de influență reținute în sarcina inculpatului A.B.C. și înregistrarea acesteia la dosarul penal cu numărul 136/P/2011 al D.N. A.- Serviciul teritorial Cluj

Convorbirile telefonice interceptate în baza autorizațiilor cu numerele de mai sus și care se referă la fapta de trafic de influență comisă de inculpatul A.B.C. au fost folosite în prezenta cauză în temeiul dispozițiilor art. 91/2 alin. 5 C.p.pen., conform căruia „convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91/1al. 1 și 2 C.p.pen.”. În continuare, la art. 91/3 C.p.pen. este redată procedura de certificare a convorbirilor sau comunicărilor interceptate.

Din analiza dispozițiilor legale amintite, nu rezultă că, în eventualitatea folosirii acestor convorbiri sau comunicări într-o altă cauză decât cea în care au fost interceptate și înregistrate, este necesară certificarea acestora și de către procurorul care efectuează urmărirea penală în noul dosar, în opinia noastră fiind suficientă certificarea dată de către procurorul care instrumenta dosarul inițial, un atare demers ca cel pretins în apărare, fiind cu totul inutil.

În cazul de față, se află la dosarul de urmărire penală procesul verbal de certificare a înregistrărilor de către procuror, proces verbal întocmit în condiții legale, la data de 28.11.2012 în dosarul nr. 60/P/2011, la aceeași dată dispunându-se disjungerea din cauza penală nr. 60/P/2011 a DNA-Serviciul Teritorial Cluj a faptei de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului și înregistrarea acesteia la dosarul penal nr. 136/P/2011.

Pentru aceste considerente, tribunalul a constatat legalitatea și a acestor mijloace de probă, urmând a fi avute în vedere la soluționarea prezentului dosar.

Inculpatul A.B.C. s-a prevalat de dreptul la tăcere în faza de urmărire penală, refuzând să facă orice declarații, însă a fost audiat în faza de judecată, ocazie cu care, deși a recunoscut fapta care îi este imputată, în materialitatea sa, a susținut că nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

Astfel, în declarația sa din data de 05.03.2012, inculpatul a recunoscut că a purtat cu martorul D.E.F. cele două discuții telefonice, însă susținerile parchetului sunt simple speculații ale unor frânturi din conversație, deoarece analiza atentă a acestora denotă faptul că dimpotrivă, i-a spus martorului că nu are nici o posibilitate să îl ajute, și chiar a încercat să îl convingă de inutilitatea demersului său, invocând în acest sens un pasaj în care arată că, deși îl cunoaște pe E.B. de când era primar „nu se bate cu el pe burtă” și faptul că i-a spus că pentru suma vehiculată, cei în cauză „nu se dau jos din pat”.

În legătură cu comisionul de 10 %, a afirmat inculpatul că, în realitate nu a pretins suma respectivă pentru persoane care ar urma să intervină la factori de decizie din guvern, ci pur și simplu la întrebarea martorului D.E.F. care ar fi costurile, a făcut apel la zvonistica ce însoțește de obicei asemenea demersuri. A mai arătat inculpatul că în realitate, s-a întâlnit cu martorul D.E.F. la turneul de golf E., ocazie cu care i-ar fi spus acestuia că nu îl poate ajuta și că alte discuții referitoare la firma ori primăria implicată nu au purtat. Susține inculpatul că nu a dat curs solicitării lui D.E.F. și nu a făcut nici un demers în acest sens, ceea ce denotă lipsa intenției sale infracționale.

Martorul D.E.F. a declarat în faza de urmărire penală că îl cunoaște pe inculpat de peste un an de zile, întâlnindu-l cu ocazia participării la turnee de golf, împrejurare în care l-a cunoscut și pe martorul L.V.M., fiind cu fiecare dintre cei doi, într-o relație de amicitie.

În acest context, aflând despre problemele martorului L.V.M. privind recuperarea unor sume de bani de la Primăria comunei I. pentru lucrările de reabilitare a unor drumuri calamitate, în perioada 2008-2009, (acesta arătându-i și o adresă întocmită de Instituția Prefectului Județului Vâlcea și Consiliul Județean Vâlcea către Guvernul României pentru solicitarea de fonduri în vederea recuperării creanței) și despre faptul că acesta era interesat să afle dacă primăria I. se afla pe listele întocmite de guvern pentru alocarea de bani din Fondul de rezervă al statului, l-a contactat pe inculpat, cerându-i ajutorul.

D.E.F. a confirmat existența celor două discuții telefonice dintre el și inculpatul A.B.C. cât și conținutul acestora, respectiv, în esență, că i-a solicitat sprijinul acestuia în vederea efectuării unor intervenții pe lângă persoane cu putere de decizie pentru alocarea de bani din Fondul de rezervă al Guvernului pentru Primăria comunei I., iar inculpatul A.B.C. i-a spus că știe persoanele la care poate să apeleze pentru a se rezolva problema în cauză, însă costul intervenției este de 10% din valoarea sumei solicitate.

Conform declarației martorului D.E.F., s-a înțeles cu inculpatul A.B.C. să reia discuția după ce acesta urma să revină de la Viena, însă nu au mai discutat și nici nu s-au întâlnit la turneul de golf „Cupa E.”, cum stabiliseră cu ocazia convorbirii telefonice și, întrucât nu i-a mai dat nici un răspuns, i-a trimis un mesaj pe „facebook”, acesta răspunzându-i că încearcă să rezolve problema.

După cum s-a arătat anterior, D.E.F. a afirmat, în declarațiile pe care le-a dat în fața organelor de urmărire penală, că nu a avut loc nicio discuție între el și inculpat la turneul de golf „Cupa E.” din data de 03.09.2011, afirmație care nu este credibilă în

contextul schimbului de mesaje pe care l-au avut cei doi la data de 12.09.2011, când inculpatul i-a spus că încearcă să îl ajute, dar și a faptului că inculpatul a susținut dimpotrivă, că s-au întâlnit și chiar au discutat .

Pe de altă parte, nu prezintă credibilitate declarația inculpatului referitoare la faptul că, cu ocazia întâlnirii lor la turneul E. i-a spus martorului că nu îl poate ajuta, având în vedere că la data de 12.09.2011 i-a răspuns printr-un mesaj pe facebook" că încearcă să rezolve problema, concluzia neputând fi decât aceea că inculpatul nu a respins în nici un fel cererea de intervenție formulată anterior de către D.E.F..

Audiat fiind în faza de judecată la data de 09.07.2012 martorul D.E.F. și-a nuanțat oarecum, declarațiile anterioare într-un sens favorabil inculpatului, susținând că a apelat la acesta pentru a-l ajuta pe martorul L., știind că la momentul respectiv, se întocmeau anumite liste la Guvern privind alocarea unor sume de bani din Fondul de rezervă al statului, fiind interesat să afle dacă Primăria în discuție era pe această listă sau în caz contrar ce ar putea face pentru a-și recupera banii.

A susținut martorul că inculpatul nu i-a dat un răspuns afirmativ și nici nu a înțeles din discuția cu acesta, că se intenționa a se ajunge la persoane din guvern, deoarece inculpatul se referea generic la „oamenii aceia” și a afirmat că la turneul de golf E., deși s-au întâlnit, doar s-au salutat. A recunoscut martorul că l-a contactat pe inculpat pe facebook la data de 12.09.2011 pentru a vedea dacă îl poate ajuta și că răspunsul inculpatului a fost că „ **nu, dar că încearcă**”. În realitate, răspunsul inculpatului a fost, „**salut, încerc**”.

Trecând peste contradicțiile evidente dintre declarațiile martorului D.E.F., justificate probabil de încercarea sa de a-i ușura situația inculpatului, în opinia noastră această declarație este nesinceră și total neconvingătoare, acesta încercând să modifice sensul discuției din data de 28.08.2011, însă fără succes.

Convorbirea telefonică din data de 28.08.2011 redată în procesul verbal din data de 28.11.2011, conturează starea de fapt reținută de către parchet, reliefând pe deplin elementele constitutive ale infracțiunii în discuție.

În primul rând, rezultă din cuprinsul acesteia, că martorul D.E.F. a oferit inculpatului suficiente detalii ale demersului pe care i-l solicita, afirmând că este vorba despre o societate care a avut contract cu o anumită primărie și că această societate are de recuperat, pentru niște lucrări la drumuri din anul 2009 când au avut loc calamități naturale, suma de 1 milion de euro și că în acest sens, există o adresă întocmită de către prefect președintelui consiliului județean, banii provenind de la **guvern**, respectiv de la Fondul de rezervă. Relevantă este afirmația inculpatului că Fondul de rezervă „**este la dispoziția primului ministru**” precum și confirmarea martorului D.E.F., din care rezultă foarte clar că amândoi știau unde anume trebuie să se intervină.

În continuare, martorul a explicat de ce demersul solicitat este urgent, respectiv din perspectiva listei care se întocmea, din context reieșind că îl interesa ca societatea respectivă să fie pe listă : „ **păi se face o listă acuma, că de aia e urgență, cică se face o listă acum în care să se dea la mai multe și știi cum e, care intră pe listă. Asta ne trebuie**”.

Inculpatul i-a relatat martorului că are niște mecanisme prin care ar putea declanșa o operațiune în sensul celei solicitate de martor, făcând vorbire despre costurile existente, însă în opinia noastră afirmația sa în sensul că „suma e prea mică ca să poată declanșa o chestie de genul acesta”, nu reprezintă o respingere a propunerii martorului, ci

doar o negociere a acestuia care reflectă doar o situație reală, concretă cunoscută de către inculpat în sensul că astfel de așa zise operațiuni, au loc în măsura în care sunt rentabile pentru cei implicați, în contextul în care mai departe în cuprinsul aceleiași convorbiri telefonice afirmă că: „ **îți spun acum, 10%, e întotdeauna. Acesta-i costul**”, ceea ce denotă o dată în plus că nu era vorba despre afirmații întemeiate pe zvonuri, tonul convingător al inculpatului relevând faptul că inculpatul cunoștea foarte bine cuantumul comisioanelor care se pretau în astfel de cazuri.

Mai mult, atunci când martorul a insistat în sensul ca inculpatul „să pună o întrebare”, inculpatul acceptă, precizând și că costul e de 10 % întotdeauna.

Fără îndoială în contextul în care s-a precizat în cuprinsul convorbirii telefonice, așa cum s-a arătat mai sus, că banii proveneau de la guvern, mai exact de la Fondul de rezervă aflat la dispoziția primului ministru, rezultă în mod indubitabil că intervenția solicitată îl viza pe acesta, mai ales că inculpatul susține în continuare că, deși îl cunoaște pe E.B., nu se bate pe burtă cu el, dând de înțeles că nu se poate adresa personal acestuia, dar că pentru a ajunge „ **în preajma lui number one** „, trebuie să ajungi prin intermediul unor oameni care au și ei anumite valori.

Coroborând toate aceste referiri din cuprinsul convorbirii telefonice din data de 12.09.2012, la fostul prim ministru al României, cu datele deținute de către denunțător la momentul inițierii acestui demers al său pe lângă inculpatul A.B.C., trebuie privită cu deosebită circumspecție, în sensul că a fost nevoie de ajutorul procurorului pentru a deduce că inculpatul se referea la o intervenție la anumite persoane cu putere de decizie în cadrul guvernului (chiar la primul ministru n.n.), afirmația sa în sensul că inculpatul ar fi făcut vorbire doar despre niște oameni ori că *number one* ar fi de fapt, șeful acelor oameni cu care inculpatul urma să ia legătura, fiind falsă și contrazisă de conținutul convorbirii telefonice.

Oricum, menționează faptul că în fața judecătorului, inițial martorul „a uitat” că în discuție a fost pomenit numele lui E.B., fiind surprinzător că alte aspecte nu i-au scăpat, iar cele relevante în opinia sa, au fost răstălmăcite în folosul inculpatului.

A afirmat martorul și faptul că în realitate inculpatul nu i-a dat un răspuns afirmativ, însă și această susținere este contrazisă de convorbirea telefonică din data de 28.08.2011 din care rezultă, în contextul în care martorul a fost de acord cu procentul de 10%, că inculpatul i-a spus martorului că se va ocupa de chestia respectivă **doar după 10**, având în vedere anumite deplasări pe care le avea în program, precizând apoi că: „**până luna următoare nu am cum să vorbesc cu oamenii care trebuie**”, ceea ce denotă faptul că acordul de voință dintre ei s-a realizat.

Oricum, în mod obișnuit în practica judiciară s-a avansat teza conform căreia pretinderea de foloase care nu este decât o tentativă asimilată cu infracțiunea consumată, ar exclude existența unei convenții între cumpărătorul și traficantul de influență, fiind un act unilateral al acestuia din urmă și doar izolat, s-a mers pe ideea că pentru consumarea infracțiunii în această modalitate este necesară realizarea unui acord de voință, a unei convenții ilicite între cumpărătorul și traficantul de influență.

În cazul de față, rezultă în mod cert că inculpatul a pretins un comision de 10% din suma de recuperat pentru persoane cu influență asupra unor factori de decizie ai guvernului, pentru a-i determina să aprobe alocarea prin hotărâre de Guvern a unei sume de bani pentru Primăria comunei I., jud. Vâlcea din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2011.

Într-adevăr, nu rezultă din conținutul discuției telefonice că martorul D.E.F. ar fi comunicat inculpatului numele beneficiarului demersului solicitat ori numele firmei implicate sau al primăriei, însă există posibilitatea să fi făcut aceasta cu ocazia întâlnirii de la turneul de golf E. din data 03.09.2012 când cei doi s-au întâlnit, (inculpatul susținând chiar că au discutat pe marginea acestui subiect), afirmație credibilă în contextul în care după data de 10, când inculpatul afirmase anterior că se va ocupa de problemă, mai exact în data de 12.09.2011 are loc între cei doi acel schimb de mesaje pe facebook, iar inculpatul susține că încearcă să îl ajute.

S-a considerat că este irelevant faptul că numele beneficiarului nu apare în discuția amintită, fiind furnizate suficiente informații despre demersul pretins de denunțator și în plus, nu trebuie să uităm că inculpatul se temea că îi sunt ascultate convorbirile telefonice, așa după cum a declarat în instanță, astfel că „precauția” care caracterizează această convorbire telefonică este ușor de înțeles.

Nu este de acord cu susținerea conform căreia discuția dintre cei doi nu a depășit stadiul unei simple discuții exploratorii, cu caracter generic care nu poate în nici un caz să fie calificată ca fiind trafic de influență, în condițiile în care s-a solicitat inculpatului o intervenție la guvern, pentru alocarea unor sume de bani, rezultă în mod cert persoana care era vizată, în speță primul ministru iar inculpatul acceptând să facă un atare demers, a precizat care este costul acesteia, ceea ce echivalează cu o pretindere în sensul legii penale, atâta timp cât pretinderea a fost definită ca „formularea de către făptuitor în mod expres sau tacit a cererii să i se dea pentru sine sau pentru altul o sumă de bani”.

În același timp, afirmația că nu a putut constitui infracțiunea de trafic de influență, pretinsa traficare a influenței asupra unor persoane care au influență asupra funcționarului, așa numitul trafic de influență prin intermediar, deoarece în caz contrar s-ar adăuga la lege, atâta timp cât potrivit art. 257 C.pen. traficantul de influență trebuie să pretindă că are influență „asupra unui funcționar”, nu împărtășește această opinie, deoarece elementul material al laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență poate fi realizat direct de autor sau indirect printr-un intermediar, fiind numeroase soluții în practica instanțelor de judecată în acest sens. (a se vedea decizia penală nr. 48/30.03.211 a Curții de Apel Brașov și decizia penală nr. 2314/08.06.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). În norma de încriminare s-a prevăzut doar că traficantul de influență trebuie să aibă ori să pretindă că are influență asupra unui funcționar, or dacă legiuitorul ar fi dorit să încrimineze doar fapta de a trafica influența reală sau pretinsă exercitată în mod direct asupra unui funcționar, nu și prin intermediar, ar fi găsit de cuviință să o facă.

Infracțiunea de trafic de influență este și rămâne, prin structura sa o infracțiune de pericol a cărei existență nu este condiționată de producerea vreunui rezultat și se consumă în momentul în care făptuitorul, care are sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public sau funcționar, pretinde sau primește bani sau alte foloase, ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, pentru a-l determina pe acel funcționar public sau funcționar să facă sau să nu facă un act ce intră în sfera atribuțiilor sale de serviciu.

În cauza de față, infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul A.B.C. s-a consumat la momentul în care acesta a pretins folosul necuvenit, comunicându-i martorului D.E.F. ce sumă trebuie să plătească persoanele interesate pentru intervenția ce urma să fie făcută pe lângă persoane cu atribuții de decizie din cadrul Guvernului României.

Fără îndoială, din perspectiva elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență în modalitatea pretinderii de bani sau alte foloase, nu are relevanță dacă inculpatul A.B.C. a intervenit pe lângă persoane cu atribuții de decizie din cadrul Guvernului României ori dacă s-au alocat sau nu Primăriei comunei I. bani din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011.

De asemenea, pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență nu are relevanță că inculpatul A.B.C. nu a pretins banii pentru sine, ci pentru alte persoane și nici faptul că acesta a lăsat să se creadă că poate interveni pe lângă funcționari publici cu atribuții de decizie din cadrul Guvernului, nu în mod direct, ci prin intermediul persoanelor pentru care a și pretins banii.

Fiind audiat în prezenta cauză, martorul L.V.M. a negat existența vreunei înțelegeri frauduloase cu martorul D.E.F., însă a recunoscut că a discutat cu acesta în legătură cu situația legată de banii pe care-i avea de recuperat societatea sa de la Primăria comunei I., precum și de demersurile făcute în vederea obținerii sumelor de bani și că acesta și-a oferit ajutorul iar în declarația pe care a dat-o la data de 09.12.2011, vizavi de această problemă, L.V.M. a susținut că D.E.F. s-a oferit să se intereseze cu privire la identificarea fie a unei firme dispusă să cumpere creanțele, fie a unei bănci pentru „scontare de facturi”.

Cu aceeași ocazie, martorul L.V.M. a precizat că i-a spus lui D.E.F. că, cu ocazia audienței primarului și viceprimarului comunei I. la prim ministru, acesta le-ar fi promis celor doi reprezentanți ai autorității publice locale că li se va aloca bani „după întocmirea unor liste” .

În același timp, L.V.M. a susținut că nu a avut cunoștință de demersul lui D.E.F. decât după ce acesta a fost audiat la D.N.A.

În fața instanței de judecată, martorul L.V.M. a susținut în esență aceleași împrejurări, afirmând că nu își amintește să îi fi arătat lui D.E.F. adresa către guvern întocmită în vederea alocării unor sume de bani din Fondul de rezervă al statului, afirmație deloc credibilă, dacă avem în vedere declarația lui D.E.F. care susține contrariul și conținutul convorbirii telefonice în care acesta din urmă face referire la existența acesteia, precum și la întocmirea listei cu primăriile propuse pentru obținerea de fonduri.

Ca atare, tribunalul, raportat la întreg materialul probator administrat pe parcursul procesului penal, a apreciat că rezultă dincolo de orice dubiu vinovăția inculpatului A.B.C. în săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată, acesta urmând a răspunde penal pentru fapta sa.

În drept, fapta inculpatului A.B.C., care la data de 28.08.2011, a lăsat să se creadă față de martorul D.E.F. că are influență, prin intermediul unor persoane, asupra unor funcționari publici cu atribuții de decizie în cadrul Guvernului României pe care îi poate determina să aprobe alocarea prin hotărâre de Guvern a unei sume de bani pentru Primăria comunei I., jud. Vâlcea din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2011, în scopul de a fi remisă ulterior S.C. O. S.R.L. pentru decontarea unor lucrări efectuate în perioada 2008-2009, comunicându-i că „costul” intervenție pentru persoanele care sa facă demersuri pe lângă funcționarii publici în cauză îl reprezintă 10 % (100.000 euro) din valoarea totală a sumei primite, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 alin. 1 C.pen. rap. la art. 6 din Legea 78/2000.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce a fost aplicată inculpatului se vor avea în vedere criteriile generale cuprinse în art. 72 C.pen. și anume gradul de pericol social al faptei comise, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege, precum și persoana făptuitorului.

Din această perspectivă, dincolo de natura și gravitatea faptei reținute în sarcina inculpatului, tribunalul a reținut că, deși acesta se află la prima confruntare cu legea penală, a dat dovadă de nesinceritate pe parcursul judecării cauzei și nu și-a asumat în nici un fel responsabilitatea conduitei sale.

S-a apreciat în acest context că nu se impune reținerea de circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului, tribunalul aplicând acestuia o pedeapsă de **2 (doi) ani închisoare.**

În baza art.71 C.pen. s-au interzis inculpatului dreptul prev. de art. 64 lit. a teza II C.pen., începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până la terminarea executării pedepsei.

În ceea ce privește modalitatea de individualizare judiciară a executării pedepsei, instanța a constatat că sunt îndeplinite cerințele art. 86/1 C.pen., deoarece pedeapsa aplicată nu depășește 4 ani închisoare, inculpatul nu a mai fost condamnat anterior și față de circumstanțele sale personale și concluziile referatului de evaluare psihosocială întocmit de către Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj cu privire la perspectivele favorabile inculpatului de reintegrare socială, se apreciază că pronunțarea condamnării constituie un avertisment pentru acesta și chiar fără executarea pedepsei acesta nu va săvârși alte infracțiuni.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE DNA- SERVICIUL TERITORIAL CLUJ și inculpatul A.B.C.

Prin motivele scrise și orale procurorii au criticat sentința sub aspectul netemeinicii acesteia, apreciind că traficul de influență comis de inculpat viza activitatea Guvernului României, cu privire la care acesta a acreditat ideea că este la discreția influențelor sale, gata să comercializeze atributele și încrederea de care trebuie să se bucure în societate, ceea ce impune o sancțiune mai severă care să fie executată prin privare de libertate.

Având în vedere pericolul social al infracțiunilor de corupție, prin vătămarea sau periclitarea desfășurării activităților din toate sferele vieții sociale, reflectat și de limitele de pedeapsă prevăzute de lege, dar și activitatea vizată în concret de infracțiune - atribuțiile executive și administrative a Primului ministru în cadrul Guvernului României - procurorii DNA consideră greșită aprecierea Tribunalului Cluj, că prin acțiunile sale inculpatul A.B.C. ar fi adus o atingere redusă valorii ocrotite de lege – astfel că în speță se impunea față de acesta, o pedeapsă mai aspră, prin privare de libertate.

Inculpatul A.B.C. prin apelul promovat a solicitat în principal: desființarea sentinței penale nr. 285 din 23 iulie 2012 a Tribunalului Cluj și în baza art 380 raportat la art 332 alin.2 și art. 197 alin 1 și 4 Cod procedură penală restituirea cauzei la parchet pentru refacerea urmăririi penale, iar în subsidiar, achitarea sa în baza art 10 lit d raportat la art 11 pct 2 lit a Cod procedură penală, faptei imputate de procurori lipsindu-i mai multe dintre elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență.

Apărătorul ales al inculpatului A.B.C. a învederat că, se impune restituirea cauzei la DNA- SERVICIUL TERITORIAL CLUJ întrucât în dosarul de urmărire penală nr.

136/P/2011 s-a dispus începerea urmăririi penale față de inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență la 7 decembrie 2011. Cu toate acestea, inculpatului i s-a adus la cunoștință învinuirea doar la 12 decembrie 2011, declarațiile martorilor D.E.F., L.V.M. și G.I. fiind luate de procuror la data de 9 decembrie 2011. Prin urmare, efectuarea acestor acte de urmărire penală s-a realizat la un moment la care inculpatul A.B.C. nu a avea cunoștință de învinuirea care i se aduce și fără a i se asigura asistența juridică în perioada 7 decembrie-12 decembrie 2011, deși potrivit art. 171 aln.2 Cod procedură penală aceasta era obligatorie, întrucât el era arestat într-o altă cauză.

Așa fiind, hotărârea Tribunalului Cluj a fost pronunțată cu încălcarea flagrantă a dreptului la apărare al inculpatului, dreptul la un proces echitabil fiind astfel, lipsit de conținut, conform susținerilor apărătorului ales al inculpatului A.B.C..

Mai mult, s-a precizat de către apărare că „reaudierea martorilor ascultați de către procuror în faza de urmărire penală, în instanță, cu ocazia cercetării judecătorești, nu poate complini obligația anchetatorului de administrare cu respectarea efectivă a dreptului la apărare a inculpatului, a tuturor mijloacelor de probă”, așa cum rezultă din cuprinsul deciziei penale nr. 242 din 3 decembrie 2012 a ÎCCJ (completul de 5 judecători).

Pe cale de consecință, lipsind faza de urmărire penală în această speță, se impune restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii acesteia.

Apărătorul inculpatului A.B.C. a învederat că, procurorul DNA a încălcat dreptul la apărare al clientului său și cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, ceea ce justifică restituirea cauzei la parchet. Astfel, la 16 decembrie 2011, inculpatul A.B.C. a solicitat reaudierea denunțatorului D.E.F. și a martorului L.V. în prezența apărătorilor săi aleși, deoarece declarațiile martorului D.E.F. erau contradictorii, cerere respinsă – ca nefondată - de către procuror „întrucât în legislația actuală nu există nici o dispoziție legală care să împiedice efectuarea unor acte de urmărire penală între momentul începerii acesteia și cel al aducerii la cunoștință a învinuirii, persoanei cercetate”.

Prin acest mod de a acționa al procurorului, se susține de către apărare, că a fost încălcat art. 6 Cod procedură penală, potrivit căruia „dreptul la apărare este garantat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți în tot cursul procesului penal, precum și prevederile art 172 alin.1 Cod procedură penală ce reglementează dreptul apărătorului învinuitului sau inculpatului de a asista în cursul urmăririi penale la efectuarea oricărui act procesual și procedural”.

Totodată s-a învederat de către apărătorului inculpatului A.B.C. că au fost nesocotite de către acuzare și prevederile art 6 alin 3 Cod procedură penală, conform cărora organele judiciare au obligația să-l încunoștințeze de îndată și mai înainte de a-l audia pe învinuit sau pe inculpat despre fapta pentru care este cercetat, încadrarea juridică a acesteia și să-i asigure posibilitatea pregătirii și exercitării apărării.

Precizează avocatul inculpatului, că în speță s-a trecut la judecarea în fond a pricinii, deși faza de urmărire penală este inexistentă, cu consecința nelegalei sesizări a instanței.

Astfel, inculpatului A.B.C. i s-a adus la cunoștință învinuirea la 12 decembrie 2011, la data de 16 decembrie 2011 i s-a prezentat materialul de urmărire penală, faza de anchetă fiind inexistentă, întrucât nu este nicio probă legal administrată de organele de urmărire penală, în această etapă.

Așa fiind, declarațiile celor trei martori audiați la 9 decembrie 2011, relevă caracterul nelegal al unicelor probe administrate în presupusa fază de urmărire penală, aspect ce impune restituirea cauzei la parchet.

O altă critică adusă de inculpat hotărârii de condamnare, vizează împrejurarea că trimiterea sa în judecată s-a bazat exclusiv pe acte premergătoare.

În acest sens, precizează că interceptările telefonice și înregistrările convorbirilor sale s-au realizat la 25 și 28 august 2011, procesul-verbal de certificare a acestora datează din 28 noiembrie 2011, denunțul numitului D.E.F. a fost făcut la 11 noiembrie 2011, iar urmărirea penală a fost începută față de inculpat la 7 decembrie 2011.

În aceste condiții, susține apărarea, denunțul numitului D.E.F. și interceptările telefonice au caracterul de acte premergătoare, iar ulterior începerii urmăririi penale procurorul nu a mai administrat legal nicio probă în favoarea sau defavoarea inculpatului, ceea ce dovedește că „așa-zisa anchetă penală „ , are un caracter pur formal, vădit incompatibil cu principiile fundamentale ale procesului penal.

Pe cale de consecință, sesizarea instanței a fost nelegală, neexistând probele necesare și legal administrate, astfel cum impune art. 262 Cod procedură penală, judecătorul fondului fiind obligat să dispună restituirea cauzei la parchet pentru realizarea urmăririi penale, fază procesuală ce lipsește cu desăvârșire.

Un alt motiv de apel al inculpatului A.B.C. vizează audierea celor trei martori la 9 decembrie 2011, de către un organ incompetent teritorial, ceea ce echivalează cu încălcarea dreptului său la apărare. Așa fiind, delegarea ofițerilor de poliție din cadrul Serviciului Teritorial Pitești de către procurorul DNA din cadrul SERVICIULUI TERITORIAL CLUJ, este nelegală.

În speță, audierea celor trei martori putea fi realizată de ofițerii din cadrul ST PITEȘTI doar prin comisie rogatorie și delegare ulterioară, de către procurorul din cadrul ST PITEȘTI.

Așa fiind, delegarea directă dispusă în cauză încalcă prevederile legale ale art. 10 alin.1-4 din OUG nr. 43/2002 și a art. 217 alin 4 Cod procedură penală întrucât ofițerii care au procedat la audierea martorilor nu erau competenți să efectueze aceste acte, motiv pentru care se impune înlăturarea acestor mijloace de probă.

O altă critică adusă de inculpat hotărârii tribunalului vizează faptul că, procesul-verbal de redare a convorbirilor, certificat pentru autenticitate, suferă sub aspectul legalității. Astfel, se învederează că această cauză a fost cercetată în dosarul cu nr. 136/P/2011, ori procesul-verbal amintit figurează ca făcând parte din dosarul 60/P/2011. Cu alte cuvinte, la dosarul 136/P/2011 nu există procesul verbal de redare, certificat de procurorul care efectuează urmărirea penală.

Avocatul inculpatului arată că procesul-verbal de certificare a respectivelor înregistrări este din aceeași dată în care s-a dispus disjungerea din cauza penală nr. 60/P/2011 a faptei de trafic de influență, cercetată în prezentul dosar 136/P/2011.

Precizează însă, că pe niciunul din acte nu figurează ora, condiții în care nu se poate stabili dacă certificarea înregistrărilor s-a realizat înainte sau după disjungere. Se afirmă însă, că oricare ar fi ordinea, acest mijloc de probă nu poate fi acceptat.

Mai mult, procesul-verbal care consemnează faptul că s-a procedat la copierea convorbirilor telefonice purtate de inculpatul A.B.C., în vederea depunerii acestora la dosarul 136/P/2011 datează din 8 decembrie 2011, în condițiile în care certificarea pentru autenticitate s-a realizat la 28 noiembrie 2011.

Susține apărarea că, în prezentul dosar certificarea pentru autenticitate a fost realizată anterior momentului obținerii înregistrărilor de către procurorul competent.

Arată, avocatul inculpatului că „procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală în cauză”.

Pe de altă parte, art. 91² alin 5 Cod procedură penală prevede posibilitatea utilizării într-o altă cauză a convorbirilor și comunicărilor interceptate și nu a proceselor-verbale de redare a acestora, tocmai pentru a da posibilitate procurorului care instrumentează noua cauză, să aibă contact cu înregistrările în integralitatea lor și să decidă el cu privire la relevanța anumitor aspecte.

Mai mult, apărarea susține că în dosarul 60/P/2011 procurorul de caz a procedat la certificarea procesului-verbal de transcriere a înregistrărilor care conțin discuțiile purtate de inculpatul A.B.C. cu numitul D.E.F. în datele de 25 și 28 august 2011, la data de 21 septembrie 2011.

Cu toate acestea, același procuror care instrumenta dosarul nr. 60/P/2011 procedează ulterior la o nouă certificare a înregistrărilor, de această dată exclusiv a celor care vizau discuția dintre inculpatul A.B.C. și denunțatorul D.E.F., la data de 28 noiembrie 2011.

Se învederează de către apărare, că un astfel de demers este nelegal, dispozițiile art 91² alin 5 Cod procedură penală fiind clare, în sensul că, doar procurorul care supraveghează sau instrumentează cazul decide cu privire la relevanța anumitor înregistrări și procedează ulterior la certificarea acestora.

Pe cale de consecință, s-a solicitat de către apărătorul ales al inculpatului A.B.C. înlăturarea acestor mijloace de probă, întrucât procesul-verbal de redare a înregistrărilor face parte din alt dosar și anume, din cel de urmărire penală nr. 60/P/2011, ori Codul de procedură penală permite utilizarea într-un alt dosar a convorbirilor sau comunicărilor interceptate și nu a proceselor-verbale de transcriere a acestora.

Un alt motiv de apel formulat de inculpatul A.B.C. vizează disjungerea nelegal operată de procuror în baza art. 38 Cod procedură penală la data de 28 noiembrie 2011, respectiv din dosarul nr. 60/P/2011, a dosarului nr. 136/P/2011 privind infracțiunea de trafic de influență comisă de apelant.

Se precizează că, în prezenta speță, însă, la momentul emiterii rezoluției de disjungere din 28 noiembrie 2011 exista deja o cauză separată, față de dosarul nr. 60/P/2011 și anume dosarul nr. 136/P/2011 în care inculpatul A.B.C. era cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, dosar înregistrat ca urmare a denunțului martorului D.E.F. din data de 11 noiembrie 2011.

Apărarea învederează că disjungerea operată este nelegală, câtă vreme, cele două cauze deja erau cercetate separat.

Referitor la solicitarea de achitare a inculpatului în baza art. 10 lit d raportat la art 11 pct. 2 lit a Cod procedură penală față de lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, cere a se avea în vedere că procurorii nu au probat existența unei acțiuni de pretindere, în sensul art. 257 Cod penal.

Astfel, speța debutează din inițiativa denunțatorului, care încerca să identifice o contraparte, o persoană care ar fi putut să ajute la rezolvarea problemei sale. La aceste demersuri ale denunțatorului, poziția inculpatului A.B.C. reiterată de patru ori în conținutul interceptării telefonice din 28 august 2011, este aceea de respingere a propunerii acestuia „ Mă frate, îți spun sincer și să nu înțelegi greșit, dar suma e prea

mică să pot să declanșez o chestie de genul acesta, bă haide, dați-le la ăia un milion euro” și „Acela zice, Măi eu pentru o sută de mii nu mă dau jos din pat, înțelegi ?” „Și acesta vine și spune, ce-mi iese mie la afacerea asta ? O sută de mii sau cincizeci de mii cum zici tu? Păi, pentru cincizeci de mii nu mă dau jos din pat, frate”. „Dar repet, suma e prea mică pentru ca să se deranjeze băieții”.

Apărarea susține că modul de exprimare al inculpatului A.B.C., arată că el vorbește în termeni generici despre costurile unor asemenea intervenții, neformulând în niciun moment pretenții particulare privind anumite sume de bani pentru rezolvarea acestei probleme concrete „Îți spun acum, 10 % e întotdeauna”. Ca atare, exprimarea unor aprecieri ale inculpatului cu privire la costurile unei asemenea operațiuni, nedublată de o afirmație neechivocă din partea sa, prin care să se implice în mod direct în această activitate, nu poate fi asimilată unei acțiuni de pretindere, cum eronat a procedat Tribunalul Cluj.

În niciun moment, respectiv nici la 3 septembrie 2011 inculpatul A.B.C. nu a formulat o cerere expresă în vederea obținerii unui folos pentru altul, discuția cu denunțatorul rezumându-se la referiri generale, privind cuantumul costurilor pentru a obține o asemenea intervenție.

Nu se poate considera că expunerea unor aprecieri subiective privind sume care ar fi cerute pentru asemenea intervenții, echivalează cu o acțiune de pretindere în sensul art. 257 Cod penal.

S-a susținut de către apărare, că nici cumpărătorul de influență nu a considerat că discuția din 28 august 2011 s-ar fi finalizat cu o traficare a influenței din partea inculpatului A.B.C., deoarece în primul rând nu a existat o acțiune de pretindere explicită din partea denunțatorului, pe care inculpatul s-o accepte, iar pe de altă parte, discuția dintre ei a avut un caracter generic, despre faptul dacă s-ar putea interveni și care ar fi costurile aproximative ale unei asemenea intervenții.

Mai mult, denunțatorul înțelegând că inculpatul A.B.C. nu îl poate ajuta, a recurs la alte persoane pentru rezolvarea problemei sale, dovadă fiind discuția de pe Facebook dintre martorul D.E.F. și martorul O.D. din 1 septembrie 2011.

Refuzul inculpatului A.B.C. de a-și trafic influența, în opinia apărării, rezultă și din cuprinsul declarației denunțatorului din fața Tribunalului Cluj din 9 iulie 2012 în care precizează „în măsura în care aș fi ajuns la o înțelegere cu A.B.C., intenționez să pun față în față pe acesta și L., pentru a se înțelege între ei”, ceea ce însă nu s-a întâmplat.

Conform susținerilor avocatului ales al inculpatului, la acel moment, 28 august 2011 denunțatorul nu era nici măcar sigur, dacă o asemenea influență era sau nu necesară, sau posibilă, aspect ce rezultă din denunțul martorului D.E.F. din 11 noiembrie 2011 „În fapt, i-am solicitat inculpatului să vadă dacă primăria se află pe lista Guvernului”.

Apărătorul inculpatului precizează că, în absența unor informații exacte, era imposibil ca apelantul, cel puțin teoretic, să formuleze o cerere explicită de pretindere a unui folos în vederea traficării influenței.

Astfel, discuția din 28 august 2011 se referă la un procent de 10 % , însă niciuna dintre părți nu cunoaște la ce anume va fi aplicat acesta, deoarece în conversația denunțatorului cu inculpatul A.B.C. s-au făcut referiri la două sume, respectiv 1.000.000 euro și 540.000 euro.

Conform probelor de la dosar, în opinia apărării, la acel moment nici denunțatorul nu știa cu exactitate cuantumul datoriei Primăriei I. față de firma SC O. SRL.

Astfel, nu poate exista un act de pretindere, când din starea de fapt expusă de parchet și reținută ca atare de judecător nu se poate determina ce s-a pretins. Potrivit susținerilor apărării, la 28 august 2011 nu se știa asupra cui trebuia exercitată influența.

Simplele referiri, din conținutul interceptărilor la Primul Ministru din acea vreme, E.B., nu pot fi relevante, deoarece nu acesta avea atribuții directe în includerea unor unități administrativ-teritoriale pe acea listă, neputând nici să modifice unilateral, chiar influențat fiind, vreo hotărâre de guvern.

S-a precizat de către apărătorul ales al inculpatului A.B.C. că necunoașterea identității beneficiarului influenței conturează și ea nu doar caracterul general al discuției din 28 august 2011 ci și mai important, imposibilitatea ca la acest moment să existe un act efectiv de pretindere, specific traficului de influență.

Ori, din probele dosarului, nu rezultă pentru cine ar trebui exercitată influența. Necunoscându-se beneficiarul influenței, nu poate subzista infracțiunea de trafic de influență.

În ultimul rând, apărarea a învederat că nu poate exista infracțiunea „**de trafic de influență prin intermediar**”, deoarece nu constituie o asemenea faptă, o pretinsă traficare a influenței asupra unor persoane care ar avea influență asupra funcționarului a cărei exercitare a atribuțiilor de serviciu este vizată. Astfel, nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de trafic de influență, care pretinde în mod explicit ca influența traficată să fie asupra funcționarului (influență directă) și nu asupra unei persoane care ar avea influență asupra funcționarului.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul inculpatului A.B.C.:

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecății).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În conformitate cu dispozițiile art.66 alin.1 și art.5/2 din Codul de procedură penală, precum și cu cele ale art.23 alin.11 din Constituția României, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești

de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „*erga omnes*”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Prealabil, examinării pe fond a apelului inculpatului A.B.C., Curtea reține următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Cluj inculpatul A.B.C., a achiesat să dea declarație, prin care a negat săvârșirea infracțiunii imputate prin rechizitoriul Parchetului.

Astfel, „în declarația sa din data de 05.03.2012, inculpatul a recunoscut că a purtat cu martorul D.E.F. cele două discuții telefonice, însă susținerile parchetului sunt simple speculații ale unor frânturi din conversație, deoarece analiza atentă a acestora denotă faptul că dimpotrivă, i-a spus martorului că nu are nici o posibilitate să îl ajute, și chiar a încercat să îl convingă de inutilitatea demersului său, invocând în acest sens un pasaj în care arată că, deși îl cunoaște pe E.B. de când era primar „nu se bate cu el pe burtă” și faptul că i-a spus că pentru suma vehiculată, cei în cauză „nu se dau jos din pat”.

În legătură cu comisionul de 10 %, afirmă inculpatul că, „în realitate nu a pretins suma respectivă pentru persoane care ar urma să intervină la factorii de decizie din guvern, ci pur și simplu la întrebarea martorului D.E.F. care ar fi costurile, a făcut apel la zvonistica ce însoțește de obicei asemenea demersuri”. A mai arătat inculpatul că în realitate, s-a întâlnit cu martorul D.E.F. la turneul de golf E., ocazie cu care i-ar fi spus acestuia că nu îl poate ajuta și că alte discuții referitoare la firma ori primăria implicată nu au purtat. Susține inculpatul că nu a dat curs solicitării lui D.E.F. și nu a făcut nici un demers în acest sens, ceea ce denotă lipsa intenției sale infracționale.

Pe de altă parte, judecătorul fondului a administrat nemijlocit probele propuse prin actul de sesizare, fiind audiați martorii D.E.F. și L.V.M., întocmindu-se de către Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj un referat de evaluare psiho-socială a inculpatului și atașându-se totodată dosarului mai multe înscrisuri, în apărarea apelantului. (ce atestă performanțele obținute în cadrul Golf Club P. și o copie a înregistrării convorbirii purtate pe Facebook între denunțator și numitul D.O. din 01 septembrie 2011).

În faza de urmărire penală, inculpatul A.B.C. a uzat de prev. art. 70 C.pr.pen., de dreptul la tăcere și acela de a nu se autoincrimina.

Curtea reține că o componentă a dreptului la apărare o reprezintă și dreptul la tăcere al învinuitului sau inculpatului.

Deși art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului nu prevede, în mod expres, dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria acuzare, CEDO s-a pronunțat în sensul că acestea reprezintă reguli general recunoscute și acceptate pe plan internațional, care stau la baza noțiunii de proces echitabil.

Curtea Europeană a admis însă că „dreptul la tăcere nu este un drept absolut și că, în situațiile în care probele de vinovăție sunt evidente, judecătorul poate reține unele consecințe defavorabile din tăcerea acuzatului, fără să fie afectat caracterul echitabil al procesului și prezumția de nevinovăție”.(cauza Saunders contra Regatului Unit 17 decembrie 1996).

În apel, cu acordul său inculpatul a fost ascultat la 12 iunie 2013, acesta nerecunoscând săvârșirea infracțiunii cu aceleași motivații care au fost arătate și în fața Tribunalului Cluj, susținând că fapta nu există și chiar dacă a purtat cele două conversații telefonice cu denunțatorul, ele nu au conotații penale.

A solicitat prin apărătorul ales, administrarea de probe noi: audierea martorului O.D., pentru a dovedi că discuția dintre denunțator și el era una cu caracter exploratoriu, inculpatul A.B.C. nefiind singura persoană abordată de martorul D.E.F. pentru cumpărarea de influență; efectuarea unei adrese către DNA – Serviciul Teritorial Cluj cu solicitarea de a se depune la dosarul cauzei mandatul de aducere în baza căruia D.E.F. s-a prezentat la organele de urmărire penală: pentru a se lămurii calitatea în care a fost adus la Parchet și succesiunea declarațiilor făcute anchetatorului, cu consecința verificării oportunității disjungerii cauzei și formarea unui nou dosar cu nr.136/P/2011; reaudierea denunțatorului D.E.F. raportat la împrejurarea că declarațiile sale sunt echivoce și totodată contradictorii cu privire la întâlnirea din 3 septembrie 2011 dintre el și inculpatul A.B.C.; audierea martorilor S.I. (organizatorul competiției sportive) și S.I. (angajatul Hotelului ... din localitatea ..., unde au fost cazați atât inculpatul A.B.C. cât și denunțatorul D.E.F., pentru a se dovedi dacă cei doi s-au întâlnit la 3 septembrie 2011 și au purtat vreo discuție cu conotație penală, la acest turneu de golf; audierea primarului E.B. pentru a se stabili dacă precizarea din conținutul discuțiilor telefonice interceptate din 28 august 2011 și prin care inculpatul A.B.C. făcea referire la o persoană cu apelativul „number one” îl vizează pe acesta; pe de altă parte să se detalieze procedura de alocare a sumelor de bani din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2011 și a persoanelor implicate în această manoperă; audierea primarului Com. I. - N.C.; a viceprimarului aceleiași comune - R.N.; a Președintelui Consiliului Județean Vâlcea – C.I.; a prefectului Județului Vâlcea – P.I. pentru a se dovedi procedura de alocare a sumelor de bani către Comuna I. din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2011 și a se proba totodată, că inculpatului A.B.C. nu i-au fost comunicate niciun fel de detalii cu privire la societatea comercială avută în vedere pentru cumpărarea de influență, de către denunțator, demonstrându-se astfel caracterul pur exploratoriu a discuției dintre inculpat și martorul D.E.F. din 28 august 2011.

Apărătorul ales al inculpatului, învederează că împrejurările reținute în faza de urmărire penală au fost în mod abuziv create și redată de către organele de anchetă, iar clarificarea dubiului și aflarea adevărului în speță, nu se poate realiza fără administrarea probelor testimoniale solicitate.

Motivele de apel ale inculpatului, sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond, cu titlu de apărări.

Pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului, Curtea a încuviințat și a realizat ascultarea nemijlocită a martorilor: O.D., S.I., S.I., N.C. și reaudierea denunțatorului D.E.F..

S-a apreciat că este necesară doar audierea martorului N.C., primar al comunei I., deoarece toți cei patru martori propuși spre ascultare cunosc aceeași împrejurare, iar pe de altă parte aceasta era beneficiara influenței traficate.

Raportat la natura și obiectul cauzei, nu s-a apreciat utilă și concludentă ascultarea fostului Prim Ministru E.B..

S-a respins solicitarea de a se depune de către DNA a mandatului de aducere emis pe numele denunțatorului, pentru a verifica numărul dosarului în care a fost dat, deoarece este evident că atât timp cât nu a fost atașat dosarului 136/P/2011, acesta a fost întocmit în dosarul 60/P/2011, urmând ca acest aspect, alături de disjungerea operată de procuror să facă obiectul analizei Curții, referitor la validitatea și legalitatea mijloacelor de proba administrate în cauză, conform art. 64 C.pr.pen.

Având în vedere criticile aduse de inculpat și parchet hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căilor de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja efectuat precum și prin prisma noilor probe administrate.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel i-a oferit inculpatului A.B.C. ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza D.E.F.ea împotriva României - Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Apărătorul ales al inculpatului a contestat probele obținute prin mijloace de probă administrate ilegal (în opinia sa) , având acest drept – a se vedea cazul Khom contra Marii Britanii - Curtea europeană de la Strasbourg.

Instanța de apel, examinând sentința atacată, a apreciat că Tribunalul Cluj a reținut o stare de fapt bazată pe probe concludente și just interpretate și că în raport de aceasta, în mod judicios s-a stabilit vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deferit justiției .

Cauza dedusă judecății comportă o analiză sub două aspecte: primul vizează absența sau existența fazei de urmărire penală și corelativ sfera actelor premergătoare, cu consecința constatării nelegalității unor mijloace de probă, ce duc la concluzia încălcării dreptului la apărare al inculpatului și golirea de conținut a dreptului acestuia la un proces echitabil.

Al doilea privește existența elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 257 C pen.

Cu privire la prima solicitare din apelul inculpatului, în sensul restituirii cauzei la procuror pentru lipsa fazei de urmărire penală și inclusiv nelegala sesizare a instanței, Curtea retine următoarele:

Restituirea cauzei la procuror „ de lege lata”, se poate dispune pe doua temeuri: restituirea în vederea refacerii rechizitoriului (art. 300 alin.2 C pr.pen.) și restituirea pentru refacerea urmăririi penale (art. 332 C pr.pen.)

Conform art. 300 alin.1 C pr. pen., instanța este datoare să verifice, din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare. Potrivit art. 264 alin.1 C pr.pen., rechizitoriul constituie actul de sesizare al instanței de judecată.

Jurisprudența și doctrina sunt într-o covârșitoare majoritate, în sensul opiniei că verificările instanței, conform art. 300 alin.1 C.pr.pen, poartă asupra actului propriu-zis (rechizitoriului), asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare și respectării art. 264 alin.3 C pr.pen.

În principiu, examinarea eventualelor nulități din cursul urmăririi penale (încălcarea unor norme care reglementează faza urmăririi penale) este o activitate distinctă de examinarea regularității actului de sesizare și rezultă din existența, separată a art. 300 C.pr.pen., respectiv a art. 332 C.pr.pen.

În măsura în care se constată nulități ale urmăririi penale, care presupun restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii acesteia, ca o consecință firească se impune, evident, și refacerea rechizitoriului. Această observație trebuie, însă, corelată cu alte principii în materia efectelor nulității, astfel cum, sunt acceptate în doctrină (izolarea efectului nulității și efectul extensiv ale acesteia) susținându-se constant că în reglementarea Codului de procedura penală român actual nu sunt dispoziții exprese în ceea ce privește efectul extensiv al nulității, urmând ca propagarea acestui efect să fie apreciată în fiecare caz concret de către organele judiciare, în raport cu relația ce există între actul lovit de nulitate și celelalte acte procesuale întocmite.

Neobservarea unor dispoziții care reglementează urmărirea penală nu atrage, în toate cazurile, nulitatea absolută și, respectiv, restituirea cauzei la procuror. Distinct, încălcarea unor dispoziții din faza urmăririi penale pot atrage – în condițiile legale – nulitatea relativă, iar nu nulitatea absolută.

„De lege lata” această concepție a legiuitorului este reflectată de dispozițiile art. 197 alin.1 și 2- 3 C.pr.pen., art. 197 alin.1 și 4 C.pr.pen., respectiv art. 332 alin.1 și 2 C.pr.pen..

Revenind la aspectele de drept ale prezentei cauze, Curtea retine următoarele:

În realitate, apărarea a invocat nerespectarea unor prevederi legale cu privire la modul în care a fost efectuată urmărirea penală (dispunerea în speță a unor măsuri procesuale, efectuarea actelor premergătoare, disjungeri ale cauzei și respectiv soluția de trimitere în judecată).

Eventuala nelegalitate a actelor premergătoare ori a unor mijloace de probă nu poate conduce la restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, în baza art. 332 alin.2 C.pr.pen., ci la neluarea lor în considerare cu ocazia deliberării

În dreptul procesual penal român respectarea garanției reglementate de art. 6 paragraf 3 lit. a din Convenția Europeană, ce prevede ca informarea cu privire la faptele de care este acuzată o persoană și la încadrarea juridică a acestora să fie precisă, detaliată și completă, trebuie raportată la acuzațiile aduse inculpatului de către procuror prin rechizitoriu, sau la situația punerii în discuție a schimbării încadrării juridice. Legiuitorul român a reglementat însă o obligație de informare a inculpatului, deși nu foarte detaliată și pe parcursul urmăririi penale sau al cercetării judecătorești.

După începerea urmăririi penale, art. 6 alin.3 C.pr.pen., instituie obligația organelor judiciare de a încunoștința, de îndată și mai înainte de a-l audia, pe învinuit sau

pe inculpat despre fapta pentru care este cercetat, încadrarea juridică a acesteia și de a-i asigura posibilitatea pregătirii și exercitării apărării.

Neîndeplinirea acestei obligații atât înainte de fi luată prima declarație, cât și cu ocazia audierii constituie o încălcare a art. 6 paragraf 3 lit. a din Convenția Europeană, ce atrage sancțiunea excluderii probei astfel administrată potrivit art. 64 alin.2 C.pr.pen.

Tot astfel, art. 70 alin.2 C.pr.pen., stipulează că în situația în care organele de urmărire penală doresc să procedeze la audierea învinuitului, acestea au obligația de a-i aduce, în prealabil la cunoștință, fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de a nu face nici o declarație.

Curtea apreciază că organele de urmărire penală trebuie să aducă la cunoștința învinuitului situația de fapt și încadrarea juridică completă reținută în actul de începere a urmăririi penale. Această informare nu echivalează cu aplicarea în dreptul intern a prevederilor art. 6 paragraf 1 lit. a din Convenția Europeană, nefiind vorba de o informare detaliată cu privire la natura și cauza acuzației penale, față de stadiul procesului penal în care este îndeplinit actul, fiind doar o garanție a respectării dreptului la apărare specifică legislației naționale. Punerea în mișcare a acțiunii penale de către procuror atribuie învinuitului calitatea de inculpat, iar protecția drepturilor sale procesuale este mai atent reglementată.

După punerea în mișcare a acțiunii penale, dreptul la apărare al inculpatului este asigurat în mod efectiv, întrucât acesta cunoaște cadrul procesual, situația de fapt și încadrarea juridică reținută prin actele de începere a urmăririi penale, iar apărătorul său are dreptul să asiste la efectuarea actelor de anchetă, având posibilitatea de a formula cereri și de a depune memorii.

Prezentarea materialului de urmărire penală de către procuror are ca scop să permită inculpatului să fie informat cu privire la toate actele de urmărire penală efectuate în cauză împotriva sa, înainte de a i se aduce la cunoștință în mod detaliat și complet acuzarea, în conformitate cu art. 6 paragraf 1 lit. a din Convenția Europeană.

În speță, s-a susținut că procurorul a efectuat acte de urmărire penală în perioada 07 -12 decembrie 2011, fără ca inculpatul A.B.C. să fi avut cunoștință de învinuirea care i se aduce și fără a i se fi asigurat asistența juridică, deși conform art. 171 alin.2 C.pr.pen, aceasta era obligatorie, întrucât el era arestat într-o altă cauză.

Verificând dosarul de urmărire penală 136/P/2011, Curtea reține că prin rezoluția din 07 decembrie 2011 ora 11, fila 1 up, procurorul a dispus începerea urmăririi penale față de învinuitul A.B.C. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 alin.1 C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

La fila 3 a aceluiași dosar este depus procesul verbal de consemnare a actelor premergătoare din 07 decembrie 2011, ora 10, ce constituie mijloc de probă conform art. 224 C pr.pen.

Curtea va reține în speță incidența disp.Deciziei 126 din 26 aprilie 2001 a Curții Constituționale care statuează în al. 3 al. art. 224 din Codul de procedura penală că „procesul verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă. Rezultă, prin urmare, că în această fază, cu excepția procesului verbal menționat, nu pot fi efectuate acte de procedura care să constituie mijloace de probă în sensul prevederilor art. 64 din Codul de procedura penală și care să vizeze o anumita persoană bănuită ca fiind autorul infracțiunii”.

Întrucât s-a intenționat prezentarea învinuirii numitului A.B.C. la data de 08 decembrie 2011, în aceeași zi, respectiv la 07 decembrie 2011, având în vedere faptul că acesta era arestat în altă cauză aflată pe rolul DNA - Serviciul Teritorial Cluj și raportat la împrejurarea că în această situație asistența juridică era obligatorie, s-a încercat de către procuror, contactarea avocaților R.T. și S.B., care îl asistau pe învinuitul A.B.C. și în cauza 60/P/2011. A putut fi găsit doar avocatul S.B. care a specificat că nu are cunoștință de această cauză și că va lua legătura cu clientul său, pentru a stabili dacă îl va angaja și în acest dosar.

În aceste condiții, la 08 decembrie 2011, în jurul orei 08,30, avocatul S.B. a avut o convorbire telefonică cu procurorul de caz, în cadrul căreia a menționat că „probabil îl va asista pe învinuitul A.B.C. și în această cauză, însă nu se poate prezenta la o eventuală audiere la DNA - Serviciul Teritorial Cluj la data de mai sus, întrucât fiind cadru universitar, are de îndeplinit anumite atribuții în legătură directă cu activitatea didactică de la Facultate”. S-a hotărât, de comun acord cu procurorul, ca la data de 12 decembrie 2011 să poarte noi discuții în legătură cu fixarea datei în vederea prezentării învinuirii lui A.B.C..

În acest context, a rezultat că cei doi avocați au luat legătura cu învinuitul A.B.C. tot în data de 08 decembrie 2011, în jurul orei 13,30, ulterior, în cursul aceleiași zile învinuitul fiind transferat la București, deoarece la data de 09 decembrie 2011 urma să se judece recursul formulat de el împotriva încheierii Curții de Apel de prelungire a măsurii arestării preventive.

La data de 12 decembrie 2011 numitului A.B.C. i-a fost prezentată învinuirea în prezenta apărătorilor aleși. Conform scriptului depus la fila 21 dosar up, rezultă că, apărătorul ales S.B. la 12 decembrie 2011 a și formulat o cerere prin care solicita procurorului, încunoștințarea sa asupra oricărui act de procedură, ce va fi realizat în dosar. Relevantă, în verificarea exercitării cu bună credință a dreptului la apărare este împrejurarea că în referatul cu nr. 60/P/2011 din 02 decembrie 2011 cu propunere de prelungire a arestării preventive a învinuitului A.B.C. s-a făcut mențiune de către procurorul de caz și despre faptul că la DNA – Serviciul Teritorial Cluj există dosarul nr. 136/P/2011 unde a fost audiat denunțatorul D.E.F. cu privire la faptele ce constituie obiectul prezentului dosar.

Mai mult, la dosarul nr. 60/P/2011 a fost atașată de către procuror în copie xerox declarația dată de D.E.F. în dosarul nr.136/P/2011 la 11 noiembrie 2011.

Așa fiind, rezultă fără echivoc că atât avocații aleși cât și învinuitul A.B.C. au luat la cunoștință de existența dosarului nr. 136/P/2011 și de obiectul acestuia, încă din 02 decembrie 2011. Pe de altă parte, la dosarul nr. 60/P/2011 a fost anexat și procesul verbal de certificare a convorbirilor telefonice dintre D.E.F. și A.B.C., din 21 septembrie 2011 și 28 noiembrie 2011.

Pe cale de consecință, reiese fără dubiu că avocații aleși ai inculpatului A.B.C. în dosarul nr. 60/P/2011 au luat la cunoștință împreună cu clientul lor, încă din 02 decembrie 2011, de existența dosarului 136/P/2011 și de obiectul acestuia.

Pe de altă parte, deși la 07 decembrie 2011, data începerii urmăririi penale în dosarul nr. 136/P/2011, unul din avocații aleși ai apelantului în dosarul nr. 60/P/2011, a fost înștiințat de către procuror să se prezinte a doua zi la sediul DNA Cluj pentru a-l asista pe clientul său la audierile legate de infracțiunea de trafic de influență, acesta a

refuzat motivând că „ nu are cunoștință de noul dosar și nici eliberată delegația de apărător ales”.

Curtea reține că, același apărător ales al inculpatului în dimineața de 08 decembrie 2011 a comunicat procurorului de caz că „ probabil îl va asista pe A.B.C. și în dosarul nr. 136/P/2011, dar în acea zi se află într-o imposibilitate obiectivă de prezentare la parchet, datorită dublei sale calități de avocat și cadru didactic universitar”. Așa fiind, s-a amânat de comun acord (procuror și avocat) prezentarea învinuirii la o altă dată.

În consecință, audierea celor trei martori de către procuror la 09 decembrie 2011, în lipsa apărătorului ales al inculpatului, avocat care a confirmat „probabilitatea asistenței juridice” a clientului său încă din 08 decembrie 2011, nu duce la constatarea încălcării dreptului la apărare al apelantului.

Aceasta deoarece, lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că avocatul a fost încunoștințat de data și ora realizării acestuia. Încunoștințarea, în speță, s-a făcut prin notificare telefonică, încheindu-se procesele verbale atașate dosarului, filele 49 – 51 up.

La data de 09 decembrie 2011, A.B.C. însoțit de avocații aleși a fost prezent la instanța supremă în vederea soluționării recursului promovat de el împotriva măsurii prelungirii arestării preventive, dispusă de Curtea de Apel Cluj.

Corespunde realității că A.B.C. avea angajați doi apărători aleși, condiții în care unul dintre aceștia avea posibilitatea să-l asiste la București la 09 decembrie 2011, la judecarea recursului formulat împotriva încheierii de prelungire a arestării preventive, iar celălalt putea să fie prezent la DNA Cluj, la efectuarea actelor de urmărire penală.

Așa cum se arată și în decizia penală nr. 5079/2003 a ÎCCJ „ în cazul în care inculpatul are angajați mai mulți apărători aleși, lipsa unuia dintre aceștia nu este de natură a duce la amânarea cauzei, decât în situația în care, față de complexitatea deosebită a procesului și de modul de structurare al apărării, de către avocații aleși, prezența apărătorului respectiv era absolut necesară, neputând fi substituită prin concluziile celorlalți avocați”. În acest sens, ÎCCJ a precizat că „ lipsa unuia dintre avocații aleși la dezbaterile cauzei (apel, recurs, fond) nu încalcă dreptul la apărare al inculpatului, atâta timp cât acesta a fost asistat de cel de al doilea apărător ales”. Dacă avocații aleși s-au hotărât să îl asiste amândoi pe inculpat, la instanța supremă, puteau să lase în substituție un alt coleg de al lor, aceștia făcând parte dintr-o „Societate civilă profesională de avocați”.

Mai mult, câtă vreme avocatul ales al inculpatului a confirmat „chiar probabil” acordarea asistenței juridice încă din 08 decembrie 2011, era inutilă desemnarea unui apărător din oficiu, căruia, oricum, procurorul trebuia să îi acorde timpul și înlesnirile necesare pentru pregătirea apărării.

Pe de altă parte, conform art. 172 alin.1 C.pr.pen, când asistența juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezența apărătorului la ascultarea învinuitului sau inculpatului, lucru care s-a și realizat la 12 decembrie 2011.

Nicio dispoziție din normele europene și nici din cele interne, nu obliga procurorul să asigure prezența unui apărător din oficiu la audierea martorilor, deoarece dreptul apărătorului este de a asista la efectuarea oricărui act de urmărire penală, iar nu dreptul de a participa la efectuarea actelor de urmărire penală.

Faptul că avocații aleși ai inculpatului A.B.C. au avut delegațiile de acordare a asistenței juridice emise din 12 decembrie 2011, nu duce automat la concluzia încălcării

dreptului la apărare a inculpatului, câtă vreme s-a demonstrat că știau de prezentul dosar încă din 02 decembrie 2011, iar unul dintre ei a confirmat preluarea calității de apărător, din 08 decembrie 2011.

Legislația procesual penală în vigoare nu interzice efectuarea unor acte de urmărire penală între momentul începerii anchetei și aducerea la cunoștință a învinuirii, persoanei cercetate.

Curtea reține că în speță, lipsa de diligență a inculpatului sau a avocatului său în exercitarea drepturilor procesuale prevăzute în dreptul intern, are drept consecință pierderea garanției stipulate de art. 6 paragraf 3 lit. b din Convenția Europeană, așa cum s-a hotărât în cauzele Melin contra Franței, din 22 iunie 1993 și Bricmont contra Belgiei din 07 iulie 1989.

Potrivit art. 6 alin.1 și 2 C.pr.pen, dreptul la apărare este garantat învinuitului sau inculpatului în tot cursul procesului penal, organele de urmărire penală sau instanța având obligația să asigure părților deplina exercitare a drepturilor procesuale. În cazul în care există probe de vinovăție administrate de organele de urmărire penală, învinuitul sau inculpatul are dreptul de a proba lipsa lor de temeinicie.

Curtea Constituțională a considerat că aceste dispoziții legale satisfac exigentele constituționale arătând că „garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitate procesuală de învinuit sau de inculpat, în faza actelor premergătoare. Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal. Potrivit prevederilor constituționale interpretate și aplicate în concordanță cu „Pactul Internațional cu privire la Drepturile civile și politice”, dreptul la apărare nu poate fi garantat, în afara unei acuzații, a unei învinuirii și respectiv, a unui proces început și aflat în curs de desfășurare. Chiar dacă, în conformitate cu prevederile art. 224 C.pr.pen, procesul verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui un mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă”.

Organele de urmărire penală au obligația să-l încunoștințeze pe învinuit sau pe inculpat, de îndată și mai înainte de a-l audia despre fapta pentru care este cercetat, încadrarea juridică a acesteia și să îi asigure posibilitatea pregătirii și exercitării apărării.

Audierea învinuitului sau inculpatului oferă acestuia posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare prin propria persoană.

Finalizarea urmăririi penale dă dreptul învinuitului sau inculpatului de a lua cunoștință de întreg materialul de urmărire penală administrat în cauză, ca manifestare particulară a principiului egalității armelor în cadrul procesului penal. Prezentarea materialului de urmărire penală oferă învinuitului sau inculpatului înlesnirile necesare pregătirii apărării. Astfel, după ce învinuitul sau inculpatul a luat cunoștință de materialul de urmărire penală, poate formula noi cereri de probațiune sau poate da declarații suplimentare, în vederea lămuririi unor fapte sau împrejurări din cauză. Pe de altă parte, prezentarea materialului de urmărire penală oferă inculpatului posibilitatea de a avea timpul necesar până la momentul sesizării instanței, de a-și pregăti strategia de apărare, în funcție de tot materialul probator administrat în cauză.

Potrivit art. 70 alin.2 C.pr.pen, înainte de a fi audiat organele de urmărire penală îi aduc la cunoștință învinutului sau inculpatului dreptul de a avea un apărător. În cazul în care asistența juridică este obligatorie, este necesar ca organele de urmărire penală să ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu, în cazul în care nu există un avocat ales în cauză.

Curtea apreciază că nerespectarea acestor dispoziții, atrage excluderea mijlocului de probă nelegal administrat (sanctiunea nulității relative sau absolute nefiind incidentă în materia probelor), sancțiune ce intervine numai în cazul în care învinutul sau inculpatul nu a fost asistat de un apărător cu ocazia acestor audieri.

În cazul în care, deși organele judiciare nu și-au îndeplinit această obligație, învinutul sau inculpatul a fost asistat de un apărător ales sau din oficiu atât la momentul în care acesta a dat o declarația scrisă, cât și la momentul audierii, Curtea apreciază că garanția procedurală a dreptului la apărare a fost satisfăcută.

În privința asistenței juridice obligatorii a inculpatului, în situația în care acesta este arestat chiar în altă cauză, Curtea Constituțională prin decizia nr. 33/2000 a statuat că „dreptul la apărare, consfințit prin art. 24 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, se refera la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de către legiuitor, conform prevederilor constituționale cuprinse în art. 58 alin.1. De aceste drept, persoana îndreptățită poate dispune după cum crede de cuviință. Există însă situații în care legea impune asistența juridică obligatorie a învinutului sau inculpatului, cum sunt cele prevăzute în art. 171 alin.2 și 3 C.pr.pen. În aceste cazuri, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea învinutului sau inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în text”.

Pe cale de consecință, când asistența juridică a inculpatului este obligatorie, rezultă fără echivoc, că se impune ca organele de urmărire penală să ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu, în cazul în care nu există un apărător ales în cauză, când trebuie să procedeze la audierea inculpatului arestat, chiar și în alt dosar.

Doar lipsa avocatului ales sau din oficiu la audierea inculpatului arestat, duce la excluderea mijlocului de probă nelegal administrat, nicidecum această sancțiune nu poate fi extinsă la absența apărătorului de la audierea martorilor cauzei.

Curtea reține, așa cum s-a arătat deja, că dreptul apărătorului este de a asista la efectuarea oricărui act de urmărire penală, iar nu de a participa la efectuarea actelor de urmărire penală.

Soluția adoptată de procurorul DNA și confirmată de judecătorul fondului este în consonanță cu jurisprudența Curții Europene, **ce nu garantează avocatului inculpatului prezența la efectuarea tuturor actelor de urmărire penală**, ci numai la cele ce implică participarea nemijlocită a clientului său (asigurarea comunicării inculpatului cu avocatul, prezența avocatului la audieri). Curtea Europeană a fost preocupată, în special, ca persoana privată de libertate să poată lua contact cu avocatul său, încă din primele momente ale privării de libertate, pentru a-și pregăti strategia de apărare și pentru a evita posibilitatea ca aceasta să dea sub presiune sau ca urmare a unor procedee neloiale, declarații de recunoaștere a vinovăției, iar nu ca apărătorul acesteia să poată participa la toate actele de urmărire penală. **Cu referire la administrarea probatoriului**

(declarațiilor) în faza de anchetă penală, trebuie stabilit că potrivit jurisprudenței Curții Europene instanța va putea reține situațiile de fapt relatate de martor, expert, sau orice altă persoană audiată în cursul urmăririi penale, dacă învinuitul, inculpatul sau apărătorul său au avut posibilitatea de a formula întrebări persoanei audiate, în ședință publică.

Așadar, probele administrate de procuror în faza de urmărire penală reprezintă, în principal, temeiul actului de trimitere în judecată, instanța având obligația de a administra mijloacele de probă pe care urmează a le analiza în hotărâre, în mod nemijlocit, cu respectarea principiilor contradictorialității și egalității armelor.

Absența avocatului învinuitului sau inculpatului de la audierile din cursul urmăririi penale îl pune pe procuror în imposibilitatea de a folosi aceste declarații în susținerea acușării în fața instanței, numai în cazul în care persoana audiată în cursul urmăririi penale nu mai poate fi audiată în cadrul cercetării judecătorești.

Așa fiind, în acest dosar inculpatului apelant A.B.C. i s-a respectat dreptul la un proces echitabil, deoarece toate probele propuse în acușare de către procuror, precum și cele în apărare ale acestuia, au fost administrate în fața sa, în ședință publică contradictorie, atât la Tribunalul Cluj cât și la Curtea de Apel Cluj.

Instanța de apel reține că, principiul nemijlocirii reprezintă o garanție importantă a caracterului echitabil al procesului, atâta timp cât constatările judecătorului cu privire la credibilitatea martorilor pot avea consecințe importante pentru inculpat.

În doctrină, s-a arătat pe drept cuvânt, că art. 6 paragraf 1 și paragraf 3 lit. d nu impun ca inculpatul sau avocatul său să aibă dreptul de a participa la audierea unui martor și de a formula întrebări pe parcursul procedurilor desfășurate în faza de urmărire penală (audiere în fața poliției sau a procurorului) dacă apărarea are acest drept în fața instanței. Tot astfel, refuzul procurorului de a audia un martor al apărării nu reprezintă o încălcare a prevederilor art. 6 paragraf 3 lit. d din Convenția Europeană, dacă acest martor poate fi propus spre a fi audiat în fața instanței.

Astfel, neacceptarea de către procurorul DNA a solicitării inculpatului A.B.C. de a i reaudia la 16 decembrie 2011, cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală pe martorii D.E.F. și L.V., a fost complinită de către instanța de fond și apel, prin ascultarea lor nemijlocită, fiind exclusă astfel încălcarea dreptului la apărare al inculpatului și cel la un proces echitabil.

Folosirea ca probe a declarațiilor administrate în fața procurorului nu este în sine incompatibilă cu prevederile art. 6 paragraf 1 și paragraf 3 lit. d din Convenție, în condițiile în care dreptul la apărare a fost respectat. Ca regulă, aceste drepturi impun ca inculpatul să fi avut o oportunitate adecvată să conteste sau să interogheze un martor ce dă declarații împotriva sa, fie la momentul audierii acestuia, fie într-o fază ulterioară a procedurii, așa cum se arată în cauzele CEDO „Craxi contra Italiei prg.86 din 5 decembrie 2002; Birutis contra Lituaniei din 28 martie 2002 prg.28; cauza SN contra Suediei prg. 44 din 2 iulie 2002; Artner contra Austriei prg.2 din 28 august 1992”.

Corolarul acestora constă în aceea că dreptul la apărare al unei persoane este restrâns într-o măsură incompatibilă cu prevederile art. 6, dacă hotărârea de condamnare a fost întemeiată în exclusivitate sau într-un mod determinant pe o declarație dată de o persoană căreia inculpatul nu a avut posibilitatea să-i pună întrebări sau să solicite audierea acesteia în vederea confruntării, fie în cursul urmăririi penale, fie în cursul

judecății, așa cum se învederează în deciziile CEDO „Dănilă contra României din 8 martie 2007; Guilloury contra Franței prg.53 din 22 iunie 2006; Sadak contra Turciei din 17 iulie 2001 prg.67; Hulki Gunes contra Turciei prg. 86 din 8 aprilie 2004, dispoziții respectate în speța de față, martorii acuzării și ai apărării fiind ascultați nemijlocit în fața inculpatului și a instanței.

Comisia Europeană a precizat că prevederile art. 6 prg.1 nu interzic instanței ca în scopul stabilirii adevărului în cauză să se bazeze pe probe indirecte, atâta timp cât utilizarea acestora nu se realizează de o manieră neloială, așa cum se arată și în decizia din 4 iulie 1979 în cauza „X contra Germaniei nr. 8414/1978”.

Corespunde realității că aducerea la cunoștință a începerii urmăririi penale și posibilitatea angajării unui apărător, învinutului A.B.C., a avut loc la 5 zile de la începerea urmăririi penale în dosarul nr. 136/P/2011, la data de 12 decembrie 2011, interval de timp ce nu excede însă accepțiunii sintagmei „de îndată”, folosită de legiuitor, câtă vreme prin actele scrise ale cauzei s-a probat că atât acesta cât și apărătorii săi aleși, cunoșteau de la data de 2 decembrie 2011 despre învinuire și probele ce o susțin (denunțul martorului D.E.F. era din 11.11.2011 și convorbirile telefonice interceptate datau din 28.08.2011).

Pe de altă parte, nu se poate susține că probele testimoniale administrate de procuror la 9 decembrie 2011, constând în audierea martorilor D.E.F., L.V. și G.I. ar constitui mijloace de probă obținute ilegal, nefiind prezent vreun apărător ales sau din oficiu al învinutului la ascultarea lor, câtă vreme așa cum rezultă din actele scrise atașate cauzei, aceștia au fost încunoștințați de anchetator încă din 7.12.2011, că la 8.12.2011 se preconizează prezentarea învinuirii lui A.B.C. și ascultarea sa, fiind evident că se vor analiza și cererile în probațiune ale acestuia.

Deși unul dintre apărătorii aleși ai învinutului din dosarul nr.60/P/2011 a confirmat „probabilitatea asigurării asistenței juridice și în noul dosar 136/P/2011”, la data fixată de procuror pentru prezentarea învinuirii, respectiv 8.12.2011, a refuzat să se prezinte invocând și alte atribuții profesionale, decât cele specifice meseriei de avocat, ceea ce a determinat prezentarea cu întârziere a învinuirii, către A.B.C.

Așa fiind, nu-ți poți invoca propria culpă pentru justificarea încălcării dreptului la apărare al clientului.

Așa cum s-a arătat, nu se poate invoca reaua credință a procurorului în audierea celor trei martori la 9.12.2011, câtă vreme inculpatul arestat se afla la București alături de avocații săi la judecarea recursului promovat de el împotriva prelungirii măsurii arestării preventive, câtă vreme putea să-l asiste în calea de atac doar un singur apărător ales, celălalt urmând să-i asigure asistența juridică la DNA.

Curtea apreciază că instanțele pot dispune excluderea mijloacelor de probă administrate de către procuror, numai în cazul în care constată o încălcare substanțială și semnificativă a unei dispoziții legale privind administrarea probatoriului care, în împrejurările concrete ale cauzei, face ca menținerea mijlocului de probă astfel administrat să aducă atingere caracterului echitabil al procesului penal în ansamblu. Instanțele trebuie să evalueze necesitatea aplicării sancțiunii excluderii prin raportare la gravitatea încălcării drepturilor inculpatului, în procesul de administrare a probatoriului, la impactul pe care caracterul nelegal sau neloial al probei îl poate avea cu privire la credibilitatea mijlocului de probă, precum și la importanța pe care mijlocul de probă o prezintă în susținerea acuzării.

Curtea reține că în privința încălcării prevederilor codului de procedură penală român sau ale legislației speciale ce reglementează administrarea probelor, numai o încălcare substanțială și semnificativă a acestor dispoziții legale, ce aduce atingere caracterului echitabil al procesului penal și astfel unui drept garantat de Convenția Europeană învinutului sau inculpatului sau care poate ridica un dubiu serios cu privire la fiabilitatea mijlocului de probă, este de natură să ducă la excluderea mijlocului de probă nelegal administrat.

Așa fiind, Curtea nu va reține caracterul ilegal al mijloacelor de probă din faza urmăririi penale, câtă vreme nu s-a dovedit că procurorul le-a obținut într-o manieră neloială, martorii fiind ascultați la 9.12.2011, după încunoștințarea unuia din avocații aleși ai învinutului A.B.C. și care a confirmat „probabilitatea asistenței juridice a acestuia, nu numai în dosarul 60/P/2011, ci și în cel de față, dar a refuzat să se prezinte, motivând absența prin susținerea recursului clientului său la București, în fața instanței supreme, într-un proces vizând prelungirea măsurii arestării preventive, omițând să amintească că erau doi apărători aleși în această cauză.

Ascultarea celor trei martori, concomitent, în faza de urmărire penală în intervalul orar 9.10-10.30 la sediul DNA – Serviciul Teritorial Pitești, nu încalcă dreptul la apărare al învinutului, câtă vreme avocatul său are conform legii „dreptul de a asista la efectuarea actelor de urmărire penală și nu de a participa la asemenea activități”, iar pe de altă parte, probele testimoniale din rechizitoriu au fost readministrate nemijlocit de către Tribunalul Cluj în prezența inculpatului A.B.C..

Mai mult, cu ocazia soluționării apelurilor de către Curtea de Apel Cluj, s-a încuviințat reaudierea denunțatorului și a martorilor propuși în apărare de către inculpat, pentru a-i oferi posibilitatea să combată lipsa de temeinicie a susținerilor acuzării.

Așa fiind, nu se poate vorbi de o încălcare a art. 172 alin. 1 și 2 C.proc.pen. și art. 6 C.proc.pen.

Referitor la susținerea că faza de urmărire penală este inexistentă și că la dosar nu este atașată nicio probă legal administrată de procuror, în această etapă, trimiterea în judecată a inculpatului bazându-se exclusiv pe acte premergătoare, Curtea o va respinge ca nefondată.

Astfel, urmărirea penală a fost începută în prezenta cauză la 7.12.2011 ora 11.00, prin rezoluție a procurorului DNA împotriva lui A.B.C. pentru infracțiunea de trafic de influență prev.de art. 257 alin. 1 C.pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

La fila 3 din dosarul de urmărire penală 136/P/2011 se află atașat procesul-verbal de consemnare a actelor premergătoare din 7.12.2011 ora 10.00, în care se precizează că, după denunțul martorului D.E.F. din 11.11.2011, în scopul verificării aspectelor relatate de acesta, au fost realizate mai multe activități respectiv audierea denunțatorului și a lui L.V.M.; solicitarea de informații și documente de la Guvernul României-Cabinetul Primului Ministru prin adresa nr. 5/EB/34 din 17.11.2011; de la Primăria comunei I. județ Vâlcea prin adresa nr. 5156 din 18.11.2011 și de la Consiliul Județean Vâlcea prin adresa nr. 13761 din 18.11.2011; a fost emisă rezoluția cu nr. 60/P/2011 din 28.11.2011 prin care s-a dispus disjungerea cauzei cu privire la fapta de trafic de influență reținută în sarcina lui A.B.C., anexându-se la Ordonanță procesul verbal de certificare a convorbirilor telefonice purtate de denunțator cu A.B.C. și copie de pe încheierea penală nr. 5/2011 a Curții de Apel Cluj dată în dosarul nr. 3/2011, autorizația emisă de instanța

de judecată privind interceptarea convorbirilor telefonice purtate de învinuit, precum și suportul optic ce conține aceste convorbiri.

Curtea reține că potrivit art. 224 C.proc.pen., procesul-verbal de constatare a efectuării actelor premergătoare, constituie un mijloc de probă în acest dosar conform dispozițiilor Codului de procedură penală.

După începerea urmăririi penale, la 9.12.2011, au fost audiați martorii D.E.F., L.V.M. și G.I.

La 12.12.2011, ora 15.05, în prezența celor doi apărători aleși, i s-a prezentat învinuitului A.B.C. învinuirea adusă, încadrarea juridică a acesteia, faptul că s-a început urmărirea penală la 7.12.2011, precum și drepturile și obligațiile sale procesuale, acesta uzând de dreptul de a tăcea și de a nu contribui la propria incriminare.

La 16.12.2011, tot în prezența avocaților aleși, i s-a prezentat învinuitului A.B.C. materialul de urmărire penală, ocazie cu care a cerut reaudierea martorilor D.E.F. și L.V.M., față de conținutul declarațiilor acestora, solicitare respinsă de procuror, cu motivarea că învinuitul uzând de dreptul la tăcere nu rezultă care este poziția sa procesuală raportat la relatările martorilor.

Acest aspect, a fost remediat de către instanțele de judecată, prin ascultarea nemijlocită a martorilor în prezența inculpatului apelant.

S-a contestat cu același prilej, emiterea Ordonanțelor de delegare din 8.12.2011 a ofițerilor de poliție judiciară din cadrul DNA-Serviciul Teritorial Pitești, în vederea audierii martorilor D.E.F., L.V.M. și G.I., cu termen de predare la 14.12.2011, apreciindu-se că ascultarea acestora s-a realizat de către un organ necompetent teritorial, susținere înlăturată de procuror cu motivarea că în Codul de procedură penală român, nu există nicio dispoziție legală care să-l împiedice să efectueze acte de urmărire penală între momentul începerii acesteia și cel al aducerii la cunoștință a învinuirii, persoanei cercetate.

Judecătorul fondului a complinit motivarea procurorului, învederând că pentru ofițerii de poliție ce constituie poliția judiciară a DNA, dispozițiile procurorilor anticorupție sunt obligatorii, conform art. 10 alin. 1-4 din OUG nr.43/2002, aceștia având posibilitatea delegării anumitor atribuții și ofițerilor de poliție judiciară, în baza textelor de lege invocate.

Inculpatul A.B.C., prin apărătorii aleși, a solicitat să se constate cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală și caracterul nelegal al ordonanței de disjungere din 28.11.2011, deoarece denunțul martorului D.E.F. din 11.11.2011 viza dosarul 60/P/2011, iar în aceste condiții procurorii trebuiau să se sesizeze din oficiu, cu privire la infracțiunea de trafic de influență.

Solicitarea inculpatului a fost respinsă, cu motivarea că rezoluția de disjungere cu nr. 60/P/2011 din 28.11.2011 a fost întocmită de un alt procuror și ea vizează probe care au legătură cu prezentul dosar 136/P/2011 și care conform art. 91 ind.2 alin.5 C.proc.pen. au fost atașate la acesta.

Mai mult, conform art. 221 C.proc.pen. sesizarea din oficiu fiind atributul exclusiv al organelor de urmărire penală, se dispune de către procuror în raport de particularitățile fiecărei spețe în parte, neexistând un termen în acest sens.

Urmărirea penală s-a finalizat la 19.12.2011 prin întocmirea rechizitoriului și trimiterea în judecată a inculpatului.

Iată deci, că faza de urmărire penală există, acest dosar trecând prin toate stadiile procesuale obligatorii impuse de Codul de procedură penală român și legislația europeană.

În sinteză, după denunțul martorului D.E.F. din 11.11.2011 s-au efectuat acte premergătoare constând în audieri de martori (trei: D.E.F., L. și G.) și solicitări de acte scrise de la Guvernul României, Cabinetul Primului Ministru, Primăria comunei I. și Consiliul Județean Vâlcea, emițându-se totodată rezoluția de disjungere a prezentei cauze, din dosarul 60/P/2011, atașându-se și procesul-verbal de certificare a convorbirilor telefonice purtate de denunțator cu învinuitul la 25 și 28.08.2011, și copii de pe încheierile penale prin care Curtea de Apel Cluj a autorizat interceptarea discuțiilor telefonice avute de A.B.C. cu D.E.F. și suportul optic ce le conținea.

De remarcat, că actele premergătoare au fost consemnate în procesul-verbal din 7.12.2011, ceea ce atrage posibilitatea utilizării lor ca mijloace de probă conform art. 224 C.proc.pen.

Mai mult, după începerea urmăririi penale la 7.12.2011, la 9.12.2011 s-au administrat probe legale, concludente și utile conform art. 62, 63 C.,proc.pen. raportat la învinuirea adusă lui A.B.C., constând în ascultarea a trei martori D.E.F., L.V.M. și G.I., ceea ce exclude susținerea că trimiterea în judecată a inculpatului s-ar fi făcut exclusiv pe baza actelor premergătoare.

Cât privește motivul de apel referitor la împrеjurarea că audierea martorilor D.E.F., L. și G. a fost efectuată de un organ necompetent teritorial la 9.12.2011, Curtea reține că nu este fondat.

În primul rând competența de efectuare a urmăririi penale revine DNA, existând dispoziții legale cu caracter special în acest sens, cuprinse în OUG nr. 43/2002 privind DNA.

Cadrul normativ sus menționat reglementează activitatea Direcției Naționale Anticorupție „care își exercită atribuțiile pe întreg teritoriul României prin procurori specializați în combaterea corupției”. (art.1 alin.2).

Prin urmare, chiar dacă există servicii teritoriale, acestea funcționează în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, fără vreo partajare de competență (materială, teritorială sau după calitatea persoanei) în raport cu structura centrală a Direcției, astfel încât orice procuror din cadrul acesteia, indiferent de nivel, poate instrumenta orice cauză de competența Direcției, regăsită în art. 13 din OUG nr.43/2002.

Prin OUG nr. 43/2002, privind DNA, aprobată prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, au fost creați, pentru prima dată în sistemul nostru juridic, ofițerii de poliție judiciară, care erau organizați inițial într-o brigadă condusă de un polițist, în calitate de șef de brigadă, care trebuia să aibă cel puțin gradul profesional de chestor de poliție.

În prezent, art. 10 din ordonanță, cu modificările și completările aduse prin OUG nr. 134/2005, aprobată prin Legea nr. 54/2006, prevede expres că „în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor de corupție, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție funcționează ofițeri și agenți de poliție constituind poliția judiciară a acesteia. Agenții și ofițerii de poliție judiciară își desfășoară activitatea numai în cadrul DNA, sub autoritatea exclusivă a procurorului șef al acesteia”.

Ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și controlul nemijlocit al procurorilor din DNA. De asemenea, ei pot efectua numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii DNA. Dispozițiile procurorilor din Direcția Națională Anticorupție sunt obligatorii pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară. În fine, actele întocmite de ofițerii și agenții de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt efectuate în numele acestuia.

Aceste reguli reprezintă, o consecință a faptului că în virtutea art. 13 alin. 2 din OUG nr.43/2002, procurorii specializați din cadrul DNA efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală pentru toate infracțiunile de competența DNA. Așa fiind, delegarea de către procurorul de caz a ofițerilor de poliție din cadrul serviciului teritorial Pitești pentru audierea a trei martori, este legală.

Mai mult, dispozițiile legale, practica și doctrina învederează că „atunci când unele acte de cercetare penală, care nu suferă întârziere sunt efectuate de lucrătorii de poliție, în baza delegării date de procuror, nu poate opera cazul de nulitate întemeiat pe necompetența organului de urmărire penală, deoarece legea îngăduie această procedură, atunci când există urgență”. De asemenea, o dată ce, în temeiul art.217 alin. ultim C.proc.pen., unele acte pot fi efectuate de organele de cercetare penală pe baza delegației date de procuror, nu se poate pretinde în căile de atac că urmărirea penală a fost efectuată de un organ de urmărire penală incompetent. **Practica judiciară este unanimă în a accepta că „cu excepția punerii în mișcare a acțiunii penale, luarea măsurilor preventive, încuviințarea de probatorii, dispunerea celorlalte acte sau măsuri procesuale (art.132 alin. ultim C.proc.pen.) care sunt de competența procurorului, pentru restul activităților procesuale, procurorul poate delega efectuarea lor de către organele de cercetare penală”.**

Pentru motivele ce preced, se impune constatarea că urmărirea penală și judecata s-au derulat fără a exista vreo încălcare a legii, iar actele procesuale efectuate sunt valide din punct de vedere material și teritorial, neimpunându-se restituirea cauzei la Parchet pentru refacerea urmăririi penale.

Cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală inculpatului A.B.C., s-a susținut de către acesta și avocații săi că se impune reaudierea denunțatorului D.E.F. și a martorului L., întrucât procurorul în ordonanța de delegare a ofițerilor de poliție din cadrul Serviciului Teritorial Pitești al DNA, a stabilit ca termen de efectuare a audierii celor trei martori, data de 14.12.2011 și aceasta s-a realizat la 9.12.2011, în timp ce lui A.B.C. încă nu-i fusese prezentată învinuirea și era arestat în altă cauză.

Curtea reține însă că în ordonanța emisă la 8.12.2011, prin care s-a dispus delegarea ofițerilor de poliție din cadrul DNA-ST Pitești în vederea audierii lui L. și a lui G., termenul de 14 decembrie 2011 viza data limită pe care trebuiau să o aibă în vedere organele de urmărire penală pentru audierea celor doi, nedispunându-se prin acest act ca persoanele în cauză să fie ascultate la data de 14.12.2011.

Referitor la motivul de apel vizând nelegalitatea procesului-verbal de redare a convorbirii telefonice, certificat pentru autenticitate la 28.11.2011, raportat la împrejurarea că acesta nu este certificat de procurorul care efectuează urmărirea penală în dosarul 136/P/2011, ci de un alt procuror, ceea ce impune excluderea sa de la dosar conform art. 64 alin. 2 C.proc.pen., precum și nelegalitatea ordonanței de disjungere, Curtea reține că nici această susținere a apărării, nu este fondată:

Inculpatul A.B.C. a fost urmărit penal, alături de alte persoane în dosarul 60/P/2011 pentru fapte de corupție, de către procurorul șef serviciu al DNA Cluj.

În timpul anchetei penale, fiindu-i interceptate convorbirile telefonice, s-au descoperit discuțiile cu martorul D.E.F. din 25 și 28.08.2011, care fac obiectul prezentului dosar.

Pe cale de consecință, acestea au fost redactate într-un proces-verbal de transcriere a înregistrărilor, fiind certificate pentru autenticitate de procurorul de caz al dosarului 60/P/2011, procurorul șef serviciu al DNA Cluj, la 21.09.2011, fiind atașate acestui dosar.

În urma denunțului făcut de D.E.F. la 11.11.2011, procurorul șef serviciu al DNA Cluj, a dispus înregistrarea acestuia într-un nou dosar 136/P/2011 format la 11.11.2011, repartizându-l spre soluționare unui alt procuror.

Câtă vreme, urmărirea penală în dosarul 60/P/2011 era realizată de procurorul șef serviciu al DNA Cluj, iar aceste convorbiri telefonice interceptate ale învinuitului au avut loc la 25 și 28.08.2011, deci înregistrate în dosarul nr. 60/P/2011, era normal și absolut legal, ca certificarea înregistrărilor să fie întocmită de procurorul care a efectuat urmărirea penală în dosarul în care probele au fost depuse și obținute – deci în dosarul 60/P/2011 de procurorul anchetator -, nefiind necesară certificarea lor și de noul procuror de caz.

Mai mult, în calitate de procuror șef serviciu al DNA Cluj și de anchetator în dosarul 60/P/2011, acesta având în vedere că la DNA – ST Cluj se afla înregistrată cauza 136/P/2011 vizând tot fapte de corupție imputate numitului A.B.C., dosar înregistrat în urma denunțului formulat de D.E.F., în interesul unei mai bune administrări a urmăririi penale, a dispus disjungerea la 28.11.2011 din dosarul 60/P/2011, a acestei fapte de trafic de influență, ea urmând a fi probată în dosarul 136/P/2011.

Așa se explică de ce, odată cu disjungerea, procurorul care obținuse convorbirile și comunicările interceptate în dosarul 60/P/2011, a dispus utilizarea acestora și în dosarul 136/P/2011, vizându-l pe același inculpat, cercetat pentru prima dată, în dosarul 60/P/2011 tot pentru fapte de corupție.

Din această perspectivă, la data dispunerii disjungerii 28.11.2011, din dosarul 60/P/2011 a dosarului 136/P/2011, în mod legal, procurorul care efectua urmărirea penală în dosarul 60/P/2011 unde au fost interceptate comunicările telefonice ale inculpatului A.B.C., a procedat la o nouă certificare a acestora pentru autenticitate, probele urmând a fi atașate dosarului 136/P/2011.

Cu privire la legalitatea interceptărilor convorbirilor telefonice s-a constatat că parchetul a respectat dispozițiile legale și jurisprudența în materie, efectuarea lor subsumându-se condițiilor prevăzute în secțiunea a V-a a Titlului III din Codul de procedură penală.

Dispozițiile din Codul de procedură penală român au fost apreciate în acord cu jurisprudența CEDO și nu încalcă drepturile persoanei, iar interceptările convorbirilor purtate de inculpatul A.B.C. cu denunțatorul D.E.F. din cauză, au fost consemnate în procese-verbale a căror conformitate cu realitatea a fost certificată de procuror, în condițiile legii.

Curtea s-a rezumat la a verifica existența autorizațiilor pentru interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon, emise în baza art. 91 indice 1 din Codul de procedură penală precum și respectarea condițiilor cerute de lege

pentru autorizarea acestor activități, neconstatându-se incidența art. 64 alin.2 din Codul de procedură penală cu privire la mijloacele de probă obținute în baza acestora.

Pe de altă parte, folosirea în prezenta cauză a convorbirilor sau comunicărilor interceptate potrivit legii într-o altă cauză este posibilă, în temeiul dispozițiilor art. 91 indice 2 alin. 5 Cod procedură penală.

Ordonanța de disjungere din 28.11.2011 a dosarului 136/P/2011 din dosarul 60/P/2011 nu este nelegală.

Disjungerea este operația inversă reunirii cauzelor, prin care dosare aflate la aceleași organe judiciare, se separă.

Disjungerea are un caracter facultativ. Astfel, potrivit art. 38 C.proc.pen., în caz de conexitate și în cazul de indivizibilitate referitor la participația penală, se poate dispune în vederea unei mai bune urmăriri penale, disjungerea cauzei, astfel încât cercetarea unora dintre infractori sau dintre infracțiuni, să se facă separat.

Disjungerea sau separarea dosarelor constituie o excepție, întemeiată pe interesul bunei derulări a urmăririi penale.

Corespunde realității că efectuând urmărirea penală în dosarul 60/P/2011, procurorul anchetator a ajuns în posesia convorbirilor telefonice interceptate ale apelantului A.B.C., din 25 și 28.08.2011 cu D.E.F., din acestea rezultând indiciile comiterii infracțiunii de trafic de influență.

Deoarece, martorul D.E.F. nu avea de unde să știe că discuțiile sale cu apelantul A.B.C. au fost interceptate, este evident că procurorul de caz nu putea lăsa necercetată o faptă de corupție, astfel că a emis în dosarul 60/P/2011 un mandat de aducere pe numele acestuia și în funcție de atitudinea martorului D.E.F. de a-l denunța sau nu pe inculpatul A.B.C., organele de urmărire penală au întocmit noul dosar 136/P/2011.

Deoarece D.E.F. a ales să-l denunțe pe inculpatul A.B.C., pentru a beneficia de cauza de nepedepsire din art. 6 ind. 1 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, procurorii au format un dosar, distinct, condiții în care a fost legal emisă și ordonanța de disjungere din 28.11.2011.

Mai mult, în art. 221 C.proc.pen, sunt prevăzute modurile de sesizare a organelor de urmărire penală . Referitor la sesizarea din oficiu de către organele de urmărire penală, legiuitorul nu a stabilit vreun termen pentru sesizare, aceasta fiind atributul exclusiv al organelor de anchetă, în raport de specificul fiecărui dosar în parte și de actele efectuate în el.

Față de cele ce preced, primul motiv de apel al inculpatului vizând restituirea cauzei la Parchet, întrucât faza de urmărire penală lipsește, se va respinge ca nefondat.

Inculpatului apelant nu i s-a încălcat nici dreptul la apărare și nici cel ce vizează procesul echitabil.

Instanța de apel reține că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse

în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Mesesegue și Jabardo versus Spania).

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăruia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*): (hotărârea *Hobo Machado contra Portugaliei* din 20 februarie 1996 paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza *Van Orshover contra Belgiei* paragraf 38; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Rowe și David contra Marii Britanii*, paragraf 60 ; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Fitt contra Marii Britanii*, paragraf 44.)

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Referitor la întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, Curtea reține următoarele:

Prin această incriminare a infracțiunii de trafic de influență, în art.257 C.pen., legiuitorul a urmărit sancționarea faptelor celor care, speculând reala sau pretinsa lor influență, pe lângă vreun funcționar sau alt salariat, aruncă suspiciune asupra acestora și implicit, asupra desfășurării corecte a activității instituțiilor din care fac parte.

Interesul proteguit este, în principal, buna reputație a unor astfel de instituții, legiuitorul urmărind apărarea acestora de discreditarea care poate rezulta din faptul că o persoană – ce urmărește să-și creeze o sursă ilicită de venituri – se laudă cu reala sau pretinsa influență asupra unui funcționar.

Pentru existența și implicit, consumarea infracțiunii de trafic de influență, nu interesează dacă intervenția pe lângă funcționar s-a produs sau nu, nici dacă prin intervenția reală sau presupusă se urmărește determinarea unei acțiuni licite sau ilicite și nici dacă s-a efectuat ori nu, actul ce intră în atribuțiile de serviciu ale funcționarului.

Dezaprobară exprimată prin incriminarea faptei de trafic de influență privește scopul urmărit de infractor, nu ca un rezultat, ci ca o caracterizare a acțiunii de traficare a influenței reale, ori presupuse. **De asemenea, pentru existența infracțiunii de trafic de influență este indiferent faptul că inițiativa aparține traficantului sau persoanei interesate ca influența să fie exercitată.**

Pentru existența infracțiunii de trafic de influență, Curtea reține că trebuie să fie întrunite, cumulativ, următoarele condiții, referitoare la latura obiectivă: este important ca acea influență, reală sau presupusă a făptuitorului să fi constituit pentru cumpărătorul de influență, motivul determinant al tranzacției. Așadar, făptuitorul este necesar să precizeze actul referitor la care se trafică influența, probele dosarului confirmând această împrejurare.

De asemenea, este necesar ca inculpatul să promită intervenția sa, pe lângă un funcționar spre a-l determina să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii, Curtea reține că această faptă se săvârșește numai cu intenție calificată prin scop, care constă în efectuarea sau neefectuarea unui act ce intră în atribuțiile de serviciu ale funcționarului, neexistând, niciun dubiu, asupra atitudinii inculpatului de conștiință și voință. Astfel, voința sa constă în săvârșirea uneia sau mai multora din acțiunile specifice elementului material al infracțiunii – știind că foloasele reprezintă prețul influenței sale asupra funcționarului - , pe planul conștiinței reprezentându-și pericolul creat pentru activitatea Guvernului și Primului Ministru și implicit, crearea de suspiciuni cu privire la onestitatea funcționarilor. Acțiunea, care constituie elementul material al infracțiunii, se săvârșește numai cu intenție directă – dol special – fiind necesară voința inculpatului de a primi bani, bunuri sau alte foloase necuvenite – deși, legal, nedatorate – respectiv, să existe un contraechivalent al conduitei sale ilicite și știința că își însușește ceva ce nu i se cuvine, aspecte dovedite cu prisosință de probele dosarului.

Convorbirea telefonică interceptată a inculpatului A.B.C. cu denunțatorul din 28.08.2011, redată potrivit procesului-verbal de la dosar, demonstrează pe deplin vinovăția apelantului în săvârșirea faptei deduse judecății și implicit elementele constitutive ale acesteia.

Chiar de la debutul convorbirii, reiese fără dubiu că martorul D.E.F. a oferit apelantului suficiente detalii ale demersului pe care i-l solicita afirmând că este vorba despre o societate care a avut contract cu o anumită primărie și că această societate are de recuperat, pentru niște lucrări la drumuri din anul 2009, când au avut loc calamități naturale, suma de 1 milion euro și că în acest sens, există o adresă întocmită de către Prefect, Președintelui Consiliului Județean, **bani provenind de la Guvern, respectiv de la Fondul de Rezervă.**

În acest sens, semnificativă este afirmația inculpatului A.B.C. că „**fondul de rezervă este la dispoziția Primului Ministru**”, precum și confirmarea martorului D.E.F., rezultând fără echivoc că ambii știau unde anume trebuie să se intervină.

În continuare, martorul a explicat de ce demersul solicitat este urgent, respectiv din perspectiva listei care se întocmea, din context reieșind că îl interesa ca societatea respectivă să fie pe listă : „ **păi se face o listă acuma, că de aia e urgență, cică se face o listă acum în care să se dea la mai multe și știi cum e, care intră pe listă. Asta ne trebuie**”.

Din conținutul interceptării rezultă că inculpatul nu a respins ferm, categoric, solicitarea denunțatorului, din contră, afirmă textual:” **adică, eu am niște mecanisme prin care pot să declanșez o operațiune de genul ăsta, dar toate astea au niște costuri**”, ceea ce dovedește acordul său și voința, disponibilitatea de a se implica în rezolvarea problemei, fiind însă reținut în a demara de urgență soluționarea acesteia,

raportat la posibilitățile financiare pe care nu le știa ale beneficiarului influenței, în a rambursa „costurile”, față de persoanele ce le ofereau sprijin.

Faptul că discuția dintre inculpatul A.B.C. și denunțător nu avea caracter exploratoriu, generic, nu se baza pe zvonuri, ci era una concretă, axată pe solicitările punctuale ale martorului D.E.F., rezultă și din împrejurarea că apelantul A.B.C. îi cunoaște și îi caracterizează pe funcționarii la care trebuie să apeleze pentru rezolvarea problemei „**Îs oameni serioși, dacă spun bă, ajutați-mă și pe mine să ia ăla un milion, acela zice, măi, eu, pentru 100.000 nu mă dau jos din pat**”, ceea ce relevă că A.B.C. cunoștea că asemenea intervenții pot avea loc și o rezolvare favorabilă întotdeauna, numai dacă erau rentabile pentru cei implicați (convorbirea telefonică din 28.08.2011).

Caracterul concret și serios al discuției dintre inculpat și denunțător, este reliefat de detaliile oferite de apelant referitoare la „**mecanismele prin care poate ajunge în preajma Primului Ministru de la acea vreme, respectiv prin niște oameni – care au și ei anumite valori** ” rezultând fără dubiu însă că aceștia obligatoriu, trebuie recompensați material pentru serviciile făcute.

Inculpatul afirmă textual:” **Ăsta vine și spune, ce-mi iese mie la afacerea asta ? 100.000 sau 50.000 ? Cum zici tu ? Păi, pentru 50.000 nu mă dau jos din pat, frate !**”

Convorbirea telefonică interceptată relevă totodată siguranța și lipsa de dubiu a inculpatului referitor la împrejurarea că întotdeauna asemenea solicitări, așa se rezolvă, prin plata unor comisioane consistente, care să-i motiveze pe cei ce se implică în traficul de influență.

De altfel, inculpatul afirmă textual: ”**cam așa funcționează: adică, afacerea trebuie să fie suficient de interesantă, deci, nu e pe ochi frumoși, sunt diferite costuri**”.

Curtea reține că pentru existența infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 257 alin. 1 C.pen., nu este necesar ca făptuitorul să precizeze numele funcționarului asupra căruia a lăsat să se creadă că are influență, fiind suficient să-l fi determinat, doar prin calitatea acestuia.

În condițiile în care, în contextul concret al faptei, martorului denunțător i s-a creat convingerea că această influență este reală, nu prezintă relevanță faptul că inculpatul avea sau nu posibilitatea de a interveni efectiv pe lângă funcționarii publici menționați.

Mai mult, **pentru existența infracțiunii de trafic de influență este necesar și suficient ca inculpatul să lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar, chiar creând persoanei falsa credință că s-ar bucura de această trecere. Nu are relevanță dacă numele funcționarului a fost precizat în concret, fiind suficient ca acesta să fi fost determinat numai prin calitatea sa. De asemenea, nu are relevanță dacă acelui funcționar i s-a atribuit un nume fictiv, este necesar doar ca influența reală sau presupusă a inculpatului să fi constituit pentru persoana interesată motivul real al tranzacției.**

Faptul că discuția dintre denunțător și inculpat s-a purtat în termeni concreți, pentru a-l determina pe Primul Ministru la alocarea de bani din Fondul de rezervă către Primăria I., este reliefată de aceleași interceptări ale convorbirilor telefonice din 28.08.2011 unde A.B.C. arată textual:” **Ca să ajungi acolo în preajma lui Number One, trebuie să ajungi prin niște oameni care au și ei anumite valori. ... Mă știu cu**

B. de pe vremea când era Primar, dar nu ne-am bătut pe burtă niciodată, ca să mă duc la el să-i spun: Mă, E., ajută și tu pe prietenul meu”.

Rezultă fără echivoc, existența infracțiunii de trafic de influență, câtă vreme inculpatul a precizat în concret, în discuțiile cu denunțatorul numele funcționarului (E.B.), care a fost determinat și prin calitatea sa – „Number One” (Primul Ministru), neavând relevanță că apelantul i-a atribuit acest nume fictiv, fiind necesar doar ca influența reală sau presupusă a inculpatului să fi constituit pentru persoana interesată, motivul real al tranzacției.

În speță, s-a făcut referire chiar la serviciul sau departamentul în competența căruia intra rezolvarea solicitării beneficiarului traficului de influență, respectiv la Fondul de rezervă al Guvernului, aflat la dispoziția Primului Ministru și la numele acestuia, E.B..

În acest sens, doctrina și practica au relevat de asemenea că „pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu este necesară nominalizarea funcționarului asupra căruia traficantul are influență sau lasă să se creadă că are influență, fiind suficient ca el să se refere la pretinsa sau reala trecere ce o are asupra funcționarilor dintr-un serviciu în competența căruia intră rezolvarea solicitării beneficiarului traficului de influență”.

Nu în ultimul rând, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că **„fapta persoanei de a pretinde și primi o sumă de bani, lăsând să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C.p., indiferent dacă influența este sau nu reală și chiar dacă funcționarul nu a fost individualizat, fiind suficient să se facă referire la funcția pe care acesta o îndeplinește.”**

Mai mult, pentru existența infracțiunii de trafic de influență, nu este necesar ca funcționarul pe lângă care inculpatul pretinde că are influență să aibă competența exclusivă de a efectua actul solicitat de cumpărătorul de influență. Este suficient ca acest funcționar să aibă anumite atribuții de natură să permită influențarea și rezolvarea favorabilă a pretențiilor solicitate de persoana interesată în efectuarea actului nelegal.

Ori, în speță, subzistă traficul de influență prin intermediar, deoarece apelantul A.B.C. a pretins că are influență tocmai asupra unor funcționari ce nu aveau în competența lor exclusivă, efectuarea actului cerut de denunțator, dar care la rândul lor aveau atribuții tocmai de natură să permită influențarea și rezolvarea favorabilă de către Primul Ministru a pretențiilor cumpărătorului de influență.

În privința existenței traficului de influență prin intermediar, instanța supremă s-a și pronunțat în câteva rânduri.

Astfel, „fapta inculpatului de a fi afirmat că prin intervenția unui prieten al său, asistent universitar, va determina pe un anume profesor universitar să declare promovări la disciplina lui, mai mulți studenți cărora le-a solicitat și de la care a primit în acest scop diferite sume de bani constituie trafic de influență prin intermediar, rezultatul dorit fiind obținut prin mijlocirea altor persoane, pe care le-a individualizat prin funcția deținută”.

Existența infracțiunii prev. de art 257 Cod penal, este dovedită prin conținutul convorbirilor telefonice interceptate ale inculpatului A.B.C., iar în speță, aceasta a fost săvârșită „în forma pretinderii” de bani, în vederea traficării influenței, în scopul dorit de martorul denunțator.

Curtea reține că, după detalierea de către inculpat a mecanismelor și persoanelor prin care se poate ajunge în preajma Primului Ministru, precum și a faptului că aceste operațiuni „nu se fac pe ochi frumoși, având niște costuri”, la rugămintea denunțatorului de a se interesa, care ar fi contravaloarea intervenției pentru rezolvarea solicitării sale, apelantul pe un ton hotărât, convingător precizează: **„Îți spun acuma, 10 % e întotdeauna. Acesta-i costul! Cunosc fenomenul foarte bine!”** afirmații ce exclud caracterul exploratoriu al conversației.

Mai mult, atunci când martorul a insistat în sensul ca inculpatul „să pună o întrebare”, inculpatul acceptă, precizând și că „costul e de 10 % întotdeauna”.

Apărarea inculpatului în sensul că, nu există o acțiune de pretindere, că discuția cu denunțatorul este în termeni generici despre costurile unor asemenea intervenții, că nu a formulat pretenții particulare privind anumite sume de bani pentru soluționarea favorabilă a cererii martorului D.E.F., că intervenția nu s-a realizat și nu s-au remis banii, este neîntemeiată, în condițiile în care interceptările telefonice efectuate, confirmă caracterul serios al pretinderii sumei de bani pentru alte persoane, în vederea influențării Primului Ministru, pentru includerea Primăriei I. pe lista Guvernului și predarea unor sume în acest scop din Fondul de rezervă, aflat la dispoziția sa.

Astfel, în speță, elementul material al infracțiunii îl constituie pretinderea de bani de către inculpat, respectiv 100.000 euro pentru persoane influente din Guvern, acel procent de 10 % din valoarea sumei ce urma a fi primită din Fondul de rezervă a Guvernului de către Primăria I..

Pentru existența infracțiunii este necesar ca inculpatul să aibă influență sau să lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar, nefiind obligatoriu ca acesta să indice numele funcționarului, fiind suficient ca acesta să fie determinat prin calitatea sa. Influența reală sau presupusă a inculpatului trebuie să fi constituit pentru persoana interesată motivul determinant.

S-a susținut de către apărare că pe lângă lipsa pretinderii vreunei sume de bani de la denunțator pentru rezolvarea intervenției solicitate, din nicio probă a dosarului, nu rezultă cuantumul acesteia.

Curtea reține însă, că din conținutul interceptării telefonice din 28 august 2011 rezultă toate detaliile referitoare la suma în discuție.

Astfel, denunțatorul afirmă „ Oamenii au un milion de euro de recuperat și acum în prima tranșă, e făcută scrisoarea de aștia. În prima tranșă ar fi vrut 500.000, 540.000 euro”.

Cu privire la aceste relatări, răspunsul inculpatului A.B.C. este prompt, referitor la costurile pe care le implică intervenția sa, precizând : **„Îți spun acum: 10 % e întotdeauna. Acesta-i costul !”.**

Așa fiind, rezultă fără dubiu că pretinderea inculpatului viza suma de 100.000 euro, 10 % din 1 milion euro, cât avea de încasat Primăria I. din Fondul de rezervă al Guvernului.

Consumarea infracțiunii a avut loc în momentul pretinderii banilor, nefiind necesar ca intervenția promisă să se fi făcut și nici ca suma de bani să se fi primit.

S-a invocat, că nu rezultă că inculpatul A.B.C. sau altă persoană ar fi urmărit obținerea unui avantaj material, sau de altă natură, neexistând un scop și prin urmare, nesubzistând forma de vinovăție a intenției directe care este cerută de lege, nu sunt întrunite elementele constitutive ale traficului de influență, însă, convorbirile telefonice și

declarațiile martorului denunțator avute în vedere de tribunal și curte, dovedesc că scopul urmărit în momentul pretinderii banilor, era acela de a-l determina prin intermediari, pe Primul Ministru, să aloce bani din Fondul de rezervă al Guvernului pentru Primăria I., nefiind necesar ca acest scop să fie realizat efectiv.

Inculpatul apelant a învederat că, deși au fost interceptate convorbirile telefonice, nu rezultă din niciuna împrejurarea că ar fi încercat să ia legătura cu cineva din Guvern, în vederea soluționării favorabile a cererii denunțatorului.

Ori, această împrejurare nici nu are semnificație juridică în raport cu faptul că, potrivit dispozițiilor art 257 Cod penal, este suficient ca inculpatul să fi lăsat să se creadă că are influență asupra funcționarului, să susțină că îl poate determina să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Convorbirile telefonice interceptate demonstrează că, la 28 august 2011 între inculpat și denunțator s-a realizat un acord de voință valid și în privința cuantumului banilor ce trebuiau remiși apelantului, pentru cumpărarea influenței, martorul D.E.F. achiesând la suma indicată drept valoare a comisionului, practicat întotdeauna în astfel de cazuri.

Astfel, denunțatorul afirmă: „**Deci 10 % asta e, nu e o problemă.**”

Faptul că inculpatul A.B.C. nu a refuzat a se implica în solicitarea denunțatorului este reliefată de detaliile pe care i le dă, referitor la perioada de timp în care va efectua intervenția.

Astfel, inculpatul afirmă textual: „**Singura problemă pe care o am, este că o să pot să fac chestia asta, după 10, pentru că eu mâine dimineață plec la Viena, mă întorc vineri și vineri dimineață, mă duc pe la Reșița. Până luna următoare nu am cum să vorbesc cu oamenii care trebuie.**”

Nu are relevanță dacă denunțatorul și inculpatul s-au întâlnit la turneul de golf din 3 septembrie 2011, câtă vreme în conținutul conversației din 28 august 2011, data perfectării acordului de voință, apelantul i-a dat asigurări ferme martorului D.E.F., că înainte de 10 septembrie 2011 nu poate efectua intervenția, datorită unor deplasări în interes de serviciu, în țară și străinătate.

Nu se poate susține că denunțatorul nu era sigur dacă o asemenea influență era sau nu necesară, sau posibilă, câtă vreme la debutul conversației telefonice din 25 august 2011, îi spune inculpatului textual: „**Când mai vii pe la București vreau neapărat, dar e urgență, să vorbim o treabă**”. Mai mult, în conversația telefonică cu inculpatul din 28 august 2011, subliniază din nou caracterul urgent al intervenției: „**Dacă oricum nu ai cum să vorbești, asta e, nu avem ce să facem, ți-am zis că acum se făceau niște liste, de aia chestia e, să nu fie prea târziu, știi ?**”, ceea ce probează faptul că martorul D.E.F. de aceea a și apelat la inculpat, pentru că aprecia intervenția ca fiind urgentă, necesară și posibilă.

Faptul că între inculpat și denunțator nu a intervenit o reziliere a convenției de traficare a influenței perfectată la 28 august 2011, este dovedită și prin schimbul de mesaje de pe facebook dintre ei, din 12 septembrie 2011, în care inculpatul își manifestă în continuare disponibilitatea de a-l ajuta pe martorul D.E.F..

Astfel, la rugămintea denunțatorului „**Vezi, poate nu mă uiți cu treaba aia**” inculpatul îi răspunde: „**Încerc**”, ceea ce exclude vreun refuz din partea apelantului.

Nu poate fi acceptată susținerea că, denunțatorul nu a considerat că discuția din 28 august 2011 s-ar fi finalizat cu o traficare a influenței din partea inculpatului A.B.C., câtă vreme acesta, la 1 septembrie 2011, l-a contactat în același scop, pe martorul O.D..

Apelarea la martorul O.D. de către denunțator se explică prin faptul că problema ce o avea de rezolvat era urgentă, iar inculpatul A.B.C., i-a spus că poate efectua intervenția, doar după 10 septembrie 2011, context în care, a apreciat că, alte persoane pot să-i soluționeze mai rapid decât apelantul, cererea formulată.

Faptul că atât denunțatorul cât și inculpatul A.B.C. știau asupra cui trebuie exercitată influența, rezultă și din împrejurarea că, în momentul în care martorul D.E.F. la 1 septembrie 2011 l-a contactat pe O.D. pe Facebook, l-a întrebat direct: „ **Ai cumva intrare la B. sau măcar la cabinet, pe cineva?**”, fiind nominalizat astfel, atât funcționarul, calitatea acestuia și autoritatea publică în care își desfășura activitatea.

Nu poate fi primită nici susținerea apărării, în sensul că inculpatul A.B.C. nu a cunoscut identitatea beneficiarului influenței, de unde rezultă caracterul generic, exploratoriu al discuției cu martorul D.E.F. și lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, câtă vreme din convorbirea telefonică din 28 august 2011 rezultă fără echivoc aceste amănunte, denunțatorul oferind inculpatului suficiente detalii ale demersului pe care i-l solicita.

Astfel, D.E.F. a afirmat că este vorba despre o societate care a avut contract cu o anumită primărie și că această societate are de recuperat, pentru niște lucrări la drumuri din anul 2009, când au avut loc calamități naturale, suma de 1 milion de euro și că în acest sens, există o adresă întocmită de către prefect, președintelui consiliului județean, banii provenind de la **guvern**, respectiv de la Fondul de rezervă.

Relevantă este afirmația inculpatului că Fondul de rezervă „**este la dispoziția primului ministru**” precum și confirmarea martorului D.E.F., din care rezultă foarte clar că amândoi știau unde anume trebuie să se intervină.

O sinteză a răspunsurilor Curții la cele susținute de apărare în concluziile scrise din 18 iunie 2013 se referă la următoarele aspecte:

Din materialul probator al cauzei, rezultă fără echivoc că inculpatul nu a respins solicitarea denunțatorului, ci din contră a acceptat implicarea sa în activitatea infracțională. Astfel, acest aspect reiese din convorbirea telefonică interceptată din 28 august 2011 în care inculpatul precizează textual: „ **Până luna următoare, nu am cum să vorbesc cu oamenii care trebuie.**”

Susținerile și revenirile denunțatorului în fața Curții de Apel, asupra celor declarate în faza de urmărire penală și în fața Tribunalului Cluj, sunt făcute cu scopul de a atenua sau înlătura răspunderea penală a inculpatului.

Curtea, la pronunțarea soluției, va avea în vedere nu ceea ce a înțeles denunțatorul, din conținutul convorbirii telefonice cu inculpatul din 28 august 2011, ci ceea ce rezultă fără dubiu din coroborarea tuturor probelor testimoniale cu cele scrise, atașate dosarului.

Astfel, din conținutul convorbirii telefonice din 28 august 2011, reiese că denunțatorul are o problemă urgentă de rezolvat, sens în care apelează la ajutorul inculpatului. Acesta, în loc să respingă ferm orice angajament în efectuarea intervenției la persoane din anturajul Primului Ministru (E.B.), pentru a se aloca bani din Fondul de rezervă al Guvernului, în favoarea cumpărătorului de influență, dă o serie de detalii cu

privire la sumele ce se achită în astfel de situații, culminând cu precizarea comisionului de 10 % ce trebuie plătit pentru rezolvarea favorabilă a unor asemenea cereri.

Astfel, inculpatul afirmă textual: „Îți spun eu acum, 10 % e întotdeauna, cunosc fenomenul foarte bine”.

Câtă vreme, denunțatorul a achiesat la plata acestui comision, infracțiunea s-a consumat în momentul pretinderii sumei de către inculpat, pentru persoanele din Guvern, din preajma lui „*Number one*”.

Chiar dacă inculpatul, ulterior discuției telefonice cu denunțatorul, din 28 august 2011, nu a întreprins nimic concret pentru rezolvarea problemei martorului D.E.F., această atitudine a sa nu înlătură caracterul infracțional al demersului și a promisiunilor făcute lui D.E.F. la 28 august 2011. Inculpatul afirmă textual: „O să pot să fac chestia asta după 10, pentru că eu mâine plec la Viena, mă întorc vineri, mă duc pe la Reșița”.

Susținerea inculpatului apelant în sensul că, la 3 septembrie 2011, cu ocazia turneului de golf, locație unde s-a întâlnit cu denunțatorul și i-ar fi spus acestuia: „Să o lase baltă” cu demersurile și rugămințile la adresa lui, va fi înlăturată ca neveridică, ea necoroborându-se cu atitudinea sa ulterioară, din 12 septembrie 2011— când contactat fiind pe Facebook de către martorul D.E.F., în aceeași problemă, îi confirmă acestuia că „Încearcă” să-i rezolve cererea, **nereproșându-i** insistențele față de refuzul său categoric, exprimat la 3 septembrie 2011.

Mai mult, așa cum Curtea a arătat deja, nici nu era necesară o nouă discuție la 3 septembrie 2011 între denunțator și inculpat, câtă vreme acesta din urmă, s-a angajat cu ocazia convorbirii din 28 august 2011 „Că după data de 10 septembrie” va demara contactele necesare soluționării favorabile a problemei martorului D.E.F..

Împrejurarea că atât denunțatorul cât și inculpatul cunoșteau caracterul infracțional al demersului lor, rezultă tot din conținutul convorbirii telefonice interceptate din 28 august 2011.

Astfel, inculpatul afirmă: „Îmi dai tu un număr și te sun eu de pe un alt număr. Aș putea vorbi, știi? Eu am acasă vreo trei telefoane din astea cu cartelă, știi? Le iau, le arunc. Folosesc cartela și o arunc. Îmi dai un număr de telefon și te sunt de pe un număr de acolo și putem vorbi”, demonstrându-se prin această atitudine a inculpatului caracterul clandestin și conspirat al convorbirii telefonice.

Mai mult, martorul D.E.F. cunoștea de la martorul L., aspecte aduse și la cunoștința inculpatului la 28 august 2011, că se făcuseră demersuri oficiale din partea prefecturii și consiliului județean pentru obținerea de bani, din Fondul de rezervă a Guvernului, astfel că, cei doi dacă nu aveau intenții infracționale, așa cum rezultă din convorbirea telefonică interceptată, trebuiau să aștepte rezolvarea pe cale oficială a demersului inițiat de instituțiile statului.

În acest sens, edificatoare este declarația martorului N.C. din fața Curții din 12 iunie 2013 în care arată: „În urmă cu doi ani împreună cu viceprimarul comunei I. ne-am deplasat la guvern, pentru alocarea unor sume de bani, pentru plata unor lucrări realizate de diverse firme pentru consiliul local. Pentru a plăti sumele de bani aferente lucrărilor prestate de firma O. aparținând lui L., ne-am deplasat pentru a cere bani de la guvern, la invitația ministrului I., dar niciodată nu ne-au fost alocate fonduri în acest scop. Arăt că la fiecare lucrare efectuată de martorul L., acesta spunea că va obține bani pentru decontarea acestora, fără să spună însă de unde, împrejurare care s-a dovedit nereală”.

În acest context, al eșuării eforturilor făcute anterior de autoritățile locale, pentru obținerea de bani din Fondul de rezervă a Guvernului, trebuie interpretat și demersul denunțatorului de a apela la sprijinul și relațiile posibile ale inculpatului A.B.C., în soluționarea favorabilă a cererii sale.

Pe de altă parte, împrejurarea că denunțatorul la 1 septembrie 2011 l-a contactat pe Facebook pe martorul O.D., în același scop, nu exclude existența infracțiunii de trafic de influență, comisă de inculpatul A.B.C. la 28 august 2011, în forma pretinderii unui comision de 10 % din valoarea sumei de recuperat, respectiv din 1 milion euro, pentru acele persoane din Guvern la care trebuia să intervină, deoarece așa cum am mai învederat, martorul D.E.F. avea promisiunea apelantului că va demara discuțiile necesare soluționării favorabile a cererii sale, doar după data de 10 septembrie 2011, ori câtă vreme solicitarea denunțatorului avea caracter urgent, era normal ca acesta să încerce să și-o rezolve și anterior zilei de 10 septembrie 2011 și chiar prin intermediul altor persoane.

Mai mult, și o eventuală discuție, pe aceeași temă dintre denunțator și martorul O.D. la 3 septembrie 2011 cu ocazia unei competiții de golf, tot nu exclude infracțiunea de trafic de influență, reținută în sarcina inculpatului A.B.C., deoarece aceasta s-a consumat la 28 august 2011 în cadrul discuției telefonice purtate între denunțator și apelant.

Nu în ultimul rând însă, denunțatorul în declarația din 12 iunie 2013 din fața Curții, arată că discuția cu O.D. „ nu a avut legătură cu problema pe care o discutase la finele lunii august 2011, cu inculpatul A.B.C.”.

Denunțatorul învederează că, în realitate „ nu-și amintește dacă înafară de discuția pe Facebook din 1 septembrie 2011 cu martorul O.D., a discutat și nemijlocit cu acesta, ulterior la turneele de golf”.

Din declarația martorului O.D. din 20 martie 2013 din fața Curții (fila 124) rezultă că, după discuția pe facebook cu denunțatorul din 1 septembrie 2011, s-au întâlnit „și în localitatea ... la un turneu de golf, ocazie cu care D.E.F. i-a dat mai multe detalii despre solicitarea inițială, comunicându-i că ar fi vorba de o datorie a Statului Român față de o firmă privată, respectiv 1 milion euro și că statul nu are bani să-și achite restanțele. Martorul D. ar fi trebuit să intervină pe lângă Primul Ministru, pentru a facilita plata acelei datorii. Martorul susține că era vorba de firma numitului L.. Cu acea ocazie, D.E.F. i-a spus că știe că acest serviciu nu este gratuit și i-a solicitat martorului să-i comunice dacă dorește vreun procent din suma datorată de către stat, martorul refuzându-l categoric și neștiind că aceeași solicitare i-o făcuse numitul D.E.F. și inculpatului A.B.C.”.

Curtea reține că martorul D.E.F. i-a comunicat martorului D.O. că acele datorii ale statului, trebuiau plătite din Fondul de rezervă aflat la dispoziția Primului Ministru, de unde rezultă fără dubiu, că atât denunțatorul cât și inculpatul A.B.C. știau asupra cui trebuie efectuată intervenția, în privința rezolvării favorabile a solicitării lui D.E.F.

În sinteză, în condițiile în care denunțatorul a solicitat inculpatului A.B.C. o intervenție la guvern pentru alocarea unor sume de bani din Fondul de rezervă, pentru plata unor lucrări efectuate de o societate comercială, dar nedecontate de stat, rezultă fără dubiu, persoana care era vizată, în speță, Primul Ministru, iar apelantul acceptând să efectueze un atare demers, precizând costul acestuia, atitudinea sa echivalează cu o pretindere în sensul legii penale, aceasta fiind definită ca „formularea de către făptuitor în mod expres sau tacit a cererii să i se dea pentru sine sau pentru altul, o sumă de bani”.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat apelul inculpatului A.B.C., în baza art. 379 pct. 1 lit b Cod procedură penală.

În baza art.189 C.pr.pen. se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de **50** lei ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, avocat Bucșa Niculina.

În temeiul art.192 alin.2 va obliga pe apelantul A.B.C. să plătească în favoarea statului suma de **1400** lei cheltuieli judiciare, din care **50** lei reprezentând onorariu avocațial.

Cu privire la apelul DNA:

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, se valorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

La individualizarea pedepsei, Curtea are în vedere complexitatea pericolului social al faptei deduse judecății, elementele obiective și subiective ce au condus la săvârșirea infracțiunii, impactul social produs de săvârșirea unei astfel de fapte, poziția adoptată de inculpat pe parcursul procesului penal, personalitatea acestuia și necesitățile procesului de reeducare și resocializare, astfel încât pedeapsa să-și poată îndeplini atât funcția corectivă, de îndreptare, cât și cea preventivă – de descurajare a săvârșirii unor fapte similare de către alte persoane.

Curtea va avea în vedere, în primul rând, gravul prejudiciu de imagine adus administrației publice, în principal, și încrederii în incoruptibilitatea funcționarilor publici.

Cinstea, corectitudinea și moralitatea funcționarului în exercitarea atribuțiilor de serviciu sunt condiții *sine qua non* nu numai pentru prestigiul și autoritatea acestuia sau al instituției în care acționează, ci pentru însăși existența, echilibrul și forța societății.

Toate aceste elemente de individualizare conduc la concluzia că scopul preventiv, reeducativ al pedepsei poate fi atins și prin menținerea pedepsei de 2 ani închisoare în privința căreia s-a dispus suspendarea sub supraveghere.

În speță, nu poate fi ignorată împrejurarea că fapta s-a consumat sub forma pretinderii, neurmată de primirea vreunor sume de bani.

Atingerea dublului scop preventiv și educativ al pedepsei, este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind, în mod obiectiv, instanței judecătorești datoria asigurării unui real echilibru între gravitatea faptei și pericolozitatea socială a infractorului, pe de o parte, și durata sancțiunii și natura sa (privativă sau nu de

libertate), pe de altă parte. Mijloacele ce permit realizarea acestui obiectiv sunt reprezentate de criteriile de individualizare expres indicate în art.72 C.pen., iar orice altă abatere de la judicioasa lor utilizare în procesul de stabilire și aplicare a sancțiunii afectează temeinicia și legalitatea hotărârilor judecătorești de condamnare.

În cauză, analiza obiectivă a probelor administrate, pune în evidență caracterul just al sancțiunii aplicate dar mai ales al modalității de executare a acesteia, Tribunalul acordând cuvenita semnificație unor împrejurări ale dosarului, respectiv că inculpatul nu posedă antecedente penale, este în vârstă de 45 de ani, este încadrat în muncă, fiind administrator la o societate comercială iar din punct de vedere sanitar prezintă afecțiunile de: „polidiscopatie cervico-dorso - lombară, lumbago cronic, microlitiază renală, lombosciatică dreapta, prostatită cronică, hipercolesterolemie și aritmie extrasistolă ventriculară cls.III A”.

Din referatul de evaluare întocmit de Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj, rezultă că inculpatul A.B.C. este cunoscut ca o persoană responsabilă, de încredere, sociabilă și deschisă, care se implică mult în ceea ce face. Din discuțiile purtate cu acesta și cu familia, rezultă fără echivoc un risc minim ca inculpatul să reia o atitudine antisocială. Totodată, referatul pune în evidență faptul că inculpatul, în prezent, dispune de resurse personale și familiale pentru a depăși situația în care se află, respectiv contactul cu organele judiciare, care au fost sesizate în urma presupuselor fapte de corupție pentru care a fost cercetat.

În sfârșit, ținând seama și de intervalul de timp însumând 1 an și 11 luni de la comiterea faptei și până la soluționarea apelului, există suficiente temeiuri pentru a se considera că scopul pedepsei poate fi atins și în condițiile suspendării executării acesteia sub supraveghere, nefiind necesară privarea de libertate a inculpatului sau majorarea sancțiunii.

În ce privește individualizarea pedepsei, Curtea apreciază că aceasta răspunde atât prin quantumul ei, cât și prin modalitatea de executare (suspendare sub supraveghere) dezideratelor înscrise în art.52 C.pen., cu referire la scopul general al pedepsei.

Au fost avute în vedere criteriile de individualizare prev.de art.72 C.pen., respectiv atât gradul de pericol social al faptei comise, cât și circumstanțele personale ale inculpatului, lipsa antecedentelor penale, conduita lui procesuală, inclusiv concluziile referatului de evaluare întocmit în faza de judecată în fața Tribunalului Cluj de către Serviciul de Probațiune, cu referire la perspectivele de reintegrare socială a acestuia. Curtea reține că din actele dosarului rezultă că inculpatul a avut o poziție de recunoaștere a faptei, însă de negare a caracterului infracțional al acesteia. Instanța de apel, la dozarea și individualizarea sancțiunii, cât și la stabilirea modalității de executare a acesteia, va avea în vedere că inculpatul este căsătorit și are în întreținere trei copii, din care doi sunt minori, precum și o stare sanitară alterată, conform diagnosticelor relevate mai sus.

Pe de altă parte, în stabilirea quantumului pedepsei și a modalității de executare, nu se poate face abstracție de intervalul de timp de aproape 2 ani de la comiterii infracțiunii și până în prezent, perioadă care este de natură a diminua rezonanța socială a faptei comise de către inculpat și a pune sub semnul întrebării eficiența constrângerii penale, cu referire la funcția de exemplaritate a pedepsei, respectiv de izolare temporară a inculpatului din societate, prin executarea efectivă a pedepsei aplicate.

În aceste condiții, Curtea apreciază că un plus de severitate, concretizată în majorarea cuantumului pedepsei și schimbarea modalității de executare, nu se justifică, reeducarea inculpatului putându-se face în limitele sancțiunii pe care instanța de fond a stabilit-o prin sentința apelată.

Pentru toate aceste considerente, Curtea va respinge ca nefondat apelul promovat de către Parchetul de pe lângă ÎCCJ – DNA – Serviciul Teritorial Cluj împotriva sentinței penale nr. 285 din 23 iulie 2012 a Tribunalului Cluj în baza art.379 pct.1 lit.b C.pr.pen.

Conform art.192 alin.3 C.pr.pen. cheltuielile judiciare în apelul DNA vor rămâne în sarcina statului. (Judecător Delia Purice)

**7. Ucidere din culpă. Conducător auto aflat sub influența alcoolului.
Individualizarea pedepsei. Lipsa temeiurilor pentru reținerea
circumstanțelor atenuante sau pentru suspendarea executării pedepsei sub
supraveghere. Daune morale. Caracter rezonabil**

***Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 897 din 19 iunie
2013***

Prin sentința penală nr. 379 din 26 martie 2013 a Judecătoriei Cluj-Napoca, în baza art. 178 al. 1, 2 și 3 din C.pen. cu aplicarea art. 320¹ din C.p.p. și art. 74 al. 1 lit. b și 74 al. 2 și 76 din C.pen. a fost condamnat inculpatul P.C.I., la pedeapsa de **2 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art. 71 al. 2 din C.pen. au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute la art. 64 al. 1 lit a teza a II-a din C.pen. pe perioada prevăzută de art. 71 al. 2 din C.pen.

În baza art. 88 al. 1 din C.pen. s-a dedus perioada reținerii și arestării preventive din data de 10 iunie 2012 până la data de 11 iulie 2012.

S-a constatat că pentru autovehiculul marca Opel Astra condus de către inculpatul P.C.I. la data de 9 iunie 2012 a fost încheiată polița de asigurare seria RO/17/G17/HRO nr. 03192491 la data de 23 februarie 2012 și valabilă începând cu data de 24 februarie 2012 până la data de 23 august 2012 emisă de către asiguratorul S.C. C.A. S.A. cu sediul în ... care va răspunde în calitate de asigurator în condițiile legii și în limita plafonului legal.

În temeiul art. 14 și la art. 346 din C.p.p rap. la art. 1357 al. 1 și 1372 al. 1 C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către partea civilă S.A.D. și a fost obligat inculpat la plata sumei de 200.000 de lei reprezentând daune morale.

S-a constatat că inculpatul a acoperit prejudiciul material.

S-a menținut măsura liberării sub control judiciar luată împotriva inculpatului prin sentința penală nr. 848/3 iulie 2012 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, definitivă prin decizia penală nr. 284/11 iulie 2012 pronunțată de Tribunalul Cluj.

În baza art. 191 al. 1 din C.p.p. a fost obligat inculpatul P.C.I. la plata sumei de 4.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată avansate de stat.

În baza art. 193 al. 6 din C.p.p. rap. la art. 274 din C.p.c. a fost obligat inculpatul la plata sumei de 3.100 de lei către partea civilă reprezentând cheltuieli de judecată, respective onorariul avocatului ales.

În baza art. 189 al. 1 din C.p.p. onorariile avocaților desemnați din oficiu, d-na ... de 400 de lei și d-nul ... de 100 de lei au fost avansate din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca a fost trimis în judecată inculpatul P.C.I. pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art. 178 al. 1, 2 și 3 din C.pen, constând în aceea că la data de 9 iunie 2012, în jurul orei 22.50 a condus autovehiculul marca Opel Astra cu nr. de înmatriculare ... pe str. Fabricii din Cluj-Napoca, după ce în prealabil a consumat băuturi alcoolice, având o alcoolemie superioară limitei de 0,80 g/l, ocazie cu care a produs un accident rutier soldat cu decesul victimei S.O..

La termenul de judecată din data de 8 ianuarie 2013, înainte de citirea actului de sesizare, inculpatul a declarat că recunoaște săvârșirea faptei pentru care a fost trimis în judecată și a solicitat aplicarea disp. art. 320¹ din C.p.p.

Instanța a admis cererea inculpatului, a audiat partea civilă și a administrat proba testimonială și cea cu înscrisuri pentru latura civilă.

Analizând probele din dosar instanța a reținut următoarele:

Urmărirea penală a început împotriva inculpatului prin rezoluția din data de 10 iunie 2012, confirmată de către procuror la aceeași dată.

Urmare a sesizării unui accident de circulație petrecut la data de 9 iunie 2012, în jurul orei 23.05, s-a efectuat o cercetare la fața locului și în prezența martorilor asistenți B.F.A. și H.G.I. s-au reținut următoarele:

Împotriva inculpatului a fost pusă în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art.178 al. 1, 2 și 3 din C.pen., reținându-se că la data de 9 iunie 2012, după ce a consumat băuturi alcoolice, având o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g‰ în sânge a condus autovehiculul marca Opel cu nr. de înmatriculare ... pe str. Fabricii dinspre str.Aurel Vlaicu și pe fondul deplasării cu o viteză superioară celei legale și a neasigurării corespunzătoare la schimbarea direcției de mers a acroșat autovehiculul marca Seat Toledo cu nr. ... condus pe același sens de deplasare de victima S.O., pe care l-a proiectat în afara părții carosabile în mai multe autovehicule și apoi într-un stâlp de iluminat public, iar în urma coliziunii a rezultat decesul victimei.

Incidentul s-a petrecut în pe str. Fabricii din Cluj-Napoca în fața magazinului Kaufland.

Circulația se desfășura în dublu sens, lățimea părții carosabile fiind de 14,10 m, cu parcări amenajate pe ambele sensuri, de 2 și 4,10 m și cu trotuare de 5,30 m. ambele autovehicule implicate în accident, respectiv autovehiculul marca Opel cu nr. de înmatriculare ... condus de către inculpat și autovehiculul marca Seat Toledo cu nr. .. condus pe același sens de deplasare de victima S.O. au fost găsite proiectate pe trotuarul din sensul opus de deplasare a autovehiculelor.

Conform raportului de constatare medico-legală nr. 4003/III/276/21 iunie 2012 decesul victimei S.O. a fost violent, s-a datorat zdrobirii craniului și a conținutului în cadrul unui traumatism cranio-maxilo-facial complex produs prin lovire cu corpuri dure în cadrul unui accident rutier ce poate data din 9 iunie 2012. Totodată s-a stabilit că victima avea o alcoolemie de 1,30 g‰.

Inculpatului i-au fost recoltate probe biologice, astfel: din prima probă de sânge recoltată la ora 23.45, alcoolemia a fost de 0,95 gr‰ alcool pur în sânge, iar la a doua probă prelevată la ora 24.45 a rezultat o alcoolemie de 0,85 gr‰.

Instanța a reținut că inculpatul, șofer profesionist, era însoțit de martora I.P.C. iar în sensul giratoriu din P-ța Mărăști a observat autovehiculul condus de către victima S.O., prieten de-al său, care era însoțit de soția sa S.A.D.. Inculpatul a declarat că a doua zi toți

trebuia să se întâlnească la nunta unui prieten comun, proprietarul mașinii condusă de către inculpat, și în acest context a vrut să vorbească cu victima. A deviat de la direcția sa de deplasare și a condus autovehiculul în spatele celui al victimei schimbând repede faza lungă cu cea scurtă (*blitz-uri*), încercând astfel să o determine pe victimă să oprească. Au intrat pe str. Fabricii pe banda a doua de lângă axul drumului, iar la un moment dat victima a virat pe banda întâi, moment în care inculpatul a accelerat a ajuns în dreptul autovehiculului condus de către victimă, *care s-a uitat la noi* (declarația martorei I.). Pe banda a doua în fața inculpatului era un alt autovehicul care, la următoarea intersecție a încetinit pentru a face un viraj la stânga. Inculpatul a accelerat și a trecut pe banda întâi *moment în care T. a accelerat* (declarația aceleiași martore). Astfel cele două autovehicule au intrat în coliziune, fiecare fiind proiectat în alte autovehicule.

Martora S.A., pasagerul din mașina victimei a declarat că după ce s-au întâlnit întâmplător cu inculpatul în sensul giratoriu din P-ța Mărăști, și-au continuat deplasarea pe str. Fabricii, iar *la un moment dat am fost surprinsă să observ că din spate venea cu viteză sporită autoturismul marca Opel Astra condus de către inculpat care ne blițuia în mod repetat ... eu nu am știut și nu am înțeles ce intenționa acesta să facă și nici soțul meu nu mi-a spus nimic ... dar ne-am continuat deplasarea în mod constant și cu aceeași viteză ... la intersecția cu strada București s-a încadrat pe str. Fabricii un taxi pe care soțul meu l-a evitat trecând de pe banda a doua pe banda întâi după care am auzit un zgomot și mi-am pierdut cunoștința.*

Martora T.C.C. a declarat că traversa împreună cu soțul ei str. Fabricii pe trecerea de pietoni din apropierea magazinului Kaufland când *am observat că rulau spre noi două autovehicule cu viteză sporită ... cu toate că traversam regulamentar niciunul dintre cele două autovehicule nu a încetinit deloc, punându-ne viața în pericol motiv pentru care pentru a nu fi loviți ne-am grăbit să traversăm strada ... iar în momentul în care am ajuns pe sensul opus soțul meu m-a împins pentru a nu fi lovită.* Martorul T.V. confirmă declarația soției sale precizând că *cele două autovehicule se deplasau cu viteză sporită, excesivă, două autovehicule în paralel ... din ceea ce am văzut eu la momentul producerii accidentului consider că cei doi conducători auto se întreceau unul pe celălalt, făcând liniuțe, având o conduită imprevizibilă în trafic datorită vitezei excesive cu care se deplasau.*

Inculpatul a declarat că a făcut semn victimei cu farurile în mod repetat pentru ca acesta să oprească și fiind convins că va opri a trecut brusc în fața acestuia. Declarația inculpatului nu are nicio legătură cu realitatea ori cu rațiunea, întrucât nu se coroborează cu declarațiile martorelor I. (*în acel moment T. a accelerat*) și T. (*rulau cu viteză sporită și soțul meu m-a împins pentru a nu fi lovită*), iar dacă inculpatul era convins sau credea că victima va opri atunci nu era necesară manevra bruscă de trecere în fața victimei.

Martora S.A. a ținut să precizeze că nu a înțeles pentru ce motiv *blițuia* inculpatul, prieten de-al lor, și nici soțul său nu i-a spus nimic *dar și-au continuat liniștit și cu viteză constantă deplasarea.* Pe lângă caracterul neverosimil al pasivității emoționale a victimei și a martorei, declarația sa nu se coroborează cu declarațiile martorilor I. și T.

Dinamica celor două autovehicule și a accidentului a relevat premisele unei alte variante decât a celei arătate de către inculpat. Este mult mai probabil ca cele două autovehicule să fi fost într-o competiție de viteză, pe un drum public, în linie dreaptă, la acea oră mai puțin circulat. Astfel ar fi explicată viteza sporită a două autovehicule care circulau în paralel (declarația martorei T.) și graba cu care inculpatul a intrat în fața

autovehiculului victimei trecând fără să se asigure eficient de pe banda a doua pe banda întâi în timp ce victima a accelerat în acel moment. Desigur că dacă inculpatul ar fi dorit să-i comunice ceva urgent victimei, cu care de altfel s-a întâlnit întâmplător în sensul giratoriu, avea la îndemână un telefon mobil sau putea să-i facă un semn în acest sens atunci când se deplasau în paralel, dar a preferat să se deplaseze cu viteză sporită în spatele acestuia alternând repede faza lungă cu cea scurtă. Este cert că oricât de detaliat vor prezenta martorele I. și Ș. dinamica evenimentului nu vor spune niciodată că cele două autovehicule se aflau într-o competiție de viteză din motive lesne de înțeles, însă văzând probele administrate în cursul urmăririi, precum și observațiile din referatul de evaluare întocmit de Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj (*tânărul <inculpatul P.C.> nu apreciază consumul de alcool ca factor favorizant al accidentului, afirmând că, probabil, s-ar fi comportat asemănător și în lipsa acestuia, la momentul respectiv evaluând situația ca pe o oportunitate de distracție/joacă, fără a anticipa gravitatea urmărilor*), s-a concluzionat că inculpatul și victima se aflau într-o competiție de viteză. Pe lângă pasiunea pentru viteză a inculpatului, sesizată și de către consilierul de probațiune, starea euforică dată de consumul de alcool atât pentru inculpat, cât și pentru victimă, au contribuit decisiv la luarea unei decizii rapide de către cei doi de a se întrece unul pe celălalt.

Competiția a captat atenția inculpatului care a observat târziu autovehiculul marca Peugeot care circula în fața sa și care inițiasse o manevră de virare spre stânga cu reducerea implicită a vitezei de deplasare, până la staționare (declarația martorului T.V. coroborată cu declarația martorei I. – *nu pot preciza dacă manevra autoturismului Dacia Solenza l-a incomodat în vreun fel pe inculpat, cert este că acesta a sporit viteza de deplasare și a trecut înspre banda întâi*).

Fapta inculpatului P.C.I. care, la data de 9 iunie 2012, în jurul orei 22.50 a condus autovehiculul marca Opel Astra cu nr. de înmatriculare ... pe str. Fabricii din Cluj-Napoca, după ce în prealabil a consumat băuturi alcoolice, având o alcoolemie superioară limitei de 0,80 g/l, ocazie cu care a produs un accident rutier soldat cu decesul victimei S.O., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art. 178 al. 1 și 2 din C.pen.

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii se realizează printr-o activitate de ucidere, care constă într-o acțiune, inculpatul realizând o acțiune interzisă de lege și anume conducerea unui autovehicul pe drumurile publice fără a acorda prioritate de trecere pietonilor în locurile special amenajate pentru traversarea drumului.

Urmarea imediată constă în moartea unei persoane, în cauza victima S.O..

Legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată este dovedită cu certitudine de întreg materialul probator administrat în cauza. Chiar în raportul de expertiză medico-legală se arată că există o legătură de cauzalitate directă între leziunile traumatice cauzate de accidentul rutier și decesul victimei.

Latura subiectivă a infracțiunii este realizată sub forma culpei cu prevedere reglementate de art. 19 alin. 1 pct. 2 lit. a C. pen., inculpatul prevăzând împrejurarea că prin inițierea unei competiții de viteză pe drumul public poate cauza vătămări celorlalți participanți la trafic, dar nu a acceptat un astfel de rezultat bazându-se pe experiența și îndemânarea sa la volan. Inculpatul nu s-a asigurat suficient ori în mod efectiv conducând cu o viteză net superioară limitei maxime de viteză pe acel sector de drum, declanșând astfel starea de pericol pentru ceilalți participanți la trafic care nu au obligația de a

presupune încălcarea normelor legale de către ceilalți conducători auto pentru a-și regla conduita în acest sens.

Instanța a reținut și culpa victimei care, după ce a consumat alcool, împreună cu inculpatul a inițiat competiția de viteză contribuind astfel la declanșarea pericolului unui accident. Vom reține în sarcina victimei o culpă de 30%.

Asadar, instanța a constatat ca fapta inculpatului este o fapta tipică, prevăzută de legea penală, care prezintă pericol social și a fost săvârșită cu vinovăție, și a condamnat inculpatul la pedeapsa închisorii.

La individualizarea pedepsei instanța a ținut seama de prev. art. 72 din C.pen., luând în considerare limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită de către inculpat cu aplicarea art. 320¹ din C.p.p., de gradul culpei cu prevedere caracterizată prin neglijență gravă după ce inculpatul a consumat alcool, de conduita anterioară și ulterioară a inculpatului, precum și de vârsta acestuia. În același context instanța a reținut ușurința cu care inculpatul a *gândit* că poate circula o cu viteză excesivă în condițiile în care a observat alți participanți la trafic cu sau fără autovehicule care îi fac vulnerabili, mai ales pe pietoni chiar și la trecerea unui autovehicul cu viteză ridicată. S-a reținut și faptul că inculpatul este la prima abatere de la normele penale și de culpa victimei, ultima împrejurare făcând incidente disp. art. 74 al. 2 din C.pen.. Totodată, inculpatul a depus eforturi semnificative pentru acoperirea prejudiciului material încercat de către partea vătămată, iar în acest context vom reține incidența art. 74 al. 1 lit. b din C.pen.

În baza art. 178 al. 1, 2 și 3 din C.pen. cu aplicarea art. 320¹ din C.p.p. și art. 74 al. 1 lit. b și 74 al. 2 și 76 din C.pen. a condamnat inculpatul P.C.I. la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art. 71 al. 2 din C.pen. au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C.pen., ținând seama de gravitatea faptei care crează o incompatibilitate morală și juridică cu calitatea de ales în cadrul autorităților publice sau în funcții electivă publice.

Cu privire la individualizarea modalității de executare a pedepsei instanța a reținut că inculpatul, șofer profesionist, a acceptat și inițiat întrecerea cu victima, conducând fiecare un autovehicul pe un drum public dintr-un oraș în general aglomerat și la o oră când se aflau în trafic atât pietoni cât și alte autovehicule. Așadar, cu o nonșalanță explicabilă numai prin pasiunea inculpatului pentru întreceri de viteză cu autovehicule (împrejurare ce rezultă atât din natura meseriei inculpatului începută de tânăr, cât și din referatul de evaluare), inculpatul a pus în pericol imediat și concret atât pasagera din autovehiculul său cât și pe ceilalți participanți la trafic, martorii T. fiind nevoiți să se împingă unul pe celălalt pentru a nu rămâne în calea autovehiculelor. Cu alte cuvinte inculpatul, aflat sub influența băuturilor alcoolice, crează o stare de pericol iminent, pe care o evaluează cu superficialitate și împreună cu victima produce un accident rutier, care, pe lângă decesul aproape imediat al victimei putea produce și alte consecințe tragice. Or, în condițiile inițierii unei întreceri de autovehicule pe un drum public, în prezența altor participanți la trafic, neacceptarea unui rezultat care viza vătămarea integrității corporale ale unor persoane se apropie mai mult de indiferență, iar culpa cu prevedere se apropie de o intenție eventuală. În contextul evenimentelor descrise mai sus și în lumina art. 52 din C.pen. instanța apreciază că scopul pedepsei nu poate fi atins decât prin executarea pedepsei de 2 ani închisoare în regim de detenție.

Despre latura civilă:

Dintru început s-a constatat că pentru autovehiculul marca Opel Astra condus de către inculpatul P.C.I. la data de 9 iunie 2012 a fost încheiată polița de asigurare seria RO/17/G17/HRO nr. 03192491 la data de 23 februarie 2012 și valabilă începând cu data de 24 februarie 2012 până la data de 23 august 2012 emisă de către asiguratorul S.C. C.A. S.A. care va răspunde în calitate de asigurator în condițiile legii și în limita plafonului legal.

Fără să privim acțiunea civilă ca o a doua sancțiune, s-a reținut că fapta inculpatului săvârșită din culpă cu prevedere a produs un prejudiciu material părții civile, constând în cheltuielile făcute ca urmare a accidentului din data de 9 iunie 2012, dar care au fost achitate de către inculpat, precum și un prejudiciu moral, constând în pierderea soțului.

Din declarația martorei C.L. s-a reținut că partea civilă și victima aveau o relație de aproximativ 10 ani și s-au căsătorit cu aproximativ un an înaintea evenimentului din data de 9 iunie 2012. Dispariția violentă și intempestivă a soțului, la vârsta de 22 de ani și la un an de la căsătorie a provocat părții vătămate vizibile traume psihice care se vor întinde și în viitor, mai ales datorită împrejurării că a fost aproape de victimă.

În aceste condiții reținerii culpei concurente a victimei instanța a apreciat întemeiată în parte acțiunea civilă formulate de către partea civilă S.A.D. și l-a obligat pe inculpat la plata sumei de 200.000 de lei reprezentând daune morale.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA CLUJ-NAPOCA, asiguratorul SC C.A. SA SIBIU, partea civilă S.A.D. și inculpatul P.I.C..

Prin motivele scrise și orale **Parchetul** a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârii judecătorești pentru netemeinicie și rejudecând dosarul, a se dispune ca pedeapsa inculpatului să fie situată spre maximumul special prevăzut de textul incriminator, cu executare prin privare de libertate, raportat la pericolul social sporit al infracțiunii și al făptuitorului care, sub influența alcoolului a provocat un accident de circulație soldat cu decesul unei persoane, accidentul fiind produs pe o arteră intens circulată a municipiului și pe timp de noapte.

Asiguratorul prin recursul promovat a solicitat reducerea despăgubirilor ce urmează a fi achitate părții civile raportat la împrejurarea că Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința pronunțată a reținut o culpă de 30 % și în sarcina victimei decedate, context care obligă la o reevaluare a cuantumului prejudiciului statuat în speță, impunându-se astfel diminuarea daunelor morale.

Partea civilă S.A.D. prin recursul promovat a apreciat că se impune casarea sentinței judecătorești atât sub aspect penal cât și civil. Sub aspectul laturii penale cere a se înlătura culpa victimei în producerea accidentului și pe cale de consecință, aplicarea unei pedepse majorate inculpatului, cu executare prin privare de libertate, iar sub aspect civil obligarea asiguratorului la plata sumei de 500.000 lei daune morale.

Inculpatul P.I.C. prin recursul promovat a apreciat că în favoarea sa trebuie reținute circumstanțele atenuante prevăzute în art. 74 alin 1 lit a și c Cod penal având o conduită bună înainte de săvârșirea infracțiunii concretizată prin lipsa antecedentelor penale, prin cooperarea sinceră cu organele judiciare, instanța urmând a ține cont de faptul că și victima a avut o culpă de 30% în producerea evenimentului rutier. Consideră că, reeducarea sa este posibilă și prin suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

Cere ca sub aspectul laturii civile a se ține cont de împrejurarea că a achitat părții civile Ș. suma de 3100 lei reprezentând onorariul apărătorului ales, în fața instanței de fond, astfel că în mod eronat judecătorul fondului l-a obligat să mai achite încă o dată această sumă soției victimei. Pe cale de consecință, cere exonerarea sa de la plata acestei sume.

Învederează că nu a contestat suma solicitată de partea civilă, cu titlu de daune materiale iar pe de altă parte întregul dosar a fost soluționat în condițiile art 320¹ Cod procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Curtea examinând recursurile promovate, prin prisma motivelor invocate ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la recursul Parchetului:

Potrivit art. 72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de stabilire a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului P.C.I., care a avut o atitudine sinceră cu privire la faptele comise, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier, a colaborat cu organele judiciare.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul

preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia "scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni".

La individualizarea tratamentului penal, instanța de recurs trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, se valorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Curtea reține că pentru cunoașterea gradului de pericol social al faptei săvârșite, respectiv a infracțiunii deucidere din culpă prev.de art.178 alin.1, 2, și 3 C.pen., se impun a fi cercetate modul în care s-a realizat acțiunea ce constituie elementul material al acesteia, împrejurările ce o particularizează, caracterul și importanța obiectului lezat sau pus în pericol, gravitatea urmărilor, forma și gradul de vinovăție al inculpatului.

Din examinarea lucrărilor dosarului și a întregului material probator, rezultă că inculpatul P.C.I., a condus autoturismul având în sânge o îmbibație alcoolică de 0,95 gr⁰/₀₀, cu o viteză excesivă, la o oră înaintată din noapte, pe o arteră intens circulată din Cluj, str. Fabricii.

La debutul cercetării judecătorești inculpatul a solicitat ca judecarea cauzei să aibă loc în temeiul art. 320¹ Cod procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Curtea reține că gradul de pericol social generic al infracțiunii depinde în mod firesc și de obiectul juridic al acesteia, respectiv de relațiile sociale pe care le ocrotește legea penală și de valorile ce sunt implicate în acestea. Ori, în cazul infracțiunii deucidere din culpă prev.de art.178 alin.1, 2 și 3 C.pen., valorile sociale protejate vizează existența și apărarea securității fizice a persoanei de amenințările pe care le presupun accidentele rutiere, ce constituie grave atentate pentru viața oamenilor și pentru siguranța relațiilor sociale. În speță, inculpatul a suprimat rapid viața prietenului său, pe fondul consumului de alcool, astfel că în raport cu obiectul juridic special și cel material lezat, fapta acestuia prezintă o periculozitate deosebită.

Prin prisma urmărilor faptei, cu referire strictă la infracțiunea prev.de art.178 alin.1,2 și 3 C.pen., trebuie avută în vedere și durerea sufletească pricinuită familiei victimei, dar și prejudiciul material și moral ce a fost cauzat, chiar dacă aceste urmări nu sunt cerute de lege pentru existența infracțiunii sau pentru calificarea acesteia.

Una din cauzele infracțiunilor rutiere o constituie însăși comportarea neatentă a conducătorului auto precum și imprudența acestuia, ca urmare a nerespectării regulilor de conducere a vehiculului. O altă cauză a producerii acestor infracțiuni, o constituie lipsa de eficiență a represivității, instanțele pronunțând în majoritatea cazurilor pedepse derizorii – acordând mai multă atenție rezolvării

pretențiilor civile, decât laturii penale, respectiv pericolului pe care îl reprezintă asemenea fapte pentru societate, în ansamblul ei.

În vederea realizării scopului preventiv al pedepsei, dar și a preîntâmpinării unor reacții colective negative, ce ar produce perturbații la nivelul disciplinei publice, al respectului față de lege, Curtea opinează că se impunea aplicarea față de inculpatul P.C.I. a unei pedepse substanțiale, care să fie executată prin privare de libertate.

Nu se poate face abstracție de contextul actual și de amploarea pe care au înregistrat-o faptele de ucidere din culpă și vătămare a integrității corporale a persoanelor angajate în traficul rutier, autovehiculele constituind instrumente deosebit de periculoase ce produc urmări de o mare gravitate, acest gen de infracțiuni generând un sentiment de dezaprobare din partea societății civile, care resimte necesitatea unei reacții adecvate împotriva făptuitorilor, pe măsura tulburărilor pe care le produc în mediul social, corespunzător gradului de pericol creat prin săvârșirea lor.

Curtea reține, raportat la materialul probator din dosar, gradul de pericol social deosebit de ridicat al faptei, în raport de modalitatea de comitere a acesteia, - respectiv conducerea autovehiculului cu o viteză excesivă, cu o îmbibație alcoolică în sânge de 0,95 gr^{0/00}, pe o arteră intens circulată a municipiului, deși la o oră târzie, în apropierea miezului nopții, pe str. Fabricii, în apropierea magazinului Kaufland.

Curtea va înlătura susținerea judecătorului fondului în sensul că, și victima a avut o culpă de 30 %, la producerea evenimentului rutier, deoarece nu s-a demonstrat că alcoolemia acesteia ar fi stat la baza accidentului, neputându-se stabili nici măcar caracterul de factor favorizant, al consumului de alcool, la comiterea infracțiunii.

O asemenea împrejurare nici nu a fost reținută în rechizitoriu, rezultând însă, că poziția și viteza celor două autoturisme, a inculpatului și a victimei, sugerau existența unei întreceri inițiate de către cei doi conducători auto, astfel cum rezultă din declarațiile martorei T.C.C..

De altfel, victimei nu i s-a reținut nicio încălcare a vreunei dispoziții legale referitoare la legislația rutieră, care să fie în legătură directă de cauzalitate cu accidentul rutier produs, împrejurarea că și defunctul ar fi circulat cu o viteză superioară celei legale, neavând relevanță în speță, câtă vreme inculpatul a efectuat o manevră bruscă de schimbare a direcției de mers, fără a se asigura, trecând cu viteză de pe banda a doua, pe banda întâi, condiții în care s-a produs coliziunea dintre cele două autovehicule, urmată de moartea victimei S.O., în vârstă de 22 de ani.

Instanța de recurs apreciază că în cauză, fiind vorba despre ocrotirea relațiilor sociale referitoare la dreptul la viață al persoanei, de plano, **consecințele mai grave determinate de moartea victimei, pe fondul consumului de alcool al inculpatului, trebuie să atragă un regim sancționator mai sever.**

Infracțiunea cauzează o tulburare în mediul social, o stare de pericol pentru relațiile a căror ocrotire este asigurată prin incriminare și pedeapsă, măsura reparației fiind dată de pericolul social concret. Pe de altă parte, nu se poate omite că pedeapsa, se aplică inculpatului și urmărește reeducarea sa. Aceasta impune, ca la stabilirea sancțiunii să se țină seama și de persoana infractorului și de aptitudinea sa de a fi reeducat.

Instanța de fond când a dispus executarea prin privare de libertate a pedepsei de 2 ani închisoare aplicată inculpatului, a reținut că acesta nu posedă antecedente penale și că a recuperat prejudiciul material al părții civile și că s-a prezentat în mod constant în fața judecătorei, la soluționarea procesului.

Curtea, din contră, apreciază că lipsa antecedentelor penale cu greu poate fi încadrată în ceea ce legiuitorul a înțeles să reglementeze prin „conduita bună a infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii”, întrucât lipsa cazierului este o stare de normalitate, care trebuie să se regăsească în situația juridică a tuturor destinatarilor legii penale. Pe de altă parte, săvârșind o infracțiune de prejudiciu, era normal și echitabil ca inculpatul să încerce despăgubirea familiei victimei, atitudine pe care însă magistrații o au în vedere la stabilirea și individualizarea sancțiunii aplicate inculpatului pentru fapta dedusă judecătii.

Instanța de fond recunoscând circumstanțe atenuante și dispunând față de inculpat executarea unei pedepse de doar 2 ani închisoare, a dat semnificații exagerate unei atitudini firești, pe care trebuie să o aibă orice inculpat care săvârșește o infracțiune și intră în tangență cu legea penală.

În speță, Curtea reține că gradul de pericol social este unul foarte ridicat, fiind determinat, în ceea ce privește latura obiectivă a infracțiunii, de încălcarea gravă a normelor referitoare la – circulația pe drumurile publice – conducerea autovehiculului cu viteză excesivă, pe fondul consumului de alcool, dar și de amplexarea urmării produse, constând în moartea unei persoane.

În plus, nu poate fi omisă că infracțiunea a avut loc în timpul nopții, când vizibilitatea era redusă, dar și în contextul unui trafic intens, pe un drum circulat din Cluj-Napoca, pe str. Fabricii în apropierea magazinului Kaufland, ceea ce pune în evidență că inculpatul și-a asumat consecințele nerespectării grave a regulilor de circulație.

Fapta săvârșită de inculpat prezintă un pericol social sporit, fiind comisă după ingerarea unei cantități de 1300 ml bere cu alcool, fără aport alimentar, urmată de rularea și pilotarea autovehiculului cu o viteză de 80 km/h, pe o arteră centrală, intens circulată a orașului, în apropierea unei treceri pentru pietoni.

Curtea reține că din cazierul auto al inculpatului, care este șofer profesionist rezultă că într-un interval de 5 ani a acumulat un număr de 21 de abateri administrative la regimul circulației rutiere, dintre care 9 pentru depășiri ale vitezei legale cu până la 30 km/h și 3 pentru accidente soldate cu pagube materiale, dintre care unul nedeclarat. Apărarea inculpatului că a parcurs până în prezent peste 1 milion de km, trebuia să demonstreze că manifestă o responsabilitate mai mare și o disciplină riguroasă în trafic, cu atât mai mult cu cât din această activitate își asigură existența zilnică, trebuind să excludă din conduita sa ignorarea totală a celor mai elementare reguli de circulație pe drumurile publice, cum s-a întâmplat în speța de față.

Pericolul social al faptei este relevat de faptul că peste o infracțiune comisă din culpă s-a suprapus una intenționată, aceea de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală, ceea ce impunea instanței de fond aplicarea unei pedepse consistente, necesară pentru reeducarea inculpatului.

Corespunde realității că inculpatul a achitat soției victimei despăgubirile materiale cerute, dar această împrejurare nu putea să conducă la reducerea pedepsei până la un quantum de doar 2 ani închisoare și în condițiile art 320¹ Cod procedură penală, cu atât mai mult cu cât acest fapt nu a fost de natură să înlăture rezultatul infracțiunii (decesul victimei), ci doar să acopere cheltuielile realizate în astfel de situații.

Sub aspectul urmărilor, trebuie avută în vedere și durerea sufletească ce a fost cauzată familiei victimei, care a decedat, precum și disconfortul psihic generat de

incident, deci și prejudiciile materiale și morale produse prin fapta inculpatului, inclusiv avarierea gravă a autoturismelor implicate în evenimentul rutier și perturbarea traficului, chiar dacă aceste rezultate nu sunt cerute de lege, pentru existența infracțiunii sau pentru calificarea acesteia.

Din perspectiva raportului de cauzalitate, se constată că toate aceste urmări sunt rezultatul exclusiv al acțiunilor inculpatului.

Gradul de pericol social nu este diminuat nici de elementele ce corespund laturii subiective a infracțiunii, astfel cum au fost evidențiate prin explicațiile oferite de inculpat, pentru a descrie procesul psihic ce a stat la baza acțiunilor sale (doleanța sa de a lua legătura cu victima, condiții în care putea opta pentru utilizarea telefonului mobil).

Sub aspect subiectiv, în ceea ce privește gradul vinovăției pentru infracțiunea prev. de art.178 alin.1,2 și 3 C.pen., este de observat că inculpatul a acționat în forma culpei cu prevedere, cu o ușurință ieșită din comun, apropiată de inconștientă, nesupunându-se normelor din regulamentul de aplicare a OUG 195/2002 și sperând că rezultatele conduitei sale imprudente nu se vor produce, împrejurare ce ridică mari semne de întrebare asupra seriozității, responsabilității și modului în care a înțeles să se conformeze restricțiilor și obligațiilor pe care le presupune activitatea de conducere a unui autovehicul.

Curtea reține că la individualizarea pedepsei trebuie să se țină seama totodată și de datele ce îl caracterizează pe inculpat, căci datorită funcției și scopului astfel cum sunt prevăzute de art.52 C.pen., (măsură de constrângere dar și de reeducare, pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni) adecvarea sancțiunii se realizează nu numai în raport cu fapta săvârșită, ci și cu pericolozitatea făptuitorului, cu gradul său de conștiință, de instrucție și moralitate, implicit cu șansele de reeducare pe care le prezintă. Inculpatul P.C.I. este în vârstă de 24 de ani, posedă studii medii, este conducător auto la SC A. SRL CLUJ, fiind necăsătorit.

Din fișa de cazier judiciar, reiese că nu posedă antecedente penale și s-a prezentat în cursul procesului penal la toate chemările organelor judiciare.

Modalitatea în care inculpatul a acționat, evidențiază o lipsă de maturitate și preocupare pentru eventualele consecințe ce s-au și produs, datorită nerespectării regulilor privind circulația pe drumurile publice și gravitatea acestora.

Apărătorul ales al inculpatului a susținut că sistemul judiciar precum și sancțiunile care se aplică făptuitorilor într-un anumit gen de cauze trebuie să fie previzibile. În legătură cu această susținere, Curtea învederează că deși previzibilitatea sancțiunii penale poate constitui un deziderat din punct de vedere al politicii statale, datorită caracterului personal al răspunderii penale, dar și particularității faptelor deduse judecății, precum și individualității persoanelor acuzate de comiterea infracțiunilor, procesul de stabilire a pedepsei are un pronunțat caracter de specificitate, așa încât, deși se poate discuta despre o similaritate a spețelor, nu se poate solicita aplicarea unor sancțiuni identice cu cele date în alte cazuri, pentru același tip de infracțiune.

În plus, practica judiciară nu este statică, ci este supusă în timp unui proces de modificare, datorită evoluției relațiilor sociale, dar și schimbării formelor de comitere a infracțiunilor, a frecvenței anumitor tipuri de fapte și a consecințelor sociale ale acestora.

Din aceste motive, în sistemul de drept românesc, care nu atribuie precedentului judiciar valoare de lege și obligativitate, invocarea unei anumite practici judiciare are doar o valoare orientativă.

Pentru motivele ce preced, Curtea apreciază că doar o pedeapsă de 5 ani închisoare, prin privare de libertate va fi de natură să contribuie la resocializarea viitoare pozitivă a inculpatului, pedeapsă fermă care este în deplin acord cu dispozițiile art 1 din Codul penal ce prevăd că „legea penală apără persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Așa fiind, Curtea apreciază că doar prin executarea pedepsei de 5 ani închisoare prin privare de libertate, aceasta **va constitui un avertisment adecvat pentru inculpat, față de reprobabilitatea faptei sale și îi va crea o atitudine potrivită față de ordinea de drept și regulile de conviețuire socială, pe care le-a încălcat cu brutalitate.**

Față de cele expuse mai sus, Curtea în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit d Cod procedură penală, va admite recursul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj Napoca și al părții civile S.A.D. (care a solicitat de asemenea majorarea pedepsei inculpatului și executarea prin privare de libertate) împotriva sentinței penale nr. 379 din 26 martie 2013 a Judecătoriei Cluj Napoca, pe care o va casa în latura penală și rejudecând în aceste limite:

Va condamna pe inculpatul P.C.I., în baza art. 178 al.1,2,3 Cod penal cu art. 320 ind. 1 Cod proc.penală pentru infractiunea de ucidere din culpă la o pedeapsa de :

-5 (cinci) ani închisoare prin privare de libertate.

Va face aplicarea art. 71 și 64 lit.a, b, c Cod penal pe durata executării pedepsei.

Conform art. 88 Cod penal se va deduce din pedeapsa reținerea și arestul din 10 iunie – 11 iulie 2012.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței.

Se va stabili onorariu apărător oficiu la 50 lei pentru av. ... ce se achita Baroului de Avocați Cluj din FMJ, în baza art. 189 Cod procedură penală.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului, în baza art. 192 pct. 3 alin 3 Cod procedură penală.

Cu privire la recursul asigurătorului:

Drepturile persoanelor prejudiciate prin accidente „**se pot exercita și direct împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, cu citarea obligatorie a celui răspunzător de producerea pagubei**”.

Conform art.54 alin.4 din Legea 136/1995 modificată, „în cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, **asigurații sunt obligați să se apere în proces, iar citarea asigurătorului este obligatorie.**” De aici rezultă voința legiuitorului **de a limita poziția procesuală a societății de asigurare la calitatea sa de asigurător**, care îi oferă suficiente posibilități de apărare atât în nume propriu, cât și prin subrogare în drepturile asiguratului.

Este de observat că din nicio prevedere a legii menționate nu rezultă că societatea de asigurare ar avea o altă calitate procesuală decât aceea de asigurător, așa cum este ea denumită repetat în cuprinsul legii, după cum nici dispozițiile din codul de procedură penală, coroborate cu cele ale codului civil, nu impun să se considere că, în asemenea cazuri, societatea de asigurare ar avea calitatea de parte responsabilă civilmente.

Caracterul limitat, derivat din contract, al obligației asumate de societatea de asigurare exclude asimilarea poziției sale, cu calitatea de parte responsabilă civilmente sau de garant, cât timp nicio prevedere legală nu permite o astfel de interpretare.

Pe de altă parte, nici nu se poate considera că răspunderea civilă a asiguratorului pentru prejudiciul cauzat de asigurat a fost reglementată prin dispoziție specială a legii civile, deoarece prin Legea 136/1995 s-a prevăzut obligativitatea citării societății de asigurare în calitate de „asigurător de răspundere civilă” fără a se face trimitere la vreo dispoziție care să permită să i se atribuie calitatea de partea responsabilă civilmente sau de garant.

Așadar, din analiza dispozițiilor legale și a principiilor de drept enunțate mai sus, rezultă că, în cazul producerii unui accident de circulație, având ca urmare cauzarea unui prejudiciu, pentru care s-a încheiat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă, coexistă repararea pagubei bazată pe Codul civil – teme delictual – cu cea contractuală a **asiguratorului, bazată pe contractul de asigurare încheiat în condițiile reglementate prin Legea 136/1995 modificată.**

Curtea consideră că nu se impune diminuarea cuantumului daunelor morale acordate părții civile, raportat la dispozițiile art 1371 NCC, deoarece despăgubirile acordate de instanța fondului, prezintă un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă sănătății fizice și psihice a recurente, reflectând gradul de lezare a valorii sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii aduse.

Astfel, în urma constatării că la data producerii accidentului rutier autovehicolul condus de inculpat, avea încheiată o asigurare de răspundere civilă auto RCA la asigurător, s-a dispus introducerea în cauză și citarea societății de asigurări.

Potrivit prevederilor legale respectiv art. 49 din Legea nr. 136/1995 asiguratorul în baza contractului de asigurare răspunde direct față de persoanele păgubite prin accidente produse de asigurat, despăgubirea acordându-se pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuieli judiciare persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea și distrugerea de bunuri.

Este evident astfel faptul că părțile vătămate și civile constituite ca atare în cadrul procesului penal urmăresc să le fie soluționate interesele legitime, având dreptul la un proces echitabil, inclusiv prin obligarea directă a asiguratorului de răspundere civilă la plata despăgubirilor civile, manieră prin care se evită o serie de procese civile subsecvente ce ar tinde la prelungirea nefirească și păgubitoare a procesului penal.

În speța de față, a fost obligat inculpatul la dezdăunarea părții civile, constatându-se că societatea de asigurări are calitatea de asigurător.

Instanța fondului la stabilirea daunelor morale a avut în vedere vârsta victimei de doar 22 de ani, faptul că părțile au fost căsătorite o perioadă de 1 an de zile, condiții în care cuantumul daunelor morale fixate este rezonabil și va fi menținut de către Curte.

Dispariția violentă și intempestivă a victimei, a provocat soției acesteia, traume psihice de excepție, ale căror consecințe vor fi vizibile și în viitor, condiții în care solicitarea asiguratorului de a se dispune reducerea cuantumului daunelor morale, nu este fondată.

Așa fiind, se va respinge ca nefondat recursul asiguratorului în baza art 385¹⁵ pct 1 lit b Cod procedură penală.

Cu privire la recursul părții civile S.A.D.:

Astfel, în privința daunelor morale sunt de remarcat următoarele:

Cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesusceptibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În prezenta speță este vorba de repararea unui prejudiciu de afecțiune invocat de victima indirectă, prejudiciu care trebuie reparat de către persoana culpabilă, sens în care, s-a dispus și prin Rezoluția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr.75 adoptată la 14 martie 1965 în materia prejudiciului corporal care statuează expres că „**în caz de deces, reparația pentru prejudiciul de afecțiune trebuie acordată părinților, soțului și copiilor victimei pentru că doar în aceste cazuri reparația este supusă condiției ca aceste persoane să fi avut legături de afecțiune strânse cu victima, în momentul decesului**”.

Despăgubirile solicitate în prezentul dosar și care sunt considerate întemeiate de către Curte, în cuantumul statuat de judecătoria, la 200.000 lei, au scopul de a alina suferința pricinuită soției, prin moartea victimei, de care era legată afectiv.

În prezenta speță, s-a dovedit mai presus de orice dubiu că partea vătămată a suferit o traumă psihică de excepție, determinată de fapta săvârșită de inculpat, - moartea soțului - astfel că daunele morale în cuantum de 200.000 lei vor reprezenta o compensare a prejudiciului afectiv cauzat soției, de care victima era legată printr-o relație afectivă de natură familială. Prin stabilirea daunelor morale la suma de 200.000 lei curtea apreciază că soluția va fi conformă atât cu interpretarea tradițională a jurisprudenței române cât și cu interpretarea constantă a jurisprudenței europene.

CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără **prejudiciul material**, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (**cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004**).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (**cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000**).

Se va constata că inculpatul P.C. a reparat integral daunele materiale cauzate soției victimei.

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material și moral în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului.** Raportat la vârsta victimei de 22 de ani, la dispariția sa violentă și fulgerătoare de lângă soție, la împrejurarea că avea încheiată căsătoria de abia un an de zile, se justifică acordarea de daune morale, dar nu în cuantum de 500.000 lei.

Așa fiind, instanța de recurs **va stabili în echitate**, că suma de 200.000 lei cu titlu de daune morale va contribui la justa dezdăunare a părții civile.

Răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită (art.14 C.proc.pen.).

Pentru motivele ce preced, în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit.d Cod procedură penală se va admite ca fondat recursul părții civile Ș.A.D. împotriva aceleiași sentințe pe care o va casa în latura penală și civilă.

Întrucât partea civilă și-a angajat apărător ales în recurs și acesteia i-au fost admise atât solicitările pe cale penală cât și pe cale civilă, în baza art. 193 Cod procedură penală, inculpatul va trebui să-i plătească contravaloarea onorariului avocațial în sumă de 6.000 lei în recurs.

Cu privire la recursul inculpatului P.C.I.:

Instanța de fond, cu prea multă ușurință a apreciat că poziția sinceră este un criteriu suficient de atenuare a răspunderii penale a inculpatului, făcând abstracție de celelalte date și elemente, pe care le oferea cauza și care ar fi condus la adoptarea unei alte soluții.

Astfel, circumstanțele reale în care s-a comis infracțiunea de ucidere din culpă – după ce a consumat o cantitate de băuturi alcoolice 1300 ml bere cu alcool, a circulat pe raza orașului Cluj, în timp ce avea o alcoolemie de 0,95 gr/l, cu viteză de 80 km/h, provocând astfel decesul unei persoane în vârstă de 22 de ani – erau de natură să convingă instanța de fond că recurentul a prezentat un adevărat pericol social pentru siguranța circulație pe drumurile publice.

Sub aspectul circumstanțelor personale se constată că judecătoria a omis să evalueze corespunzător datele ce rezultau din cazierul auto al inculpatului care consemnează un număr de 21 de abateri, dintre care 9 pentru depășiri ale vitezei legale cu până la 30 km/h, 3 pentru accidente soldate cu pagube materiale, 6 încălcări ale obligației purtării centurii de siguranță, folosirea telefonului mobil în timpul condusului.

Persistența în încălcarea Codului rutier nu justifică nicidecum reținerea circumstanțelor atenuante în favoarea inculpatului. Acest comportament al recurentului denotă o pericolozitate sporită a acestuia și nu a primit o semnificație corespunzătoare, neproducându-și efectul în mecanismul individualizării pedepsei.

În acest context, față de prevederile art 72 din Codul penal pedeapsa ce trebuia stabilită de instanță era necesar a fi fixată cu înlăturarea circumstanțelor atenuante, a căror reținere nu era justificată de nicio probă a dosarului.

Numeroasele abateri de la circulația pe drumurile publice demonstrează faptul că, reeducarea inculpatului nu se poate realiza prin stabilirea unei pedepse blânde.

Consumul unei cantități de alcool, urmat de urcarea la volan și conducerea autoturismului pe drumurile publice cu viteză excesivă prin oraș, cu producerea decesului unei persoane, justifică pe deplin nereținerea circumstanțelor atenuante în această cauză și neacordarea beneficiului suspendării executării pedepsei sub supraveghere, în temeiul art. 86¹ Cod penal, cerere nefondată, formulată de recurent.

Din actele de la dosar rezultă că recurentul a achitat părții civile S.A.D. suma de 3100 lei cheltuieli judiciare la 19 februarie 2013, astfel că instanța va înlătura obligarea sa de la plata acesteia.

Sub acest aspect doar, recursul inculpatului este fondat și va fi admis în baza art. 385¹⁵ pct 2 lit d Cod procedură penală.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului în recursul inculpatului, în baza art. 192 pct 3 alin 3 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

8. Furt calificat. Existența unității naturale de infracțiune. Inaplicabilitatea art. 41 alin.(2) Cod penal

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 930 din 28 iunie 2013

Analizând actele și lucrările dosarului nr. ..., înregistrat la Curtea de Apel Cluj în data de 27 mai 2013, instanța constată că prin sentința penală nr. 1266 din 9 noiembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca în același dosar, s-a dispus condamnarea inculpatului **G.L.**, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat cu consecințe deosebit de grave, fapta prevăzută și pedepsită de art. 208 alin.1, - 209 alin. 1 lit. g și i, alin. 4 C.penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.penal, art. 37 lit. b C.penal, cu art. 320¹ C.pr.penală la o pedeapsa de 6 ani și 8 luni închisoare.

A fost condamnat același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în forma continuată (trei acte materiale), fapta prevăzută și pedepsită de art. 208 alin.1, - 209 alin. 1 lit. a, g și i, C.penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.penal și art. 37 lit. b C.penal, art. 320¹ C.pr.penală la o pedeapsa de 2 ani închisoare.

Conform art. 33 lit. a și art. 34 C.penal inculpatul G.L. va executa pedeapsa cea mai grea aceea de:

6 ani și 8 luni închisoare.

În baza art.71 C.pen., s-a dispus privarea inculpatului de exercitarea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a Cod penal, numai cu privire la dreptul de a fi ales, pe durata prevăzută de art. 71 alin.2 C.penal, pedeapsa urmând a fi executată în regim de detenție.

În baza art. 65 alin. 2 C.penal, raportat la art. 64 alin. 1 lit. a C.penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a alege și de a fi ales, pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei închisorii.

A fost condamnat inculpatul **B.R.** cu antecedente penale, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, fapta prevăzută și pedepsită de art. 208 alin.1, - 209 alin. 1 lit. a, g și i C.penal, cu aplicarea art. 74 și art. 76 C.penal, art. 320¹ C.pr.penală, la o pedeapsa de **1 an închisoare**.

In baza art.71 C.pen., s-a dispus privarea inculpatului de exercitarea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a Cod penal, numai cu privire la dreptul de a fi ales, pe durata prevăzuta de art. 71 alin.2 C.penal.

In baza art.81 Cod penal s-a dispus suspendarea conditionata a executarii pedepsei de 1 an închisoare aplicata inculpatului B.R. pe durata unui termen de incercare de **3 ani**, stabilit in conditiile art.82 Cod penal .

In baza art.71 alin. 5 Cod penal, raportat la art. 64 lit. a C.penal, s-a dispus suspendarea executarii pedepsei accesorii, pe durata suspendarii conditionate a executarii pedepsei inchisorii.

In temeiul art.359 Cod proc. penala s-a atras atentia inculpatului B.R. asupra dispozitiilor prev. de art. 83 si art. 84 Cod penal, a caror nerespectare are ca urmare revocarea suspendarii conditionate a executarii pedepsei.

In baza art.14, art.346 Cod pr. penala, art.998 Cod civil, au fost obligați in solidar inculpatii, la plata sumei de 4000 lei, catre partea civila P.O.C. si pe inculpatul G.L. la plata sumei de 270.819 lei reprezentand despagubiri, cu dobanda legala incepand cu luna ianuarie 2011 si pana la data platii integrale, in favoarea partii civile SC B.R.E. SRL CLUJ NAPOCA.

S-a constatat prejudiciul recuperat pentru partile vatamate H.V.A. si A.S.A.

In baza art.191 Cod pr. penala, a fost obligat inculpatul G.L. sa plateasca statului suma de 400 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, iar pe inculpatul B.R. sa plateasca statului suma de 300 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, sume in care se include si onorariile de cate 300 lei fiecare pentru aparatorii din oficiu a inculpatilor, onorarii ce se vor plati din FMJ.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

Inculpatul G.L., a fost trimis in judecata prin rechizitoriul Parchetului de pe langa Judecatoria Cluj Napoca din data de 01.08.2011 dosar parchet nr. 3256/P/2011, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat cu consecințe deosebit de grave, fapta prevăzuta si pedepsita de art. 208 alin.1, art. 209 alin. 1 lit. g si i, alin. 4 C.penal cu aplicarea art. 37 lit. b C.penal.

Dosar conexat nr. ... privind pe inculpatii G.L. si B.R., trimis in judecata prin rechizitoriul Parchetului de pe langa Judecatoria Cluj Napoca din data de 3 mai 2012, dosar parchet nr. 12160/P/2010, pentru savarsirea infractiunilor:

Inc. G.L. infractiunea de furt calificat in forma continuata prevazuta de art. 208 alin.1, art. 209 alin. 1 lit. a, g si i C.penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.penal si art. 37 alin. 1 lit. b C.penal

Analizând actele și lucrările dosarului, prima instanță a reținut următoarea stare de fapt:

În seara zilei de 22.12.2010 inculpatul G.L. a forțat cu un patent ușa de acces a imobilului părții vătămate H.V.A. situat pe str. T. f.n. din mun. Cluj-Napoca, a pătruns în interior și a smuls din perete cablurile electrice cauzând un prejudiciu de 13.700 lei, prejudiciu pentru care nu există constituire de parte civilă. Cablurile sustrase au fost valorificate la un centru de colectare a fierului vechi.

Inculpatul a procedat în același mod pe str. T. nr. 11E la imobilul părții vătămate S.A.L. de unde a sustras prin demontare distribuitoarele de alamă de la instalația termică și cablurile electrice cauzând un prejudiciu de 4800 lei pentru care nu există constituire de parte civilă.

În noaptea de 2/3.01.2011 inculpatul G.L. și inculpatul B.R. după ce au forțat cu ajutorul unui patent ușa imobilului părții vătămate P.O.C. situat pe str. G. nr. 11 G, din mun. Cluj-Napoca din interior au sustras mai multe scule electrice, mixere, colaci de cablu electric și au smuls din pereți cablurile electrice și țevile din cupru de la instalația termică cauzând un prejudiciu de 4000 lei, sumă pentru care există constituire de parte civilă.

La data de 21.03.2011 Poliția com. Florești a fost sesizată cu privire la forțarea ușilor metalice a unui număr de 30 de apartamente situate în blocurile nr. 160A și 162A pe str. R. din com. Florești de unde au fost sustrași conductorii electrici din pereți și distribuitoarele de căldură. Probele administrate arată că autor al acestei fapte este inculpatul G.L. care a pătruns de fiecare dată prin forțarea ușilor de acces. Prejudiciul cauzat părților vătămate SC B.R.E. SRL Cluj, este de 270.819 lei, prejudiciu nerecuperat. Faptele sau petrecut în luna ianuarie 2011.

Inculpații au fost judecați conform art. 320 ind. 1 C.pr.pen. privind judecarea în cazul recunoașterii vinovăției.

Împotriva hotărârii pronunțate de către Judecătoria Cluj-Napoca a declarat recurs PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA CLUJ-NAPOCA și inculpatul G.L..

Recursul declarat de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA CLUJ-NAPOCA privește doar pe inculpatul G.L. iar criticile aduse hotărârii primei instanței vizează încadrarea juridică dată infracțiunii de furt calificat comisă în dauna părții civile SC B.R.E. SRL.

Cu privire la această infracțiune s-a arătat că instanța de fond a reținut, în mod greșit, prevederile art 41 alin 2 Cod penal, în condițiile în care nu s-a reținut forma continuată a infracțiunii în actul de sesizare al instanței și nici nu s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei în cursul judecății.

O altă critică adusă hotărârii primei instanțe, vizează quantumul pedepsei aplicate inculpatului G.L. în dauna acestei părți civile SC B.R.E. SRL.

În opinia parchetului, fapta comisă în dauna acestei părți civile prezintă un grad de pericol social ridicat, având în vedere faptul că, la începutul lunii ianuarie 2011, pe timp de noapte, inculpatul a pătruns prin efracție într-un număr de 30 de apartamente din două blocuri în construcție, situate pe str. R. nr. 160 A și 162 A din localitatea Florești, de unde a smuls din pereți și sustras toată instalația electrică și termică, prejudiciul total cauzat părții vătămate SC B.R.E. SRL fiind de 270.819 lei.

În cursul judecății, reprezentantul Parchetului a revenit asupra acestor concluzii susținute și oral și a solicitat trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, pentru a fi pusă în discuție schimbarea încadrării juridice, în sensul reținerii dispozițiilor art 41 alin 2 Cod penal.

Criticile aduse de inculpatul G.L. vizează quantumul pedepsei aplicate, greșita reținere a dispozițiilor art 41 alin 2 în cazul furtului comis în dauna SC B.R.E. SRL Cluj-Napoca și valoarea despăgubirilor acordate acestei societăți, apreciate de el ca fiind exagerate.

Recursul declarat în cauză este fondat.

Analizând cererea inculpatului G.L. de a fi judecat în procedura simplificată prevăzută de art. 320¹ Cod procedură penală, prin raportare la actele și lucrările dosarului, prima instanță a reținut că, în cursul lunii ianuarie 2011, acesta a pătruns prin efracție

într-un număr de 30 de apartamente, aflate în lucru, proprietatea SC B.R.E. SRL, de unde a smuls din perete și sustras instalațiile electrice și termice.

Având în vedere faptul că respectivele apartamente făceau parte din două imobile în construcție, proprietatea SC B.R.E. SRL și că furtul din apartamente s-a comis cu aceeași ocazie, Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca a dispus trimiterea în judecată a inculpatului G.L. pentru o singură infracțiune de furt cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 208 alin 1, art 209 alin 1 lit g și i, alin 4 Cod penal, art 37 lit.b Cod penal.

Condamnarea inculpatului G.L. cu reținerea dispozițiilor art. 41 alin 2 Cod penal este greșită, forma continuată presupunând ca, urmare a unei rezoluții infracționale unice, inculpatul să comită la diferite intervale de timp, acte materiale ce fac parte din conținutul aceleiași infracțiuni, ori în cazul de față suntem în prezența unei unități naturale de infracțiuni.

După cum se știe, una din formele pluralității naturale de infracțiuni este unitatea naturală colectivă. Aceasta există când, prin mai multe acte care se unesc într-o singură acțiune, se produce un singur rezultat și, în consecință, o singură infracțiune.

Condițiile de existență:

a) Trebuie să existe o singură acțiune realizată prin mai multe acte.

O acțiune cuprinde mai multe acte atunci când actele respective sunt executate în mod continuu, adică printr-un proces execuțional unic.

Pentru ca acțiunea să cuprindă mai multe acte trebuie ca între aceste acte să nu existe întreruperi sau intervale de timp, care să fie nefirești în raport de natura infracțiunilor.

b) Trebuie să existe aceeași rezoluție infracțională pentru toate actele de executare.

Dacă elementul nou apărut în cadrul rezoluției infracționale intervine înainte de epuizarea acțiunii, atunci există doar o modificare a rezoluției infracționale, iar condiția unicității rezoluției este îndeplinită.

În schimb, dacă elementul nou apărut intervine după epuizarea acțiunii, atunci există o nouă rezoluție infracțională și o pluralitate de infracțiuni.

c) Toate actele care creează acțiunea unică trebuie să aibă aceeași încadrare juridică.

Este îndeplinită această condiție, existând o asemenea încadrare juridică și atunci când o parte dintre actele de executare realizează forma simplă a infracțiunii, iar alte acte de executare forma agravată a acesteia.

Exemplu: *Avem acte de executare ziua, continuate și încheiate pe timp de noapte.*

În acest caz avem forma calificată.

d) Existența aceluiași subiect pasiv sau existența aceluiași obiect juridic lezat.

Având în vedere cele arătate mai sus, Curtea apreciază că încadrarea juridică dată faptei prin rechizitoriu este corectă, sens în care admitând recursul declarat de Parchet și inculpat va casa hotărârea primei instanței, sub acest aspect.

Rejudecând cauza, va înlătura dispozițiile art 41 alin 2 Cod penal raportat la infracțiunea de furt calificat, prev. și ped de art 208 alin 1, art 209 alin 1 lit g, i aliniatul 4 Cod penal, comisă în dauna părții civile SC B.R.E. SRL.

Pentru aceleași considerente, Curtea va respinge cererea formulată de reprezentantul Parchetului de a se dispune trimiterea cauzei spre rejudecare la aceiași

instanță, pentru a se pune în discuția părților noua încadrare, în sensul reținerii dispozițiilor art. 41 alin 2 Cod penal.

În ce privește latura civilă a cauzei, în sensul că despăgubirile acordate părții civile SC B.R.E. SRL sunt exagerate, Curtea constată că aceasta a fost corect soluționată.

La filele 210-249 din dosarul de urmărire penală, partea civilă a depus un set de înscrisuri, din care rezultă în mod detaliat din ce se compune această sumă.

În fața instanței de fond, inculpatul a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, cerere admisă de aceasta și care a avut drept consecință reducerea limitelor de pedeapsă.

Pentru considerentele arătate în cuprinsul acestei decizii, Curtea va admite recursurile declarate de **Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj Napoca și inculpatul G.L.** împotriva sentinței penale nr.1266 din 09 noiembrie 2012 a Judecătoriei Cluj Napoca, pe care o va casa cu privire la greșita reținere a disp.art.41 alin.2 C.pen. raportat la infracțiunea de furt calificat prev.și ped.de art.208, art.209 alin.1 lit.g,i, alin.4 (p.văt.SC B.R.E. SRL Cluj).

Rejudecând în aceste limite, va înlătura disp.art.41 alin.2 C.pen. din încadrarea juridică reținută pentru infracțiunea menționată mai sus.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței penale recurate.

Se va stabili suma de 200 lei în favoarea Baroului de Avocați Cluj, ce se va avansa din FMJ, conform art 192 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Sorina Siserman)

Întocmit,

Judecător Delia Purice